

Štíhlý a vysoký ork seděl u nízkého, černého stolu, jehož deska byla pokryta složitými kresbami. Místnost sama byla malá a ponurá. Jediným zdrojem světla byla svíce na stole, jejíž slabý plamen ozařoval mimo siluety čaroděje Fa-rize i mohutnou postavu Velkého Vonta, vládce orčího Kaganátu.

Fa-riz byl nejmocnější čaroděj, který byl v jeho službách. Byl dokonce i mocnější než Gal-gal, který zemřel před lety u Kharmu. Vontův široký obličej vyzářoval směs nervozity a napětí. Čaroději se na nazelenalém čele perlil pot a oči měl křečovitě zavřené. Vont zabubnoval prsty o desku. Věděl, že nahlédnutí do budoucnosti je složité, ale jeho prehlivá povaha chtěla všechno hned.

Fa-rizovo vědomí se vznášelo v prázdnu. Levou rukou tiskl levou dlaň Vonta a pravou podvědomě přejížděl po runách na desce stolu.

Náhle jeho mysl zahltil kaleidoskop barev. Barvy vířily a obtáčely jej.

„Budoucnost!“ zakřičel v duchu a barvy se na chvíli ustálily. Zahlédl větrný vír, ihned překrytý silným deštěm. Opět barvy.

Oheň šlehající k nebesům.

Skála.

„Budoucnost!“

Jedna ruka vznášející se nad ohněm.

Opevněné město, hradby plné odhodlaných mužů.

Znak Asteriona.

Muž v černé zbroji s těžkým mečem.

Barvy.

Tunel.....

Fa-riz pustil Vontovu ruku a prudce se narovnal. Černé oči jeho vládce si jej měřily a čaroděj se zachvěl.

„Cos viděl“ vyhrkl vůdce orčího Kaganátu. „Co mě může ohrozit?“ Ptal se hrdelním jazykem orků.

Fa-riz měl zavřené oči a přemýšlel. „Viděl jsem čtyři živly“ začal pomalu. „Čtyři živly ovládané mocnými mágy. Viděl jsem hradby města. To město může tvůj vpád zastavit a mágové tě mohou zabít.“

O muži se nezmiňoval, zdálo se mu to zbytečné. Ten zemře s ostatními.

„Mágové živlů, těch je málo“ zavrčel Vont. „Všechny najít a zabít. Hlavy donést.“

„V Kharmu žije Bílý Vítr“ upozornil Fa-riz. „On je mágem Vzduchu. A před lety tam byli i další, Ohnivá kočka, Děšť a Polomuž.“

„Najít a zabít“ zopakoval Vont. „A teď mě řekni, že víš, kde jsou další artefakty.“

Vítr tajemně ševalil ve větvích stromů a i přes snahu slunce, bylo ve hvozdě přítímí. Ptáci se přidali svým koncertem k písni větru, kterou rušilo jen skřipání vzrostlých stromů.

Mezi jehličnatými stromy seděl vysoký muž v hnědé kutně. Tmavé vlasy měl spletené do desítek cůpků a za pasem se mu skvěl srp. Oči měl druid zavřené a jeho mystické smysly naslouchaly vzdechům lesa. Cítil touhu lišky po páření i rozmrzelého jezevce hledajícího potravu. Vnímal stromy a vítr. Rozpustilost mladých ptáčat i zoufalství umírající srnky. A mezi tím vším.....

Vzdech temnoty, příslib smrti a

.....Kráčel temným lesem. Polámané větve, zčernalé kmeny a všude zápach hniloby. Vynořil se z mrtvého lesa a jeho zrak byl přitáhnut mocnou armádou. V jejím středu stál obrovský ork v zlatě-černé zbroji. Temná magie vznášející se kolem něj, druida málem oslepila. Ork se podíval směrem k němu.....

.....Otevřel oči. Jeho mysl se uklidňovala jen pomalu. Poprvé měl takhle jasnou vizi. Nechával se ukolébávat důvěrně známými zvuky a jeho dech se zklidňoval. Po chvíli se rázně zvedl a soustředil se. Jeho obrysy se začali rozostřovat a měnil se. Vzápětí obrovský, stříbrno-černý vlk, dopadl čtyřma nohama na jehličnatou zem a dal se do běhu. Jeho velké tlapy měkce dopadaly na lesní prst' a

nezanechávaly v ní nejmenší stopy. *Kdybych byl jen o trochu chytřejší*, pomyslel si Pišta, nyní vlk, *utíkal bych směrem od Kharmu a ne k němu*. Měl by utéci a věděl to. Ale věděl také, že to neudělá. Byl s tímto městem příliš spjatý. Vlk zrychlil.

Pišta nebyl jediný člověk v transu. Vědma Deede otevřela černé oči a zhluboka se nadechla. Vonné tyčinky téměř dohořely a světlo ze svíce ji na okamžik oslepilo. Jemně se dotknula křišťálové koule na černém sametu. Budoucnost byla pro ni zastřena černou rouškou. Temnota byla příliš silná a její schopnosti nebyly sto, jí proniknout. Ale byla si jistá, něco se blíží. K něčemu se schyluje. Jen neví k čemu. Varovala je, samozřejmě, všechny varovala, ale nikdo na ni nedá. Všichni ji považují za bláznivou.

Zappo, ten arogantní zmetek se jen usmívá, starosta Hagen vše zlehčuje, Kostěj jí nevěří. Prý by si měla raději odpočinout.

„Ale já mám pravdu!“ zlostná slova proletěla nevelkou, vyhřátou a pohodlnou místností. „Ale nemohu jim to dokázat!“

Vztekle udeřila do nízkého stolku. Přehodila hedvábí přes křišťálovou kouli, když ji něco napadlo. Na plných rtech se jí rozhostil slabý, lehce poplašený úsměv. Je ještě jedna možnost.....

Z truhlice vytáhla stříbrnou misku a naplnila ji vodou. V odrazu hladiny se podívala na svou tvář, trochu široký obličej, pokrytý rituálními črtami a krátké, kudrnaté černé vlasy.

Voda. Živel vody.

Roztřásl se jí ruce a voda v nádobě zašplouchala. Uměla ovládat živel Vody, ale mnoho let svou schopnost nepoužila. Tvář jí zbledla do stejné běly, jako její šaty. Ruce se chvěly neovladatelně, když se jí před očima ukázala ta strašlivá chvíle, kdy se sama musela postavit.....

.....město bylo v plamenech. Desítky skřetů a orků se hnaly ulicí. Poslední lidští vojáci se jim vyřítili vstříc a řady se s řevem srazily. Orčí mág A-lagriel rozpráhl ruce a mezi nimi se mihotal pramínek magie. Deede, skrytá za polorozbořeným domem, jej zděšeně sledovala. Mág byl vyčerpaný, viděla to na něm. Ale kdo se mu postaví?

Její vyděšené oči viděly mrtvého Pána šamanů, Gal-Gala. Kousek od něj ležel bezvládný Murdoc, tmavé šaty mu doutnaly a obličej měl jednu velkou spáleninu. Elf Smejko vypadal z dálky jak rozplizlá kaňka inkoustu, když ležel v prachu. Zappo klečel na kamenné cestě a snažil se sebrat zbytek své moci. A Alassea.....

A-lagriel mávl rukou a mezi lidskými vojáky explodovaly plameny. Mág povolal další moc.....

Deede vystoupila z úkrytu, hůl nataženou před sebou. Z hole vytryskl proud vody a neskutečnou rychlostí se omotal kolem orka a přitáhl mu ruce k tělu. Jeho mana pohasla. Ork vykřikl, pouta z vody povolila. Z ruky mu vystřelil blesk. Deede vytvořila z vody štít a blesk ze zasyčením zhasl. Voda kolem mága se změnila v led a uvěznila mu nohy na místě. Oči A-lagriela se zabodly do jejích....slibovaly smrt a drtily jí mozek. Vědma koncentrovala všechnu svou sílu do obrany. Ale prohrávala, ork byl lepší a věděl to....

Tlak zmizel. Orčí mág se svíjel na zemi, probodený vrhacím nožem.

„Pojď“ zařval do ucha ohromené vědmě Lorgan a táhnul ji pryč....

..... Stříbrná mísa se zaduněním dopadla na zem a voda se rozstříkla na korec. Deede se ztěžka posadila. Zkusí to.

Určitě.

Ale ne dnes.

Dveře jejího domku se rozlétly.

Arcimág Zappo se hnál knihovnou, kterou za ta léta sehnal. Jeho kroky se rozléhaly místností a v jeho stopách mu vířil jemný prach. V ruce držel svíci a jeho oči v rychlosti přečítaly názvy na hřbetech letitých knih. Ve vteřině se zastavil a sáhl po jedné z knih. Hodil ji na blízký stůl a otevřel ji. Zahnědlé stránky praskaly v jeho prstech. Stará elfština, ve které byly texty psány mu nedělala problémy.

První z nich, že zlo přemocné, jež poutá slabší mysl k sobě. Ten kdož majitelem bude, největším panovníkem se státi může. Nidkož z těch, kdož se mu podrobí, již nikdy nepovstane proti němu, i kdyby svůj život měl ztratiti.....

Zappo přeskočil pasáže, které žezlo popisovaly. Prstem jel dále.

Druhým byla brň neskutečné krásy. Zlato a černí se na ní střídají, stejně jako noc a den. Každá z ran je odvrácena, i moc čarovná je bezmocná.....

Arcimágovi přeběhl po zádech mráz. Otočil další stránku.

Hůl darovala nositeli svému neskutečnou moc čarovnou, kteréžto nikdo vzdorovati nedokáže. Ale jen mágové nejmocnější dokáží ovládnouti Hadi hůl. Ten kdož to dokáže, i všem živlům poroučeti může....

Poslední z nich je meč Astorechon, kterémuž neodolá nic a nikdo. Nestvůry moci neskutečné, i lidé obyčejní umírají čepeli meče temného.....

Knihy se zaduněním zavřela a Zappo chvíli strnul, oči upřené k neznámým cílům. Nyní pochopil svůj sen. Svůj sen o.....

BUCH BUCH!

Bouchání na dveře přinutilo mága k trhnutí. Jeho, nyní bleďá tvář zbledla ještě více. Byl v Magické univerzitě sám a tak nehleděl na svou důstojnost a rozběhl se. Podíval se ven kukátkem. V deštivé noci stál Pišta a žlutohnědé oči se mu blýskaly ve světle svíce, jejíž zář prošla kukátkem. Zappo otevřel velké dveře a pustil promočeného šamana dovnitř.

„Co potřebuješ...“

„Měl jsem vizi“ vydechl Pišta. „Brnění, černo-zlaté brnění, někdo je musel někde najít, asi artefakt...“

Zappo se rozběhl chodbou a šaman běžel za ním. Na mokrou kutnu se lepil jemný prach, ale nikdo si jej nevšímal. Zappo beze slova otevřel knihu na jedné stránce a šaman začal pomalu číst. Cize vyhlížející slova mu dělala problémy. Nakonec pronesl krátké zaklínadlo a dotknul se jednoho z mnoha přívěšků. Kouzlo zabralo a text mu připadal jasně čitelný.

„U všech bohů“ hlesl.

„Přečti si tohle.“ Zappo otočil několik stránek dál a Pišta se opět začetl. Náhle strnul. Něco ho napadlo.

„Někde jsem viděl svazek....Pojď“

Deede zhlédla. Ve dveřích stál Pišta a Zappo. Ten byl jako obvykle oblečen v bílém hávu.

„Deede, potřebuju pomoc“ řekl místo pozdravu Pišta.

„Cokoli potřebujete“ řekla a ladně se zvedla se. Zappo překročil misku na podlaze a všiml si mokré skvrny na koberci.

Nic neřekl.

„Máš ještě tu knihu Prorocství?“ Šaman šel přímo k věci, jako obvykle.

„Ano.“ Vědma sáhla do své truhly a vytáhla objemný svazek. „Co hledáte?“

„Najdi Prorocství o Návratu Čtyř.“ Požádal ji Zappo a jeho hlas zněl zadumaně.

Vědma opatrně listovala letitým svazkem a na jednom místě se zastavila.

„Tady“ dodala zbytečně. Všichni tři se nad knihu naklonili.

Elnerova hospoda, zvaná prostě Hospoda, byla nejstarší krčmou ve městě. Byla první větší stavení, které tu vlastně vyrostlo. Už dávno nestával hubený Elnar u pultu se svým obvyklým kloboukem. Ne, už dávno na to měl lidi. Možná nejbohatší muž Kharmu, který byl svého času skvělým bojovníkem, chodil do své hospody tak maximálně pít. Venku padal z nebes prudký déšť a vítr se opíral do stěn domů. V hospodě bylo útulno, velká místnost zakouřená od čadících pochodní a od krbu. Dýmky, které trčely mnohým hostům z úst se přidávaly. Hluk, zápach alkoholu a jídla, to vše sem patřilo. U těžkého stolu u středu místnosti seděla na dubových lavicích Kharmská elita.

Starosta Hagen z Verdenu, nyní z Kharmu byl hubený, vysoký a jeho opálený, bystrý obličej rámovaly dlouhé vlasy. Jeho jindy veselá tvář byla zakaboněná. Seděl tu i velekněz ponuré bohyně smrti Nanty-Kranty, bojovník zvaný Kostěj Udatný. Nebyl nijak zvlášť vysoký, ale jeho síla byla pověstná. Vypadal stejně ponuře jako vždy. Dnes tu chyběl Zappo i admirál Izmael. Za to zde byl host z Cimburského království, lovec Pruda. Jeho opálený a větrem ošlehaný obličej, byl hubený a plný únavy.

„No, a trpaslíci sebou do síně přinesly sekery“ dodal s úšklebkem. Mluvil o posledním Sněmu, který byl před měsícem. Tak dlouho mu trvala cesta sem.....

„Tak to je špatné znamení“ zadumaně řekl Hagen. „Trpaslíci jsou známi svou odvahou, oni nenesly zbraně, protože by se báli.....“

„Ne“ skočil mu lovec do řeči. Trpaslíky znal velmi dobře a mnohokrát zabloudil na jejich území.

„To gesto znamenalo, že končí jejich snaha o mírové ukončení sporu. Královna nejednala moudře, když odmítla jejich nabídku. A ještě ta tahanice s elfy. Vršava se k nám přidá, ale existují fámy“ lovec se kradmo rozhlédl a zašeptal. „Zaslechl jsem, že Vršava uvažuje o paktu s elfy. Vždyť jejich vládkyně sama je ze čtvrtiny elf.“

„Bude válka“ ponuře prohlásil Kostěj, který zastával i funkci generála.

„Bude“ přitakal lovec. Na stůl vylil několik kapek piva a začal je roztírat po stolní desce. „Tady je Zpívající les, tady Podhůří. Elfové sousedí s jižní hranicí Cimburku a jestli se přidá Vršava.....“

„Možná s nimi mají smlouvy“ vložil se Hagen.

„Možná“ kývl lovec. „A jestli se přidá Vršava k Elfům, Cimburk padne. A trpaslíci se zakopou na Stupavě a Buchlově. Tím, že jste odmítli Cimburku vojenskou pomoc.....“

„Odmítli?“ Kostěj se neudržel a udeřil pěstí do stolu. „Ty jsi byl venku že? Prošel sis okolí? My jsme skoro v obležení člověče. Deset, deset krvavých let držíme Orky na jejich území. Vyhráli jsme tři velké bitvy a desítku menších šarvátek. Na naší straně zemřeli stovky, ne tisíce lidí. My sami potřebujeme pomoc.“

„Co Rapttilioni?“ Lovec se slabě usmál. „Ani oni nepřišli na Sněm. Mluví se o tom, že s vámi uzavřeli spojenectví.“

Hagen se také usmál. „Jo, ještěrky nám pomáhají, to jo. Bez nich by to bylo těžký.“

Dveře hospody se otevřely a dovnitř zadul studený vítr. Většina hostů pohlédla ke vchodu. Zappo, Pišta a Deede se rovnou propracovávali k Hagenovy.

„Máme nehezky problém“ řekl tiše Zappo a posadil se co možná nejdále od Kostěje. Velekněze bohyně Smrti nesnášel. Nesnášel celý ten jejich temný kult.

„Copak, vědma ti tlačila do hlavy své předpovědi?“ Hagen se pokusil zavtipkovat, ale arcimág na vtip nereagoval.

„To není vtip Hagene“ řekl mrazivě. „Jsou čtyři artefakty, které před tisícem let vytvořil Orčí šaman E-ruel, vedle kterého byl i Gal-gal jen učedník. Pomáhal mu v tom kovář Hor-ter. Pamatuješ si na ty vpády okolo roku 61? Tak to měli všechny artefakty. A skoro ovládli svět. O desítky let později se některé ztratily a u Orků začaly boje o moc. V roce 97, se vzburili Ignác a Marek Alvinovci. Ta vzpoura jim vyšla jen díky ztrátě artefaktů. Říká se, že je ukradli mágové a ukryli.“

„Já historii Kharmu znám Zappo“ nevzrušeně opáčil Hagen.

„A oni ty čtyři artefakty hledají“ vybafl Pišta. „A dva z nich mají.“

Kolem stolu se rozhostilo ticho, rušené jen ostatními hosty nálevny.

„Nedělaš si srandu co?“ nadhodil Kostěj..

„A co máme asi dělat?“ Hagenův hlas zněl unaveně. „Nemám tušení co jsou ty artefakty zač a nevím, jak proti nim bojovat.“

„Jestli získají Žezlo, vytvoří obrovskou armádu a zaplaví nás jak příliv pláž“ podotkl Pišta. „Musíme ty dva zbývající artefakty najít dřív.“

„A sehnat pomoc, za každou cenu“ přidala se Deede.

Oči Kharmského generála zaplály. „A ty víš kde ty věci jsou?“

„Problém je, že ty dva artefakty, Zbroj a Žezlo už mají a ty budou u Velkého Vonta. Podle jedné knihy, Meč Astarechon je někde na severu. Někde poblíž nynějšího Tundru.“

„To je daleko“ podotkl Kostěj. „Neznáš někoho z těch končin?“

Odpověděl Pišta. „Já ano. Vlastně, známe ho všichni. Ptery.“

„Pteromysl z Tundru? Vy ho znáte?“ Pruda vypadal zmateně.

Kostěj zavrčel. „Není náhodou mrtev? On i ten..... Murdoc a Neysa.“

„Není mrtev“ ztěžka řekl Zappo. „Žije. I Murdoc a Neysa.“ Vzpomínka přišla rychle.... Je to osm let, co jednorukého mága potkal. Bylo to po jednom Sněmu v Cimburku.....

.....*Stůj Zappo“ zachrčel mu do ucha drsný hlas a čaroděj ztuhl. Široká ulice hlavního města byla plná lidí, ale on se přesto cítil sám. Do boku se mu zarývalo ostří dýky.*

„Murdocu?“ *zašeptal. Postava vedle něj se krátce uchechtla. „Jo. Koukni se do leva.“*

Zappo tak učinil. Vysoký, snědý muž v mnišské kutně a mečem na zádech mu mávl na pozdrav.

„Ano Zappo. Žijeme. A není to tvou zásluhou. Dnes tě nezabiju. Možná jindy.“

Tlak nože povolil a Zappo volně vydechl. Znal Murdoca dobře.....

„Jak to víš? Neysa byla ošklivě poraněná.....“

„Kdyby sestra byla mrtvá, Murdoc by mě zabil“ řekl chraplavě arcimág a krátce vylíčil své poslední setkání s Murdocem Jednorukým.

„Takže, jestli to dobře chápu“ slabě se usmál Pruda. „Mám jet zpátky na sever, dostat se přes Zamrzlý průliv do Tundru a kontaktovat pána Tundru. Ten bude pravděpodobně nasranej. A máš jistotu, že nám pomůže?“

„To je na tom to krásný“ usmál se Hagen. „Nemám.“

Murdoc zvaný Jednoruký město Garedis miloval. Město ležící v Cimburském panství mělo skvělou knihovnu a vždy, když jednoruký město navštívil, dal se v ní najít. I nyní seděl tento vysoký a svalnatý čaroděj s postavou bojovníka u nevelkého stolu a před ním se tyčila hromada knih. Pravá strana jeho tváře stále nesla jizvy z těžkých popálenin, které mu způsobil jeden z Orčích šamanů. Oči Murdoca pálily, nedostatkem světla i spánku. Svíce zhasla, knot zapadl do horkého vosku. Murdoc podrážděně vyslovil kratinké zaříkávadlo a nad jeho hlavou se objevila zářící bílá koule. Její světlo dopadlo i na nehezku jizvu po spálenině, co měl čaroděj na tváři. Jednoruký muž si nevšiml pobouřeného pohledu starého učenice a otáčel rychle stránky.

Na svých toulkách mnoho času na učení neměl a tak vždy využíval každé příležitosti ke čtení nových knih. Dnes se neučil, něco hledal a bál se, že to našel. Otočil se k druhému stolu, na něm měl rozloženy hvězdné mapy a poznámky astrologů. Jeho temné oči dostávaly uštvaný výraz, když si přitáhl další svitek. To postavení hvězd mu něco říkalo..... jenom ta.....

Očima prolétl další dva svitky a několik stránek knihy. A další mapu.

Úder jeho pěsti, který téměř přelomil nijak pevný stůl zazněl podzemní knihovnou a ořesem jedna z knih spadla ze stolu na zem. Zvedl se obláček prachu.

Rezignovaně se zvrátil v židli.

..... *„To je směšné Murdocu“ poznamenal šedovousý čaroděj Halvus.*

„Ale Reastus je stejného názoru“ trval Murdoc na svém.

„Reatus je spíše šarlatán než astrolog“ klidně odpověděl starý mág. „Myslím Murdocu, že moc posloucháš kněze hlásající konec světa.“.....

Murdoc zavrtěl zoufale hlavou. On to říkal. Kometa se vrací a kdyby si někdo dal tu práci a přečetl staré svazky, pochopí. On sám na ně narazil náhodou, přivedl jej k tomu před lety jeho kamarád Ptery, který občas podobné řeči vedl. Ale to nehrálo roli. Rázně se zvedl. Už tady seděl skoro pět dní a za tu dobu taška nepil ani nejedl. Zavřel těžkou knihu a strčil ji do vaku.

„Pane, knihy se nesmí odnášet“ ozvala se za ním stárnoucí knihovnice madam Faitová.

„Madam, prosím....“

„Ne:“ Rázně knihovnice se rozhodla neustoupit ani o píď.

„Na přemýšlení námět máš, s pamětí se neshledáš“ řekl Murdoc formulku která mu pomohla zaostřit mysl na kouzlo pro vymazání paměti. Nedělal si iluze, že vydrží dlouho.....

Obešel strnulou knihovnici. Starý učenec vytřeštil oči. „Co to mladíku.....“

„Oči se ti klíží, a spánek se blíží“ rukou udělal Murdoc znamení Ohně a stařík se zhroutil do křesla. Murdoc potřeboval formule k zaměření některých kouzel a uvolnění myslí. Sám o sobě tvrdil, že je jen učedník a tulák.

Nic víc, nic míň.

Ale zabíjet uměl.

Když mi nikdo nevěří, pomyslel si čaroděj jedoucí na rychlém koni, musím jednat sám.

Byli tací, kteří tvrdili, že palác v hlavním městě Vršavy je nejkrásnější stavbou na světě. Možná měli pravdu, ale dvojice elfů krácející podloubím lemovaným honosnými sloupy to tak nepřipadalo. Ani nádherně upravená, rozlehlá zahrada nemohla nahradit divokou krásu jejich vlastního domova. Oběma se po domově stýskalo, bývali příliš často na cestách, než aby svůj stesk někdy utišili. Čaroděj z rodu Vznešených elfů, plavovlasý Smejko, stiskl rty, když zazněl nelibozvučný skřek páva. Jeho společnice Oraniel, která vynikala krásou i mezi svým lidem, zvedla ze země barevné pero, které si vetkla do vlasů. Oba zahruli a vydali se pískovou cestou do zahrady.

„Víc než po domově se mě občas zasteskne po Kharmu“ prohodil Smejko. „Tehdy jsem si připadal živý a užitečný.“

„Ano“ usmála se půvabná elfka. „Nic nepobaví tolik, jako hlava na špalku co?“ Připomněla čaroději chvíli, která málem znamenala jeho konec.

„To bylo zlé“ přiznal. „Ale nelíbí se mi ty neustálé intriky. Je mi s toho špatně. Kolik, šest let? Jezdíme sem a tam, intrikujeme, přemlouváme a vyhrožujeme. Politika, prokletá politika, jak by řekl Murdoc.“

„Murdoc by řekl, zasraná politika“ slabounce se usmála Oraniel. Měla poměrně dobrou náladu, sluníčko svítilo.....

„Jsem zvědav, jak dopadne ten jejich sněm“ pokračoval Smejko. „To jejich hlasování, hlavy rodů, proč to mají tak složité? Když odmítnou, napadneme i je. Později, ale stejně..... Jo, jak jsi na tom s tím Eratiem ir Lasína?“

„Ten se na naši stranu určitě přidá“ usmála se elfka. Náhle ji něco napadlo. „Kdyby se ti postavil do cesty někdo s Kharmu, někdo koho dobře známe....třeba Murdoc. Zabil bys ho?“

Smejko zaváhal jen na chvíličku. „Ano. Zabil bych ho.“ Řekl elf rázně.

Možná.....

2

Chladný vítr ze severu se hnal chladnou stepí daleko na východě. Šestičlenná skupina projížděla modravou prérií na hubených koních. V čele jel šaman Parchantě, na svém koženém oblečení měl zavěšeny desítky fetišů a amuletů. Za ním se držel vůdce skupiny, šermíř Galepas. Byla tu i Deede, vyjímečně v mužském oblečení, obličej i nyní pokryt černou kresbou, stejně jako hřbety dlaní. Breann, půlelfí lučištnice se tiše bavila s černovlasým Kernem a ostrým zrakem sledovala okolí. Posledním členem výpravy byl Rufus.

Byli na cestě tři týdny a dostali se dál na východ, než kdokoli jiný než orkové a skřeti.

„Jezdci!“ Zazněl náhle Breannin výkřik a ukázala na oblak zvířeného prachu.

„Viděli nás?“ Zeptal se mírně zneklidněně Galepas. Parchantě kývl hlavou a ukázal mu dravého ptáka kroužícího vysoko nad nimi.

„Je možný“ řekl „že se jeho zrakem dívá nějaký šaman.“

„Braenn?“

„Je moc vysoko“ zamumlala půlelfka, ale nasadila na tětivu šíp. Opeření se jí dotklo koutku úst. Dravý pták zaskřehotal a vylétl výš.

Dlouhý šíp prořízl vzduch, ale nedoletěl dostatečně vysoko. Další skřehotání, zdálo se, že výsměšné.

„Převzal ho“ procedil Parchantě.

„Musíme jet!“ Galepas pobodl koně do cvalu a vyrazil v čele.

„Čekali na nás!“ Breann se dostala vedle Galepase a ukázala na desítku jezdců, kteří se dosud skrývali v nějakém dolíku. „Tak míle.“

„A ten les?“

„Asi čtyři. Ale tam můžou být taky.“

Koně se hnali prérií a od kopyt jim odletovaly kusy hlíny a drnů. „Já myslel, že Orkové koně nepoužívají“ prohodil za jízdy Rufus.

Nikdo mu neodpověděl. Čára lesa se stále blížila, když se z něj vynořila řada jezdců.

„Do Nantiny plochý hrudi“ zavrčel Galepas. Jezdci se s křikem vydali proti nim.

„A jsme v prdeli!“ Vykřikl Rufus. Kharmští koně nešetřili a těm se u tlamy začala objevovat pěna.

„Ještě pár set metrů!“

Zadrnčela tětíva dlouhého luku a Brean i za cvalu zasáhla. Vedoucí skřet spadl z koně, šíp v hrudi. Parchantě skočil za jízdy s koně, ztěžka dopadl na zem, jeho obrysy se rozostřili a jezdce v okamžiku dohnal velký, šedý vlk. Deede chytla uzdu volného koně. Rufus pozvedl kuši a přesným výstřelem složil dalšího skřeta. Obě řady se k sobě prudce blížili. Na šedesát stop Breann zasáhla ještě nepřátelského koně, který se zhroutil na zem a pohřbil svého řvoucího jezdce pod sebou. A pak se srazili, Kern ťal těžkým mečem na skřetovu hlavu, zasáhl dříve, prorazil chabou obranu. Nestaral se o něj a jel dál. Rufus se v sedle zaklonil, nechal šavli proletět za sebou a na slepo máchl za sebe, jak projížděl kolem soka. Zasáhl.

Prorazili.

Seskočili z vyčerpaných koní až mezi stromy. Čtyři stále žijící skřeti s řevem útočili. Jednoho sundala Breann, druhého Rufus.

Zbylí dva se otočili k útěku. Půlelfka nabídnuté terče využila. Bližší skupina pronásledovatelů zarazila koně v bezpečné vzdálenosti od lesa. Brean si je měřila přes napnutou tětívu luku.

„To nedokážeš“ špitla Deede.

Breann pohnula lukem, nedala si ani sekundu na míření a pustila šíp. Ten se zabořil dravému ptákovy do břicha.

„Dobrá rána“ prohodil Galepas. „A teď pryč.“

Astrolog s podivným jménem Reastus opět pohlédl na noční oblohu. Ano, nebylo pochyb, Kometa se přibližovala. Kometa samotná zářila rudě a chvost za ní byl podoben spršce krve stříkající z rány. Stařec si povzdechl a opět pohlédl do dlouhého, silného dalekohledu. Nikdy nelitoval koupě tohoto gnómského vynálezu.

Krvavá Kometa se objevila na obloze naposledy před šesti sty lety. Její průlet byl poznamenán vpádem Orků, morem a hnitím úrody. Co asi přinese tentokrát? Napadlo starého učence.

Murdoc jednoruký se rozhlédl po lokále a s povzdechem se napil piva. Zakouřená místnost která byla cítit alkoholem, jídlem a lidským potem mu byla příjemnější než vytrvalý déšť. Pteromysla, vládce tohoto královstvíčka znal dlouho, ale v Tundru byl poprvé. Líbilo se mu zde.

Mávl na servírku aby mu donesla další pivo. Plavba přes Zamrzlí průliv byla v tuto roční dobu klidná. Teď už jen najít Pteryho, napadlo ho. Do hospody vstoupil další host, vysoký a hubený týpek v koženém obleku. Za pasem měl sekeru a tesák. V ruce nesl kožené pouzdro s lukem.

Jednoruký se na muže podíval jen krátce a zaposlouchal se do balady, kterou zpíval postarší skald. K jeho nemalému úžasu balada pojednávala o Kharmu.

Království Kharm to místo jméno má
Krví zpitá země co tance Orků zná
I bídu štvanejch lidí a ze smrti strach
Země která skrejšvá zlatej prach.
Mír tu nikdy není a zoufalství jde tam,
Na pahorek malý, kde Nanty Kranty stojí chrám.
Chrám bohyně smrti

„Murdoc zvaný Jednoruký?“ Ozval se vedle něj hlas a čaroděj se proklel, že nedával pozor. Byl to ten lovec.

„Jo“ kývl Murdoc a palcem naznačil, ať si sedne.

„Zajímavá balada“ prohodil lovec. „Vlastně, před pár týdny jsem v Kharmu byl.“

„Jak to tam vypadá?“ zeptal se automaticky čaroděj.

„Docela dobře, pokud mohu soudit. Vlastně, jsem rád, že jsem tě potkal.“

„A proč? Já tě neznám a rád bych věděl, co po mě chceš. A odkud víš, jak vypadám?“

„Kolik jednorukých čarodějů se prochází po světě? A navíc, Lilienna se mnou o tobě mluvila.“

Murdocovy myšlenky vířily a čaroděj uvažoval, jak rychle by lovce dokázal zabít.

Prastarý hory v dálce, co otvírají den
Tam z jeskyně temný, Pán šamanů jde ven
Mág povolá kouzla a voják sevře zbraň
Ví že teď splatí krutou daň.
Stovky bojovníků tak jako jeden muž,
Dávno jim srdce proklál nenávisti nůž
Pro kousek své země se teďka půjdou rvát
A bude li třeba tak i život dát.....

„Opravdu jste zabili Pána šamanů?“

Murdoc jen kývl hlavou.

„Kdo tam vlastně byl?“

„Zappo zvaný Bílý, Smejko ze Zpívajícího lesa, Allassea Nightfire a já. Ale dost lovče. Co po mě chceš a mluv rychle.....“

Vržený nůž převal mágova slova a zabořil se mu do levého ramene. Murdoc vymrštil reflexivně jedinou ruku a žlutý plamen vybuchl na hrudi útočníka. Jiný muž, sedící u vedlejšího stolu se převážil přes lavici a naslepo ťal Murdocovi po hrudi. Čaroděj se s výkřikem zhroutil, nad hlavou mu proletěl další nůž.

Hosté se bleskově klidili stranou. Na stůl se vymrštil štíhlý muž s šavlí. Pruda mávl rukou a podmetl muži nohy. Jak zabiják dopadl na dubový stůl, zarazil mu lovec do hrudi široký tesák. Ten, co se na počátku svalil z lavice už stál, s mečem v ruce. Lovec přeskočil zhrouceného mága, vyhnul se výpadu, zablokoval meč sekerou a vrazil muži do břicha dýku. V okamžení odskočil a čekal, jestli zaútočí ještě někdo.

Neysa a Lania, velekněžka boha Asteriona vzhledla od knihy. Přes trávník přímo k chrámu mířili dva jezdci.

„Paní!“ zvolal ten, který vypadal na lovce. „Potřebuji kněze!“

Vysoká a štíhlá Neysa vstala z lavičky a dala si záležet, aby se na jejím bílém oděvu ukázalo znamení velekněžky.

„Co se děje....“ Slova jí zmrzla na rtech. Jeden z jezdců byl zkroucený a v sedle jej držel jen kožený řemen. Kůň po kněžce chňapl, ta ladně uhnula. A vzápětí strnula.

„Murdoc“ zašeptala. „Rychle, za mnou“ řekla k lovcovi. Zahlédla jednoho z akolytů. „Majruku, jdi na hrad a přiveď Pteromyse. Je to důležitý.“

„Vezměte jej“ poručila lovcovi a vedla jej k chrámu.

Murdocova duše se vznášela v mlhách. Náhle ucítil ostrou bolest a před jeho zrakem se objevila hladká tvář s velkýma, modrýma očima.

„Murdocu“ zaslechl ženský hlas, než se vrátil do mlhy. Nevěděl, kolik uplynulo času, nevěděl, proč tu je.

„Murdocu“ zaslechl znovu, tento hlas byl mužský, silný a známý. „Zappo?“

„Murdocu, poslouvej mě. Nevím, jestli mě slyšíš, zkouším tě volat už dva týdny. Dostaň se do Tundru za Pterym. Musíte najít meč Astarechon. Je někde na severu. Ptery by měl být schopen vycítit jeho zlo. S mečem se dostaňte do Kharmu. Sbírá se strašlivá armáda Orků.....“ hlas arcimága stále slábl.

„Zappo, neslyšel jsem všechno“ zachraptěl jednoruký čaroděj a otevřel oči.

Tvář nad ním skloněná jako by se objevila z jeho snů. Na jeho strništěm porostlém obličejí jej zalechtaly vonící vlasy.

„Já su snad v ráji“ zašeptal.

Tvář zmizela z jeho zorného pole a nahradil ji snědý a ostře řezaný obličej černovlasého muže.

„A teď su v pekle“ zamumlal mág. „Rád tě vidím Ptery.“ Zavřel oči, bolelo jej být vzhůru.

„Co mu je?“ zaslechl Pteryho. „Byl posekaný už dřív a léčivá kouzla na něj působí.“

„Čepele byly natřeny jedem“ řekla Neysa. „Pomalou působícím, ale o to smrtonosnějším. Za dva dny by zemřel.“

„Pěkný svinstvo“ zavrčel Ptery. „Tak jo. Postarej se, ať je schopný mluvit. Pochybuji, že sem jel jen za mnou. Buď po něm někdo jde a nebo jde po něčem on a ti chlápci mu v tom měli zabránit. Jo a kde je ten lovec?“

„A to je celý“ řekl Murdoc a unaveně zavřel oči. „Najít jakéjsi zsranej meč a vrátit se na Kharm. Je potřeba vyrazit hned. Jo, a jestli můžeš poslat pár svých chlupců na Kharm jako posilu, bylo by to asi fajn.“

Murdoc seděl s Pterym a Neysou v jejím nevelkém pokojíku. „Pech je ten, že já s tebou nepojedu.“

„Jak to?“ Ptery vypadal překvapeně.

Jednoruký čaroděj se usmál na Neysu. „Jednak bych tu cestu nemusel zvládnout a druhak pojedu s kněžkou na Vršavu. Chtěj se spojit s elfama a jestli se spoješ, Cimburk nemá šanci.“

„A jak jsi přišel na to Murdocu, že já chci jet domů?“

„Musíš Neysa. Jestli je pravda to, co jsi mi říkala před lety, ty jsi nejstarší dcera vašeho rodu. A co jsem slyšel v poslední době, rod Lánia je smlouvě nakloněn. Vrať se a obhaj svůj nárok na účast v radě místo sestry. A jiné rody, co se řídí podle tvého, se za tebe postavěj. Vršava zůstane neutrální a tím dá Cimburku šanci.“

Plavovlasá žena se tvářila nevýrazně, ale její oči vyděšeně těkaly po pokoji. Myšlenky jí vířily kolem toho dne, kdy přísahala, že nikdy nepozvedne zbraň.....

..... *Kostějova strašlivá zbraň se zabořila útočícímu Harlovi ze šikma do ramene. Mohutný velekněz vyrval zbraň z rány a rozpoltil lebku dalšímu uctívači Asteriona. Tráva byla pokryta krví, snědý zabiják Tomus zabil poslední šipkou z kuše dalšího akolytu Nanty-Kranty.*

„Zappo!“ *Zařval jednoruký Murdoc na opodál stojícího arcimága, který se na poslední chvíli rozhodl do boje nemíchat. Murdoc vrhl na Kostěje Křečovou kletbu, která se jen odrazila od jeho požehnané zbroje. Neysa útočila svým štíhlým mečem, hladce unikla seku Kostěje. Noha jí uklouzla na krvi pokryté trávě a zapotácela se. Kostějův meč jí prosekl břicho a vysoká žena se zhroutila. S řevem zaútočil Ptery a těžké meče dvou skvělých bojovníků se střetly.*

Na Murdoca se vrhl jakýsi akolyta a jednoruký zoufale paríroval tesákem. Vynořovalo se stále více věřících Nanty Kranty a stoupenci Asteriona umírali. Tomus zezadu sťal šermíře, který se pokoušel zabít Murdoca, který krvácel ze dvou ran.

„Musíme pryč!“

Čaroděj se vrhl skokem k zhroucené Neyse. „Ptery sem!“

Půleť sekl z riposty na Kostějův krk, vykopl proti jeho kolenu a skokem se dostal k mágovy, který vysoce posazeným hlasem přečítal kouzlo ze svitku. V dalším okamžiku Murdoc, Ptery, Tomus a Neysa zmizeli.....

„Jestli se vrátím, budu muset bojovat“ řekla tiše.

„To my všichni“ odpověděl stejně tiše Murdoc.

„A proto žádám Konkláve o pomoc“ zakončil Zappo svůj dlouhý proslov a posadil se do měkkého křesla. Kolem kulatého stolu bylo usazeno třináct mágů. Rozlehlá místnost s klenutým stropem na kterém bylo nakresleno noční nebe a hvězdy i měsíc zářily tak silně, že nebylo třeba ohně ani kouzel k osvětlení poradního sálu.

Zappo všechny mágy znal, alespoň od vidění. Byl tu Velmistr Croow ve svém zeleném plášti a s nečitelným výrazem na vrásčitém obličejí. Byl tu i hobití mág Kostitřas, který ve svém rouchu čaroděje vypadal směšně. Altik z rodu Vznešených Elfů na Zappa hleděl s jasnou nedůvěrou. Byli tu i další muži a ženy. Jejich oči, oči těch, co viděli více, než obyčejný smrtelník, byly chladné a nezúčastněné.

„Dobře jsi mluvil Zappo“ řekl chraplavým hlasem Croow. „Ale myslím si, že přeháníš. Dost na tom, že se Elfové chystají do války a královna chce v boji naši účast, ale i ty plašíš řečmi o jiné válce, o válce daleko odsud. Nemáš důkazy Zappo a Konkláve se nemůže rozhodnout bez důkazů. Hovoříš o znameních, ale my žádné znamení nedostali. Mluvíš o nalezení artefaktů, které byly zničeny před staletími.“

„Co Prorocství o Návratu čtyř?“ zeptal se Zappo a spojil dlaně na stole do stříšky.

„Je z knihy nějakých šarlatánů“ pohrdavě prohodil Altik. „Příliš dáš na slova bláznivých žen.“

„Co slova Pišty? Je to arcišaman. Jeden z nejmocnějších. I jeho vize je výmysl bláznivé ženy?“

„O magii šamanů a lesa moc nevíme. Mohl se splést. A co, co může způsobit nález zbroje?“ posměch v hlase Vznešeného Elfa byl nepřeslechnutelný.

Nevěří mě, pomyslel si Zappo. Už vím, jak se cítila Deede. „A co hvězdná konstelace a návrat Komety?“ zeptal se, a blahořečil si, že Murdocovi v jeho oslabeném stavu nakoukl do vzpomínek.

Šedovlasý Halvus se skřehotavě zasmál. „Copak arcimágu, mluvil jsi s Murdocem? Snažil se mě přesvědčit, že Kometa a hvězdy naznačují vpád Orků. Vy elementarici jste všichni stejní. A pohraničí vám leze na mozek. Murdoc je odpadlík a ty.....“ Halvus rozpačitě zmlknul.

„Jen to dořekni“ vybidl jej Zappo. „Jen to řekni, že já jsem také odpadlík.“

„Halvus nic takového neřekl“ vložil se Croow do hovoru.

„Já bych Zappova tvrzení hned nesmetl ze stolu“ ozval se drobný Kostitřas. „Může mít pravdu.“

„Zappo, Konkláve se poradí. Přijď sem za dva dny a dostaneš naši odpověď.“ Prohlásil Croow a Zappo se s úšklebkem postavil.

Odešel beze slova.

Věděl, co mu odpoví.

Alassea byla elfka. Když nyní seděla na svém štíhlém koni elfího chovu a dívala se na brány města Tundr, její plné rty se roztáhly do malého úsměvu. Její rudé vlasy byly kryty kapucí, po které stékaly kapky deště. S úsměvem sledovala dvojici jezdců, kteří vyrazili z bran města ihned po jejich otevření. Jeden měl na sobě hnědou mnišskou kutnu a na zádech meč. Druhý byl celý v černém, u sedla mu visely dvě dvouranné kuše, na hrudi měl bandalír s čtyřmi vrhacími noži a u pasu zahnutý meč. Oba znala a oni znali ji.

„Alaseo“ vydechl s úžasem Ptery, když před ní zarazil koně.

„Elfko“ kývl Tomus na pozdrav.

„Co tady děláš?“ zeptal se Schackelonův kněz a vládce tohoto království.

Elfka se ušklíbla. „No, měla jsem předtuchu, že jedeš na sever a budeš potřebovat čaroděje.“

Tomusova tvář byla stále stejně nevýrazná. „Jo. Předtuchu a taky včera mluvila s Murdocem.“

Alassea malinko zrozačitěla. „To je snad jedno..... Nemusím s vámi jet.“

Pteryho úsměv byl stejný, jak před lety. „Jen pojed.“

Všichni tři pobídlí současně koně a vyrazili klusem po blátivé cestě na sever.

„Scheckelton vás opatruj“ zašeptal Murdoc a mávl z hradby na rozloučenou.

Když se před čarodějem Werigem rozplynula mlha a on spatřil silné hradby města Kharm, ulevilo se mu. Kolem města se rozkládala nyní sklizená pole, rovná jako placka. Zrak hubeného čaroděje ulpěl

na skupině dvanácti jezdců doprovázející desítku vozů, s opálenými a otrhanými plachtami. Zdálo se, že projeli nějakou bojůvkou. Počasí bylo mlžné a vlhké a Werigovi nedělalo dobře.

„Stůj kámo, nebo to do tebe nasypu“ houkl znenadání hrubý hlas a čaroděj se zastavil.

„Co se děje? To je přepadení?“

„Ne, jenom hlídka. Votoč se, ale vopatrně. Mám zatraceně citlivej prst.“

Čaroděj se otočil, za ním stál rozložitý trpaslík s kuší a mířil mu na hrud'. Těžká zbraň se ani nezachvěla a Werig věděl, že ho trpaslík klidně oddělá.

„Ách, ty seš Werig. Pročs to neřek hned mágu“ vyhrkl trpaslík. „Ty můžeš jít dál.“

„Díky.“

Werig vyrazil dál vysoko položeným průsmykem a začal sestupovat dolů, k míli vzdálenému městu. Tento průsmyk využívalo málo lidí. Bývalo lepší projít nížinou kolem moře. Werig kráčet cestou mezi poli a stále sledoval hradby města. Jak se Kharm změnil za těch sedm let co tu nebyl. Vliv městského státu se rozšířil a království zabíralo slušnou část pohraničí. Život zde byl pěkný, ale tvrdý a plný nebezpečí. Weriga mrzelo, že má pro Hageny špatné zprávy. Oči poměrně mladého čaroděje zahlédli na hradbě postavu v bílém šatu. Bíle oděný pozvedl ruku na pozdrav a Werig gesto opětoval. Do Kharmu dorazil druhý Mistr elementární magie.

Chladnou plání se hnalo šest koní. Jezdci střídali cval s krokem a snažili se svá zvířata šetřit. Za nimi se stále drželi pronásledovatelé. Štvanice trvala již pět dní. Koně byli hubení a sami jezdci byli na pokraji vyčerpání. V Breannině toulci se nacházelo pět šípů a Rufus měl sedm šípek. Galepas se ohlédl, z mraku prachu se vynořila řada jezdců. Už před třemi dny Parchantě zjistil, že to nejsou jen skřeti, většina nepřátelské jízdy byla tvořena lidmi. To vysvětlovalo i zavlou tvrdostí, s níž se drželi na jejich stopě. Kern nasměroval koně ke kopci před nimi. Rostlo na něm několik nevysokých stromů.

„Tam se budeme bránit!“ zavelel Galepas.

Jezdci za nimi se stále blížili. Kharmští nyní koně nešetřili, hnali je tryskem. Ze zvířat doslova stříkal pot a u huby se jim oběvovala bílá pěna. Koně nepřátel byli čerstvější. Difuse těsně minul dlouhý, černý šíp. Breann zastavila třesoucího se koně, už byli skoro v púlce svahu. Střelce viděla ihned, vysoký muž, možná dokonce elf, stál rozkročený a jeho dlouhý luk byl opět napnutý. Púlelfka uznale mlaskla, muž střílel na tři sta metrů a do převýšení. Její luk měl menší tah než mužův, ale jak se letka šípu dotkla jejího koutku úst, věděla, že zasáhne.

Dlouhý šíp lučištníka jí probodl stehno ve chvíli, kdy pustila tětívu. Její šíp se zabodl střelci pod nohy. Púlelfka mimoděk vykřikla.

„Breann jed'!“ Rufus jí vyškubl otěže a vedl jejího koně. „Drž se.“ Púlelfka se v sedle držela jen stěží. Luk pověsila k sedlu a sevřela rukama hrušku sedla.

Galepas a ostatní už byli těsně před vrcholem. Nepřátelé snad necelých dvě sta metrů za nimi. Onen lučištník střílel vysokým obloukem a málem zasáhl Kerna. Dvacítka lidí a skřetů štvála koně v posledním úseku pronásledování. Náhle se před Galepasem objevilo deset postav v hnědozeleném oblečení a s luky v rukou. Vlasy měly zčesané do zadu a ty odhalovaly jejich špičaté uši.

Elfové.

Deset luků vypustilo šípy a pronásledovatelé klesali na zkrvavenou trávu. Obrátili, bylo jich příliš málo na to, aby se hnali proti lukům.

Galepas ulehčeně vydechl. „Děkujeme.....“

Zarazil se. Napnuté luky se namířili na něj a jeho druhy. A úzké hroty dlouhých šípů jim směřovaly na hrdla.

„Kdo jste“ zeptal se elf řečí Orků.

„Dál půjdu sám“ řekl pěti vojákům Hagen, starosta z Kharmu a seskočil z koně. „Počkejte tady na mě.“

Hagen se vydal po mokré trávě a vojáci brzy zmizeli v chomáčích mlhy. Hagen se dostal ke kamenné cestě, která vedla vzhůru do skal. Ještě nikdy tu nebyl, cestu znal jen z vyprávění mágů.

Tady někde má žít starý mudřec, který mágům radil v dnech, kdy bojovali o svoji svobodu. Do kopce vystoupal rychle a na malé, travnaté plošině uviděl nevelký, dřevěný dům. Z komína se kouřilo a Hagen rázně vykročil.

„Jen vstup starosto“ ozval se z domu staře znějící hlas ve chvíli, kdy chtěl Hagen zaklepat na chatrně vypadající dveře. Vstoupil.

Dům měl jedinou místnost, stěny byly ověšeny bylinami a různými předměty, jejichž účel Hagen neznal. Nevelké ohniště, kavalec, stůl, tři židle a skříň byli jediné vybavení místnosti. Pach z bylin a ohně byl těžký a starosta zamrkal. U stolu pokrytého černými runami seděl stařec v hnědé kutně Jeho oči se obrátily k Hagenovi a ten uviděl, že stařec je slepý. „Posad se Hagene“ prohodil stařec a ukázal na jednu židli.

„Jak víš, kdo jsem?“ dostal ze sebe Hagen.

„Já vím mnoho“ hlas šedovlasého a šedovouseho muže byl tichý a klidný.

„Mágové říkali, že vidíš do budoucnosti“ zamířil Hagen rovnou k jádru věci.

„A ty chceš znát budoucnost?“ Stařec se slabě usmál a zvedl se. Přešel ke kotlíku visícím nad ohništěm. „Chceš čaj?“ zeptal se a nečekal na odpověď. Do dvou hrnků nalil horký nápoj a přenesl jej ke stolu. Hagen se ničemu nedivil. Za svůj život viděl spoustu podivných věcí a to, že si slepý čaroděj nalije čaj a donese jej ke stolu, to jej nemohlo vyvést z klidu.

„Znát budoucnost je nebezpečné“ pokračoval mudřec. „Nebezpečné a nejisté. Budoucnost se ubírá stovkami cest starosto.“

Hagen usrkl hořkého čaje. Nebyl špatný, pil i horší, tehdy, když se jej Neysa snažila vyléčit z nějaké nemoci. Vyléčila ho, ale měl tři dny běhavku.....

„Chtěl bych vědět, jestli vyhrájeme. Chci vědět, jak můžeme vpád Orků zastavit.....“

„Chceš toho mnoho mladý Hagene. Jsi odvážný a silný starosta. Nedělej si tolik starostí. To jestli město vytrvá, záleží na lidech. Záleží na těch, kteří budou stát a krvácet na hradbách. Budeš jeden z nich Hagene? Budeš bojovat po boku svých lidí?“

„Budu na hradbách starče. Můžeš nahlédnout do budoucnosti?“

„Já ne. Ale ty ano.“

Náhle se Hagenovi zatmělo před očima a téměř prázdný hrnek udeřil o desku stolu. Hagen se v židli zhroutil.

.....Kráčel mrtvým městem. Domy byly rozbořené a kámen zčernalý požárem. V troskách města se mihaly stíny mrchožroutů a neslo se krákání krkavců. Mrtví leželi všude. Těla lidí, elfů i Rapttolianů. Kráčel dál. Magická univerzita byla téměř neporušená, jen..... na jejích zdech byli přibita tři těla, Zappo, Alassea a Murdoc. Všude smrt a zkáza.....

.....Viděl umírat Kostěje. Strašlivý palcát mu rozdrtil zbroj a odhodil jeho mohutné tělo stranou, jak hadrovou panenku. Obrovský Ork v zlatočerné zbroji vítězně zařval a tisíce Orků se vrhlo na město.....

.....Pláň před městem byla spálená. Stovky doutnajících mrtvol byly rozesety před městem. I hradby města byla ožehnutá strašlivým žárem, který čaroděj vyvolal.....

.....Obloha nad městem byla zbarvená do ruda. V ulicích Kharmu zuřila morová nákaza. Z pohřebních hranic stoupal mastný, černý dým. Umíral i on, starosta Hagen. Nebylo záchrany a před městem tábořili tisíce nepřátel.....

.....Byl svědkem bitvy. Tisíce elfů a lidí stálo ve vyrovnané linii a proti nim se řítily Orkové a Skřeti. Obloha ztmavla mrakem šípů které dopadali na nechráněné nepřátele. Náhle se zablesklo. Orčí mág v rudém šatu pozvedl pokroucenou hůl a mezi liniemi Elfů a lidí vybuchly mocné, rudé plameny. Elfové umírali v plamenech magie a Orkové se blížili.....

.....Orčí mág pozvedl Hadí hůl do výše a na hradby zamířil silný, rudý plamen. Zappo pronesl jediné slovo a plamen uhasl před hradbou. Začal zaklínat a s ním i ostatní čtyři mágové. Orčí mág pozvedl opět hůl v hrozivém gestu, když do něj udeřila spojená síla pěti čarodějů. Síla Ohně, Země, Vody a Vzduchu udeřila na jediné místo.....

..... „Mágové jsou mrtvi!“ vykřikl nějaký muž. Hagen pohlédl na těla, která byla nesena k Magické univerzitě. Zemřeli všichni, Alassea, Zappo, Murdoc, Werig i Smejko.....

.....Vedle něj zemřeli Ptery a Galepas. O něco dále se linie zhroutila, Orkové vedeni Orkem v zlatočerné zbroji a s velkým palcátem vytvořili předmostí pro další nepřátele. Hagen vedl zoufalý protiútok, když jej zasáhlo kopí.....

„Kde to jsem“ zachraptěl Hagen. Ležel na mokré trávě a nad ním se skláněl jeden z vojáků, které nechal u koní.

Donesl tě sem ten stařec“ řekl voják. „Je vážně silnej“ dodal s úctou v hlase.

Starosta se zvedl, mysl měl zahlcenu. *Prohrajeme*, pomyslel si, když se vyhoupl do sedla. *Nemáme žádnou šanci. Proklatě. Ale bojovat budeme.*

3

Štíhlá plachetnice se jménem Delfin, se hnala Zmrzlým průlivem. Vítr byl příznivý, i když chladný. Zjizvený, hubený a nebezpečný kapitán Žralok stál na vyvýšené palubě a měřil si moře.

„Normálně pasažéry neberu“ zavrčel směrem k Murdocovi stojícím vedle něj. Jednoruký měl svůj obvyklý plášť, a v obličeji byl bledý. „Ten dopis vod Pteromysla byl dobrej nápad. Jináč byste v přístavu skejsli docela dlouho.“ Vrčel dál kapitán a rozhlížel se po moři.

„Očekáváš potíže?“ zeptal se Murdoc.

„Jo. Vevenský korzáři teď dost berou Cimbarský a Vršavský lodě. Proto pluju pod Tunderskou vlajkou. Jináč nepoužívám žádnou. Je to normálně lepčí, ale v těchto dobách.....“

„Tři plachty na obzoru!“ zaječel námořník v hlídkovém koši.

„Vidíš vlajky?“

„Ještě ne pane!. Jedna je na jihu, a dvě roztažený po našich bocích.“

Po chvíli byli vršky stěžňů vidět i s paluby. „Sou fikaný. Zatraceně fikaný.“

„Vyhne se jim?“

„Vypadá to na veslice. A Vevenský používaj galéry a diéry. Možná obehčijeme tu loď co nám kříží cestu. Křížuje proti větru, možná..... Ale stejně. Posádko, ozbrojit! Taky si vem nějaký železo Murdocu. Budem potřebovat každou ruku“ zašklebil se. Murdoc se jen usmál. „Ta moje se bude hodit“ suše podotkl a vydal se do své kajuty, kterou měl sdílet s Neysou. On však spal na palubě.

Kněžka Asteriona seděla na pryčně, jako vždy v bílých, splývavých šatech. „Možná by ses měla ozbrojit děvče.“

„Já nebudu bojovat Murdocu“ řekla tiše svým zvláštním přízvukem, který se čaroději tak líbil. Potlačil cit, který se v něm vzedmul. „To jo“ řekl tiše a snažil se mluvit klidně. Tak co máš v té truhlici holka? Vsadím svou zbejvající ruku proti noži, že se tam válí tvůj rapír a dýka. A taky černý hadry, který nosilas na Kharmu.“

„Jenom jako připomínku toho, co jsem byla.“

Murdoc se nadechl a na chvíli bylo v kajutě ticho. Čaroděj poslouchal skřípání dřeva, vrzání provazů, pleskání plachet a hlasité povely. Náhle se obrátil a beze slova odešel. Neysa se za ním smutně dívala. Cítila z čaroděje hořkost. Ne kvůli ní, jen hledal někoho, na kom by se mohl vybít.

Murdoc vystoupal na vyvýšenou palubu. „Sou to korzáři“ přivítal jej Žralok. „Před náma je diéra. Stovka rváčů, proti naší padesátce. A jestli nás zdržej na dost dlouho, tak ty za náma nás doženou a sbohem zatracenej světe.“

„Nezoufej. Mohlo být hůř.“

„A jak vole?“

„Nemusels mít na palubě čaroděje“ prohodil s úsměvem Murdoc.

„Jakýho..... Ty?“

„Jo.“

Nepřátelská díra se blížila, těsně pod hladinou byl vidět kovový kloun. Vesla dopadala pravidelně do vody.

Žralok sledoval nepřátelskou loď napjatě. V plachtovní díry na lávkách byli postaveni lučištníci, kteří začali Delfína ostřelovat. Šípky se zabodávaly do paluby a stěžňů. Vzduch prořízly jazyky plamenů hořících šípů a ty se zabořily do plachet.

„Oheň na palubě!“

Murdoc se postavil čelem k plachtám, které začaly hořet a natáhl ruku. Tvář se mu zkrivila napětím a plameny uhasínaly.

„Kormidlo na pravobok!“ zařval Žralok a Delfín sebou trhnul. Vzápětí Tunderská loď najela na vesla Korzárů a ty praskaly. Ozval se řev veslařů v podpalubí. Několik lučištníků spadlo při nárazu z lávek a dopadli na palubu mezi čekající muže.

Korzáři byli připraveni a začali přeskakovat na palubu Delfína. Okamžitě vzplál boj a zařinčely meče, dýky a tesáky. Murdoc natáhl ruku a na korzářské lodi vzplály plachty.

„Odrzte se vod nich!“ zněl Žralokův hlas a muži, kteří nebojovali se snažili loď od sebe odtrhnout. Shazovali lávky a přetínali lana. Murdoc se soustředil a vyslal mocný úder do nepřátelské lodi. Delfín nabíral rychlost a vzdaloval se od hořící korzářské lodi. Posádka přemohla na zakrvácené palubě zbylé korzáry a Delfín se hnál chladným mořem ke svému cíli.

Oheň vesele praskal a rozptyloval okolní tmu. Zář plamenů osvětlovala tvář Alassei a odraz ohně se jí leskl v očích. Pteromysl z Tundru, král a velekněz v jedné osobě seděl naproti ní s přimhouřenýma očima ji pozoroval. Byli na cestě deset dní a on byl rozhodnut, dnes v noci z Elfky vytáhnout nějaké informace.

„Známe se dlouho Alasseo a bojovali jsme bok po boku. Nemyslíš, že je fér, abych věděl, o co jde?“

Tomus pozvedl oči od kontroly své kuše a upřel na mladou ženu oči.

„Proctví o Návratu čtyř“ řekla tiše Alasea a ukázala k temné obloze. „Vidíte tu rudou kometu? Vrací se po staletích zpět. Podle Murdoca zvěstuje velké nebezpečí. Naposledy tahle Kometa přinesla Orčí vpád. Proto ji Orčí šamani Kaganátu to považují za příznivé znamení. Zappo zase tvrdí, že na kometě moc nezáleží, že hlavní je to, že Orkové hledají čtyři mocné artefakty, které byly kdysi ztraceny. Dva už mají. A my musíme najít jeden z nich, meč Astarechon, dříve než oni. Potom jej musíme odnést do Kharmu.“

„Tam bych se zase moc rád neukazoval“ prohodil Tomus a s cvaknutím kovu složil kuši.

„Nedivím se ti“ usmála se elfka, „ale u Kharmu se odehraje první velká bitva. A ty si myslíš, že se Hagen stáhne?“

„Ne. On ani Kostěj“ podotkl Ptery. „Kostěj je sice velekněz Nanty, ale bojovník a generál je skvělý. Jestli má někdo šanci tu frašku u Kharmu vyhrát, bude to on.“

„On a Zappo“ dodala Alasea.

„Stejně by to byla sranda“ prchavě se usmál Tomus.

„Co?“

„Kdybyste se sešli na Kharmu všichni. Chápeš? Všichni, kdo jste tam stáli před desíti rokama. Bylo by to působivý. A orčáci jsou pověřivý, třeba by to brali jako další špatný znamení.“

„Ani orky nezastaví špatný znamení, když mají přesilu patnáct na jednoho. Zítra projedeme Hadím průsmykem a dostaneme se do málo známých hor. Tam necháme koně a půjdeme pěšky. Pak nás budeš muset Ptery vést. A jestli ten meč hledají i orkové, budeme muset být pěkně opatrní.“

„To budete“ ozval se ze tmy ženský hlas a Tomus tím směrem namířil obě natažené kuše.

„Kdo jsi?“

Do kruhu ohně vstoupila drobná žena s tmavými vlasy, které jí vyčuhovaly z pod zeleného šátku. Na sobě měla koženou blůzu a dlouhou vlněnou sukni. V ruce nesla dlouhou hůl se zdobeným vrškem.

„Lilienzo!“ zvolala elfka a vyskočila, aby mohla obejmout dávnou přítelkyni, druidku z Cimburku.

„Konečně jsem vás dohnala“ drobná žena pokynula na pozdrav Pterymu, kterého od vidění znala a vesele se usmála na zachmuřeného Tomuse. „Stopuji vás už od chvíle, co jste vyjeli z Tundru. Vyslal mě Kruh, ale už jsem vás nechytla včas.“

„Myslel jsem, že královna potřebuje Kruh kvůli elfům. Zvlášť poté, co mágové odmítli účast jako Konkláve.“ podotkl Ptery.

„Ale Kruh vede Calenorn a ten si uvědomuje nebezpečí orků. Chápe, že by se na troskách Cimburku mohli jednou utkat oni a elfové. Kruh není v nečinnosti a v tuto chvíli už Fatte a Seliskor míří do Kharmu.“

„Jak se o problémech vlastně Grundar dozvěděl?“ zeptal se Tomus.

„Spojil se s námi Pišta.“

„Kéž by to udělal i Zappo a spojil s tamními Mistry magie.“

„Ale on to udělal“ namítla Lilienna. „Ale Croowe prosadil neutralitu mágů. Konkláve se do ničeho nezaplete. Královně pomůže pár mladých dobrodruhů a Kharmu nikdo. Ti zatracení dědci si myslí, že se jich nic netýká. Žijí jen pro své knihy. Ne, Kruh je jediný, kdo vám poskytne pomoc.“

„Tak proč jsi sama?“

„Sama? Já v lese nejsem nikdy sama“ usmála se drobná druidka. „Mám zde mnoho pomocníků a přátel. V jednom jsi Alaseo měla pravdu. Musíme spěchat. Moc spěchat.“

„Proč?“

„Protože na jihu, už začala válka.“

„Napravo! Říkal jsem napravo!“ řval Kostěj, až mu od úst odlétla sprška slin. V pravé ruce držel těžký meč a ukazoval jím, směr, kterým měla část kavalerie vyrazit. Druhou rukou držel otěže mohutného koně. Pobodl jej a vyrazil mělkou říčkou, za ním se hnalo dalších dvacet jezdců. Okovaná kopyta zarachotila o kameny, kolem nohou válečných koní voda vířila a stříkala do výše.

„Do nich!“

Kostěj v čele útoku, byl první, kdo srazil prvního nepřítele. Zmatení skřeti umírali pod kopyty koní a meči Kharmských. Ve vzduchu zněl bolestný křik lidí a ržání zasažených koní. Kostěj máchl znovu zakrváceným mečem a vyváděl svou skupinu ven z vřavy. Z boku do bandy skřetů narazila Duglasova skupina. Zaskřípely zbraně.

„Zpátky!“ rozlehl se generálův hlas nad bojištěm a jezdci vyrazili k terénní vlně. Skřeti byli vyvedeni z míry, ale okamžitě se vrhli na hrstku jezdců, kteří zvolna klusali do pomíjivého bezpečí. Před jezdci se vynořila tenká řada mužů s dlouhými luky. Jezdci se rozdělili a nechali lučištníkům volnou palebnou pozici. Natažené tětivy zašeptaly zrádnou píseň a šípy vylétly do vzduchu. Dvacítka lehce opancěrovaných skřetů klesla k zemi. Vzápětí padli další a skřeti začali řvát vzteky.

„Útok!“

Zbýlých čtyřicet jezdců pobodlo znavené koně a vrhlo se z mírného svahu. Za chvíli bylo po všem.

„Generále!“ Blátem zastříkaný posel vypadal vyčerpaně, však také, stejně jak ostatní byl téměř měsíc venku.

„Ano?“

„Z jihu táhne další klan, nevím jaký, ale je jich tak tisíc. A o pár mil bokem byla další početná parta.“

Kostěj stiskl rty. Bojovali daleko na jihu, mnohem jižněji než měl v úmyslu, ale bylo potřeba orky co nejvíce zdržet.

„Dobrá. Jedeme domů. Zkus najít Radovice a Zhurna. Ať to taky zabalí. Vyříd' jim, že se pokusíme orčáky poškádlit ještě v Průsmyku zbloudilých.“

„Rozkaz pane.“

„Jedeme domů!“

AAAAAAAAAAAAAaa+

Ilja nerada jezdila sama. Milovala sice šepot větru v korunách stromů, skřípání dřeva a cvrlikání ptáků vysoko nad zemí. Ale vždy, jak osaměla v zelených lesích, na její elfí duši dolehla tíseň. Lehce pobídla koně na úzké pěšině a pokoušela si vzpomenout, jestli vůbec míří dobře. Hagen ji požádal, aby se spojila s elfy v Západním Podhůří, kteří formálně uznávali krále vládnoucího ve Zpívajícím lese, ale sami se k jeho politice stavěli velice volně.

Pomoc elfů při plánované bitvě by mohla zvrátit síly na stranu Kharmských. Černovlasá půlelfka se slabě usmála, při myšlence na setkání se svým lidem. Pro lidi byla poloviční elfka, někdo, kdo se jen vydává za člověka. Nevěřili jí a neměli rádi. Pro elfy byla zase poloviční člověk, se všemi špatnými vlastnostmi lidem přisuzovaným. Ilja se s tím naučila žít, stejně jako většina půlelfů které znala. A ona, půlčlověk, je má přesvědčit, aby se přidali na stranu Kharmu. Pomoci lidem. Na druhou stranu, Kharm s Pohůrskými elfy zatím žádné konflikty neměl. Ilja přerušila své myšlenky, když si uvědomila, že ji někdo sleduje. Snad to bylo tím, že okolo ztichli ptáci, či z křoví na cestu vyběhla liška. Půlelfka zastavila koně, přímo v místě, kde paprsky slunce projížděli clonou jehličnatých větví. Slunce se jí odrazilo v černých vlasech.

„Jsem Ilja, dcera Romila a Scaterny“ prohlásila elfsky. „Chci vstoupit na Hranici.“

„Vstup dcero Romila. Nikdo ti nebude bránit.“ Z poza jednoho silného stromu vystoupil štíhlý elf s dlouhým lukem v ruce a tesákem za pasem. Ilja si s údivem všimla snad třiceti dalších elfů.

„Co se děje? Potíže?“

„I já tě rád vidím“ zašklebil se mladý elf, *Krunin se jmenuje*, uvědomila si půlelfka.

„Jo“ pokračoval vážněji. „Pár orčáků se tady objevilo a dokonce i parta lidských žoldáků“ Krunin si odplivl. „Zkusili nás překvapit, kretění. No, teď Hraniční les pročešávají podobné skupiny jako moje.“

„Hm. Nechám tady koně“ Ilja seskočila a od sedla si vzala luk a dvojici krátkých mečů. „Poběžím“ dodala a vyrazila vytrvalým tempem k severu.

Silné ruce jí pomohly sesednout z koně. Nohy se jí lehce stříasly. Někdo jí sundal šátek z očí a světlem oslepená Deede zamrkala. Vedle ní tiše zanedával Rufus. Mezi postavami vysokých elfů zahlédla i ostatní ze skupiny. Tito zvláštní elfové je vezli téměř týden po slepu a šátek jim sundávali jen v noci a nedovolovali jim promluvit. Stáli na velkém, kameny dlážděném nádvoří, obklopenému nevysokou hradbou. Vzduch byl chladný a slunce nehrálo.

„Pojďte“ pobídl je Pawel a parta elfů s luky obklopila skupinu Kharmských. Vědma si je mohla konečně pořádně prohlédnout, byli vyšší a rozložitější než jiní elfové, které znala. Mimo luků měli také těžké meče a mnozí i válečné sekery. Ve výrazech jejich tváří, nebyla žádná jemnost, jako mezi jejich soukmenovci. Použila své mystické smysly a pokusila se najít v okolí nějakého mága či kněze. Něco cítila, slabě, ale cítila. *Tak možná jeden šaman*, napadlo ji.

Nevelká vrata byla otevřena dokořán a Kharmští byli uvedeni bez průtahů do nízkého a ne příliš rozlehlého sálu. Stěny byly zdobeny rytinami a malými sochami. Úzkými okny dovnitř proudily paprsky slunce. Galepas se usmál, když v zadní části sálu zahlédl trůn, i když slovo trůn bylo příliš nadnesené pro nevelkou, kamennou židli, která vyhlížela velice nepohodlně. Mohutný elf sedící na trůnu byl obklopen snad desítkou dalších elfů. Jak se Galepas všiml, nikdo, ani šedovlasý elf na trůnu, tady nebyl honosně oděný. Jen ten jeden elf v černém plášti jej znervózňoval.....

„Kdo jste?“ zopakoval šedovlasý otázku, kterou dostali před týdnem od Pawla. I on se zeptal Orčím dialektem.

Galepas na sobě ucítil pohledy svých druhů a slabě se usmál. „Jsme poutníci z království Kharm, které se před lety odtrhlo od Orčího Kaganátu. Vydobili jsme si svobodu.“

„To je lež. Za Orčím Kaganátem nic není. Orkové dobili celý svět“ prohlásil rázně starý elf.

„Já patřím k vašemu lidu“ vložila se do hovoru Breann a shodila kapuci své kápě. Mezi elfy zašuměly užaslé hlasy. „Naši lidé žijí na východě šťastní. Nemusí bojovat každý den o vlastní existenci.“

Černě oděný elf pozvedl hlavu a jeho oči se střetly s očima Breann. Náhle něco řekl, sálem zazněl zpěvavý hlas.

Breann přimhouřila oči a odpověděla, její hlas byl nejistý a zpěvavý tón v sobě nesl zvláštní přízvuk. Půlelfka zmlkla a k jejímu úžasu se ozvala Deede, stejným jazykem. Černě oděný, výraz jeho tváře nebyl pod kápí vidět, se sklonil k šedovlasému vládci.

„O co jde?“ naklonil se k Breann Parchantě.

„Ten chytrák zná Starou elfštinu. U Nanty, tak starý dialekt jsem ještě neslyšela.“

„Já ano“ zašeptala Deede. „A právě v ní je psáno dost prorocství. Učila jsem se tento dialekt, ale od něj to zní jinak. Je to čaroděj“ dodala očividný fakt.

Černě oděný čaroděj se napřimil. „Jsem Wizin Horikov, rádce našeho krále Miroslava Sokolova.“

Šedovlasý Elf kývl. „Dobrá tedy, vyprávějte“ řekl chraplavým, unaveným hlasem.

Galepas kývl na vědmu, která pokrčila rameny a začala vyprávět o minulosti. O osvobození severních zemí, o ovládnutí části světa lidmi a vyhnání Orků na jih.

A plynul čas, který Kharmští neměli.....

„Jdeme pozdě Murdocu“ řekla tiše Neysa, když s čarodějem rázovala chodbou k Hlavní síni, kde se mělo za chvíli konat hlasování o připojení se k elfům ve válce s Cimburkem.

„Kam si to štrádujeme co?“ zastoupil jim s úšklebkem strážný v kroužkové zbroji s mečem u boku. Jeho parták se samolibě šklebil, když se postavili štíhlé ženě v bílém rouchu a hubenému jednorukému chlapovi v lehce odraném hábitu tmavé barvy.

„Jsem Neysa a Lania, nejstarší dcera domu Āriana“ prohlásila Neysa s důstojností, kterou u ní Murdoc nikdy nečekal.

„Zástupce domu Āriana tam už je“ usmál se jeden ze strážných. Vzápětí Murdoc zaslechl první zaznění gongu. Při třetím hlasování mělo začít.

„Oči se ti klíží, když se spánek blíží“ řekl zřetelně a mávl prvnímu muži před očima rukou. Ten se bez hlesu zhroutil. Druhý strážný přiskočil, meč se zařinčením vyjel z pochvy. Murdoc složil znamení Ohně a švihl pravicí. Neviditelný taran mrštil muže mezi mramorové sloupy.

„Pojd“ kývl na Neysu a vyrazili posledních dvacet metrů.

„To není dobrý nápad“ zamumlala Neysa, když zaznělo druhé zadunění.

Murdoc otevřel okované dveře a Neysa vstoupila do rozlehlého sálu s vysoko klenutým stropem. Okolo zdí, na terasách, seděli šlechtici bez možnosti hlasovat. Blíže kruhovému středu seděli hlavy Domů a čestné místo bylo vyhrazeno pro královnu Agrippinu. Vedle ní stála Siriil, dvorní čarodějka. Oči všech byli přitáhnuty ke dveřím.

„Neysa a Lania z Domu Āriana!“ prohlásil jednoruký čaroděj.

Královna vypadala mírně pobaveně, na rozdíl od většiny ostatních šlechticů. Mnohé tváře se nenávisťně stáhly, když Neysu poznaly.

„Co si žádáš Neyso, dcero domu Āriana?“ otázala se královna a pohybem paže zadržela strážce.

„Jsem nejstarší dcera našeho Domu a přišla jsem hlasovat.“

„Nemůžeš hlasovat!“ zazněl jasný hlas a mladá žena, velice podobná Neyse povstala. Byla oblečena v hedvábí a jednorukému čaroději se líbila snad více, než Neysa.

„Řekni mi důvod proč ne“ prohlásila Neysa a Murdoc v jejím hlase zaslechl její starou energii.

„Máme zde zajímavý problém“ vložila se mírným hlasem královna. „Neysa je sice nejstarší, ale její sestra Daisa vládne Domu Āriana pět let. Je nezvyklé, aby někdo přišel a domáhal se hlasování. Nejstarší dcera Domu nepřijela na pohřeb své matky a ani nepřisahal věrnost koruně.“

Sálem se rozlehl souhlasný šum.

„A proto jsem v pokoušení, nechat odsud Neysu a Lania vyvést a potrestat ji za přerušení hlasování.“

„Výsosti? Můžu promluvit?“ Murdoc pomalým, ale sebevědomým krokem přešel do středu sálu a přitáhl k sobě všechny pohledy. Slabě se usmál, když královna kývla. „Neysa a Lania strávila mnoho předchozích let v pohraničí, v boji proti orkům. Jistě i zde jste zaslechly zvěsti o osvobození Kharmu. Po těžkých bojích, přijala útočiště ve vzdáleném Tundru, kde její boj za chudé a potřebné pokračoval. V době smrti své matky ležela v hlubokém bezvědomí po boji, který svedla s uctívači Nanty Kranty. A nyní, když se dozvěděla, že ji její země potřebuje, přijela. A vy ji chcete ještě potrestat?“

„Máš pro své tvrzení důkazy?“ ozval se jeden ze šlechticů a vzápětí toho litoval. Murdocovy tmavé oči zaplály vztekem. „Já jsem čaroděj!“ zahřměl. „Já nelžu! Jestli se nedokážete rozhodnout, žádám jménem Neysy a Lania, jako její mluvčí, rozhodnutí soubojem!“

Sálem se rozlehlo šumění a několik výkřiků, které přehlušil královnin hlas.

„Všichni opusťte sál na dobu jedné hodiny. Potom uslyšíte, na čem jsme se dohodly!“

„Jsi idiot Murdocu“ řekla Neysa a na tváři jí bylo vidět, že se zlobí. „Právo souboje. Víš, že to jsou tři souboje? A tady není nikdo spolehlivý, komu bych mohla souboje svěřit.“

„Proč? Dva spolehlivé máš tady. Mě a sebe.“

„Ty neumíš šermovat a já bojovat nechci.“

„Neyso“ řekl Murdoc vážně a krásná žena měla možnost na okamžik nahlédnout pod jeho ochrannou skořáčku. Viděla vážného, rozhodného a chytrého muže. Na okamžik byl pryč onen zachmuřený cynik s drsným humorem. „Občas se člověk musí pustit do boje, který nechce. Každý musí být připravený někdy obětovat to, v co věří a udělá to, co musí. Neyso, i já jsem se musel kdysi rozhodnout. Ztratil jsem mnoho, ale udělal bych to samé znovu.“

Ona vážná chvíle byla pryč. „Jak říkám děvče, bojujme, bude sranda.“

Ptery mu i v chladném vzduchu, stekla kapka potu po čele a zamířila do pravého oka. Kněz zuřivě zamrkal, aby dostal z oka sůl. Otřít čelo si nemohl. Stál pravou nohou na stupu na skále a oběma rukama se pevně držel. Dole pod ním, nějakých třicet stop procházela hlídka devíti Orků. Svalnatí bojovníci s ocelovými zbraněmi, měli na tvářích válečné barvy. Těžké boty hlasitě dupaly na kamenné, úzké cestě a Orkové se chechtali nějakému sprostému vtipu. Co Ptery pochytil, byl to vtíp o třech ženách, o elfce, člověčici a Orče. *Murdocovy by se líbil*, pomyslel si Ptery a v duchu se začal modlit k Scheckeltonovy. Jeho bůh byl drsný a divoký, ale kněz nepochyboval, že by se dobře bavil, kdyby on, Ptery spadl mezi tu veselou partu.

Chyt pod nohou se zakýval a povolil.

„Sheckelton!“ zařval Ptery za letu. Kněžská magie byla z hlediska fungování vždy velice nejistá. Ptery si nebyl jistý, jestli kněží Scheckeltona umí létat, ale pochyboval o tom. Jediné, co mu za tu vteřinu bylo jasné, že jeho bůh má sice zvrácený smysl pro humor, ale pádem svého vyznavače zemřít nenechá.

Radši ho nechá vykuchat partou orků.

Ptery dopadl nohama na ramena obrovského orka jdoucího poslední. Pteryho váha, znásobená pádem nedala Orkovi šanci. Kostí zapraskaly a Ork se složil, prakticky bez hlesu. Ptery se skácel na záda, převalil se přes rameno a vytasil meč, který sevřel oběma rukama. Ork před ním se otáčel, když jej rubovým sekem ťal přes hrdlo. Do výše vystříkla Orčí krev. Svištění meče, to Orkové znali dobře a Ptery se střetl na úzkém chodníku s velikánem, který držel v ruce těžkou bradatici. Ptery zaútočil sekem na hrud', Ork ránu kryl toporem sekery, kterou držel šikmo před sebou, hlavici vzhůru. Ta v okamžiku zasvištěla. Ptery těsně uskočil. Jiný Ork toho prvního nechtíc žduchl, Ork se zapotácel, jen na vteřinu, ale ta knězi stačila. Hrot meče zasáhl Orka těsně nad pancíř do hrdla. Ještě než se Ork skácel, další se hnál přes něj.

„Sheckelton!“ zavyl z plna hrdla Ptery a skočil Orkovy vstříc. Obouruč srazil Orkův úder stranou a vši silou sekl na hlavu. Přílbice praskla. Ptery vytasil dýku a pokračoval v útoku. Zablokoval sekeru dalšího, navalil se na něj a zabodl mu dýku do slabin. Ork zavyl bolestí. Ptery srazil jílcem meče Orka a skokem se dostal na jeho kácející se tělo. Jeho skok byl skvěle načasován, obouruční meč zasvištěl pod ním. Ptery máchl mečem na nekrytou hlavu a zarazil Orkovy meč hluboko do lebky. Jak Ork padal, vyrval mu meč z ruky.

„Sheckelton!“ Ptery mrštil dýku a zasáhl dalšího v řadě, snad řízením osudu (či Scheckeltona) do oka. Ptery klopýtl o mrtvolu a padl na kolena. Nahmátl jílec obouručáku. Nad ním se vztyčil Ork a ťal ze shora. Ptery úder zablokoval meč obouručákem v horním střežehu. Převalil se na záda a kopl Orka do kolen. Ten zařval a zapotácel se. Ptery se vymrštil na nohy, Ork však klesal k zemi, probodený ze zadu svým druhem.

„Tundr!“ zařval a máchl obouručákem. Minul Orčí hlavu, meč zařinčel o skálu a zlomil se. Ork útočil, Ptery skočil do zadu, svalil se na nějakou mrtvolu. Úder ze shora jej donutil odvalit se ještě dál. Ork řval vzteky a máchal mečem. Ptery nahmátl toporo sekery.

„Scheckelton!“ Kněz sekl poslepu vzhůru a prosekl Orkovy stehno a tepnu. Mohutný Ork se skácel. Ptery se postavil a střetl se s posledním Orkem. Půlměsíční čepele se střetly a vykřísil proud jisker. Svaly soupeřů se napnuly, obě sekery byly zablokované a záleželo na tom, kdo má větší sílu.

„Scheckelton!“ zařval Ptery, ale tentokrát mu nic nepomohlo. Žádná náhoda, žádná pomoc.

Kněz plivl Orkovi do oka, pustil sekeru a těsně uhnul seku. Navalil se na zmateného Orka a druhou dýkou nepřítele třikrát bodl do krku.

„Cos tady vyváděl?“ Tomus s oběma ženami za sebou a s kušemi v rukou se vynořil zpoza zatáčky a hleděl na zakrváceného Pteryho a devět mrtvých Orků, pěkně v řadě.

„Ptal jsem se jich na cestu“ zachraptěl Ptery.

„A co ti říkali?“ zašklebila se Alassea.

„Že jdeme správným směrem.“

Sálem se neslo zvonění rapírů.

Mladý Faleon ustupoval před svým daleko schopnějším soupeřem. Jak rapír jednou prošel jeho obranou, vzdal se. Sál vybuchl smíchem.

„Proklatě“ zašeptala Neysa.

„Teď ty čaroději“ zašklebil se jeho vyzyvatel. Murdoc se na něj podíval tvrdým pohledem a stiskl rty. Neysa stojící vedle něj mu zašeptala. „Ještě to můžeme vzdát.“

Murdoc jí neodpověděl, jen se podíval na tuto krásnou ženu, která byla opět oblečena tak, jak ji znával. Bílá blůza, černé kalhoty a černý plášť. U boku jí visel její rapír a na druhé straně štíhlá dýka levoručka.

Jednoruký shodil plášť na zem a rázným krokem vystoupil proti Horatiovy ir Estebaniovy. Sudí oběma nabídl rapíry. Horatio si jeden vzal a vzápětí provedl několik obtížných figur, aby si procvičil zápěstí. Murdoc si vzal druhou zbraň se stisknutými rty.

„Nesmí se užít žádná magie“ připomněla královna.

„Zabij tě mágu. Zabij tebe a můj bratr zabije tu tvoji děvku“ zasyčel Horatio.

„Nebojuj hubou“ opáčil klidně Murdoc. „K boji se užívá to, co máš v ruce.“

„Připravte se!“ vykřikl sudí a Horatio zaujal klasický postoj, rapír ve výši ramen, levou ruku za zády. Měřil si mága pohledem a snažil se, aby nepodleh pocitu vítězství. Jednoruký se postavil do horního stěhu, špici rapíru níže, než bývalo obvyklé. *Ano*, pomyslel si Horatio. *On je zvyklý bojovat tesákem či krátkým mečem. Rapír je ale něco jiného.*

Neysa stiskla ruce v pěst. Neunikl jí Murdocův nejistý postoj a pevně stažené rty. Vzápětí Horatio zaútočil, byl rychlý jak blesk. Půlkrok kupředu, švihnutí rapíru výše, na odrazení špice Murdocovy zbraně a bod.....

Horatio vykřikl bolestí a uskočil. Z čela mu crčela krev. Sál ztichl, nikdo se nesmál, ani nepronášel posměšné připomínky. Murdoc se dotkl hrotem rapíru země a nechal na chladný kámen dopadnout několik kapek Horatiovy krve.

Neysa věděla co udělal. Tento výpad znala a sama jej častokrát užívala. Murdoc prostě těsně uhnul hrotem a ze shora bodl v okamžiku Horatiova kroku.

Čaroděj se slabounce usmál, když ve tváři soupeře spatřil úžas. Trochu se na sebe zlobil, ten výpad měl být smrtící, ale Horatio by rychlý a dobrý. Opět se postavil do stěhu, Murdoc se postavil stejně.

„Tak co?“ zašklebil se. Tentokrát zaútočil on, Bod, sek. Vzápětí se tercií kryl. Pokusil se obtočit Horatioův rapír, ten se nedal. Bleskově kombinoval sek na bok, hrdlo a bod na hrud'. A na hlavu. Vzápětí Horatio musel ustoupit, noha na stehně byla zabarvena krví. Murdoc opět o krok ustoupil a v očích Horatia spatřil úžas. Úžas a strach.

„Zabiju tě“ zavrčel Horatio. V duchu si už tak moc jist nebyl. Poznal, že jednorukého podcenil. Tento ošuntělý mág byl skvělým šermířem.

„Opakuješ se“ usmál se Murdoc koutkem úst. „Řekni mi Horatio, jaký je pocit vědět, že zemřeš?“

Horatio zavřískl vteky a vrhnul se do útoku. Bod na hrud', stočit zápěstí a útok na stehno. Murdoc sek kryl, vzápětí udělal výpad na nohu on a posunul se nalevo. Do levého oka Horatiovy tekla stružka krve a oslepovala ho. Horatio se vrhnul do divokého útoku, ostří rapíru proniklo čarodějovou obranou a škrábl jej přes bok. Murdoc nedal najevo bolest a v protiútku mu zasadil dlouhou ránu na rameno.

Horatio zbledl. Věděl že zemře.

Měl pravdu a Murdoc jej zabil.

A udělal to pomalu.

V sále bylo ticho.

„Tak Neyso“ zašeptal zpocený Murdoc. „Teď ty zabij toho sráče co chrápe s tvou sestrou. Pak to odhlasujem a můžem vypadnout.“

Neysina tvář byla bledá, když vykročila. Dva strážní vynesli mrtvého Horatia a další podlahu vytřel. Zdálo se, že přítomní šlechtici vytvořili dva tábory, ti kteří stáli za Neysou a ti, co stáli za její sestrou. Rastinus ir Taubar, starý kamarád jejího otce, jí pošeptal „musíš zvítězit dítě. Mnozí z nás vědí, že přidat se k elfům je hloupost. Ale jen málo z nás má dost vlivu postavit se tvé sestře.“

Do prázdného prostoru síně vstoupil vysoký muž s dlouhými, lehce vlnitými, světlými vlasy. Na sobě měl červenou košili a modré kalhoty. Jeho boty hlasitě klapaly na kamenné podlaze síně.

Neysa proti němu vykročila, rapír u pasu, ale dýku v levačce držela v reverzovém úchopu, čepel krytou předloktím.

„Souboj může začít!“ vykřikl sudí a ve stejném okamžiku Neysa zaútočila. Nevytahovala rapír, sekla kruhovým sekem a donutila Sirituse uskočit. Další sek, rubem čepel. V polovině oblouku dýku přechytila a bodla.

Siriatuse bod nouzově kryl prázdnou levačkou a zavrčel bolestí, když mu ostrá čepel prořízla hřbet dlaně, kterou srazil dýku dolů. Nevšímaje si bolesti, vytasil pravačkou rapír a zraněnou rukou dýku.

Neysa vytasila rovněž rapír a začala Sirituse obcházet. Nespěchala. Nepřistoupila na ritualizovaný způsob boje, ne, využívala každou zkušenost, kterou nabyla za roky na hranicích. Odrazila bleskovou kombinaci soupeře a vrhla se kupředu. Na několik okamžiků zablokovala obě zbraně a současně vykopla proti Siritusově koleni. Ten zavrčel a ztratil rovnováhu. Rapír se mihl a otevřel muži na rameni mělkou ránu.

Šermíř znervózněl. Krvácel za dvou bolestivých ran a byl rozhodnut boj ukončit za každou cenu. Podpatky Sirituse klapaly, když útočil mistrovsky kombinovanými útoky. Neysa sykla, když jí hrot rapíru škrábl přes stehno. Ve stejnou chvíli skočila kupředu jako hladová vlčice. Hrot rapíru jí projel blůzou a škrábl jí přes bok. Dýka těsně minula její rameno a zapletla se do pláště. Ale Neysiny zbraně neminuly. Rapír se šermíři zabořil do břicha a dýka do hrudi. Sirituse se na ni naválil, pustil zbraně a pokusil se kněžce sáhnout po hrdle. Neysa uskočila, zkroucená bolestí, plášť i blůzu od krve.

V naprostém tichu se šermíř Sirituse zhroutil na chladnou podlahu Vršavského paláce.

4

Dávno byly pryč doby, kdy se někdo smál muži v bílé tunice s rudým lemováním, že v hospodě pije čaj. A bez rumu. Muž sedící naproti němu si nacpal dýmku a ohlédl se po svých šenkýřkách. Elnerova hospoda byla napůl prázdná. Spousta vojáků byla venku kde zdržovala postup Orčích armád a další vojáci drželi zdvojené hlídky na hradbách a u brány. Zakouřená hospoda osvětlená pochodněmi, svícemi a ohněm z krbu vypadala útulně, jako ostatně vždy. Většina návštěvníků byli sedláci z okolních vesnic, z nichž některé byly vylidněny. Jiní hosté byli cizinci, tuláci a poutníci.

„Jak se vlastně Konkláve rozhodlo? Slyšel jsem jen nějaké zvěsti, které šíří Hagen a Werig, ale nic určitýho nevím“ zeptal se Elner a vyfoukl obláček kouře.

Zappo se napil čaje a jeho unavenou tvář zkroutil posměšný úšklebek. „Věděl jsem to Elnere“ řekl tiše a i jeho hlas zněl unaveně. „Věděl jsem to, už jak jsem opouštěl poradní sál. Za naši věc se postavil jen Kostitřas. Chápeš Elnere? Oni to prostě smetli ze stolu, jako nějakou bajku pro děti.“ Zappo vrčel jak vlk a Elner čekal jen na to, až začne cenit zuby.

„Vždyť to jsou mágové“ podivil se Elner. „Vždyť jsi tvrdil, že cítíš ty artefakty, i probuzené zlo. Proč ho necítí oni?“

„Naše magie se liší“ poučil jej Zappo. „Ale důležitější je, že oni tomu nechtějí věřit. To je ten problém. Mágové v Cimburku už nejsou ti dobrodruzi, kteří tam kdysi bývali. Založili své Konkláve a žijí v bezpečí a klidu. Ale sám nechápu, proč se k tomu obrací zády. Nemám rád, když se mě někdo směje a neposlouchá co říkám.“

Elner se zašklebil, nebylo mnoho těch, co by mělo arogantního arcimága, rádo. Ale bylo mnoho těch, kteří si vážili jeho děsivé moci. Ano, Zappo byl arogantní, ale měl k aroganci důvod a věděl to. Byl mocný, chytrý a schopný.

Elner se spíše ze zvyku podíval k baru. Koutkem oka zahlédl vstávat jednoho muže.....

„Zappo!“ zařval Elner a převážil se ze židle dozadu.

Arcimág slyšel varovný tón v Elnerově hlase a reflexivně skočil ze židle. Do stěny za ním se zaryla šipka z kuše. Zaleskly se tasené zbraně několika cizinců. Zappo se převalil v kotoulu přes rameno. Míhl se tesák, míře na mágovu hlavu. Ten ukročil bokem, tesák jej minul. Zappo přenesl váhu na pravou nohu a levou, zvonovým kopem, kopl vychýleného muže do břicha. Hranou levé ruky muže srazil k zemi. Skočil bokem, čepel krátkého meče jej minula při seku ze spodu. Zappo přikročil k muži, který jej chtěl ze shora seknout reverzem. Pravou ruku vymrštil a zachytil soupeřův loket nahoře. Dalším krokem se dostal vedle něj, strhnul mu ruku, levačkou jej chytil za rameno a vychýlil jej. Loket pravé ruky mu přiložil pod bradu a levou zabořil muži do zad. Muž se složil, Zappo stále loktem jistil mužovu ruku s mečem, poklekl vedle něj a dvěma údery do hlavy a krku muže zabil. Kotoulem se vrhl pryč.

V hospodě zněli výkřiky a hosté se klidili od rvačky. Elner se dostal na nohy a vytasil tesák. Jeden z mužů se dostal za Zappa, Elner skočil kupředu a jeho tesák se srazil s mečem vousatého muže v obleku zálesáka. Hubený Elner, jehož vlasy začínaly prokvétat šedí se na soupeře naválil a volnou rukou jej udeřil do jater. Vzápětí odstoupil, kryl neohrabaný sek a ťal muži na krk. Na špinavou podlahu vystříkla rudá krev. Muž s kuší namířil svou zbraň na mága, který se dostal kotoulem od mrtvol. Zabiják namířil na mága.

Elner hodil tesák.

Široká čepel staré zbraně probodla muži z boku žebra. Šipka z kuše minula mágovu hlavu snad o palec a zabořila se hluboko do jednoho ze dřevěných sloupů. V nálevně bylo ticho.

„Šli po mě“ řekl Zappo chraplavě a Elner jen kývl. Mág si ztěžka sedl na židli. „Možná to naplánovali Orkové“ zamumlal. „Možná chtějí odstranit jednoho z nejnebezpečnějších obránců. Murdoc byl zraněný, když jsem se s ním spojil....“

Zappo začal přemýšlet. Jeho skvěle fungující mozek si kladl otázky a vydával odpovědi. Po několika minutách Zappo vítězně zvedl hlavu. „Mám to“ řekl.

Hagen našel v Elnerově nevěstinci. Mága nevedla žádná intuice, ani magické schopnosti. Spíše zkušenosti. Zappovi ustoupil z cesty mohutný vyhazovač a mága pohltil jiný svět. Tady nebyla zamračená obloha, ani myšlenky na válku a smrt.

„Už jsi mě dlouho nenavštívil“ ozvala se vedle něj Angelina, která se vynořila zdánlivě odnikud. Zappo přešel pohledem její pěkné tělo, jen nedostatečně skryté hedvábím. Světlo ze svícňů mu vrhlo do tváře stín.

„Nemám čas kotě“ řekl se smutným úšklebkem. „Ale někdy zase přijdu.“

„Jak chceš“ usmála se sladce Angelina a zavěsila se do jiného zákazníka. Zamířili k baru.

Zappo tam zamířil taky, Hagen seděl na vysoké stoličce s ženou, kterou Zappo neznal. Slabě se usmál při představě, jak bude Hagen na jeho návštěvu reagovat. Chvilíčku se nechal unášet tóny loutny na kterou hrál starý minstrel a pak přistoupil ke starostovy. Dotknul se jeho ramene. „Potřebuji s tebou mluvit. Hned“ dodal, když viděl, že chce protestovat. Hagenovy stačil jediný pohled do zachmuřené tváře arcimága a omluvil se dívce.

„Tak co chceš?“ zeptal se hned, jak si společně sedli k malému stolku v koutě. Asi to vyhlíželo podivně, dva muži bavící se spolu v bordelu, ale to bylo mágovy jedno.

„Někdo se mě před chvílí pokusil zabít“ začal Zappo.

„Copak, někomu sbalils milenku?“ pokusil se o vtip Hagen, ale hned toho nechal. „Promiň.“ Hagen se zamyslel a potom řekl Zappovy o snech, které měl v ten den, když navštívil starého mudřce.

„Takže tu jeho magii jsme odráželi všichni? To může znamenat, že nás musí být pět, abychom té holi odolali.“ Arcimág vypadal zadumaně. „Všechny živly. Pět mágů. Viděl jsi nás všechny mrtvé, ale taky jenom tři z nás, přibité na stěně Univerzity.“ Zappo mluvil spíše pro sebe. „Murdoc sem určitě přijde, jestli najde ten meč, ale asi přijde, i kdyby ho nenašel. Ale on není Mistr. Kde je Alassea, nevím, podle posledních zpráv na severu. A Smejko? Neslyšel jsem o něm dlouho. Musíme být všichni.....“

Hagen se zvedl, znal Zappa natolik, že věděl, že mág bude přemýšlet a kombinovat různé možnosti tak dlouho, než najde uspokojivé řešení. A do té doby s ním nebude řeč. S úsměvem se obrátil na jednu obzvláště pěknou ženu.

Dveře nevěstince se rozlétly a do útulné místnosti vešel muž v černé zbroji potřísněné krví. Jeho tvář byla strhaná únavou. Vítr vnikl za ním otevřenými dveřmi a plameny svíce se zamihotaly. Vyhazovač se mu postavil do cesty, ale Kostěj jej udeřil do hrudi okovanou rukavicí. Zapraskala žebra a z plic vyhazovači vyletěl vzduch. Proletěl dva metry a zůstal ležet.

„Hagene, potřebuji s tebou mluvit. Máme větší potíže, než jsme si mysleli.“

Ubě-ric miloval pach krve. Miloval zvuky, které vydávají lámající se kosti. S radostí poslouchal smrtelný chropot nepřátel, i jejich bolestivý řev před tím, než je svým obouručním palcátem dorazil. Ubě-ricův bojový řev byl slyšet do širého okolí a zuřivost berserka jej zanesla hluboko do řad lidí. Jeho muži inspirovaní statečností svého vůdce se drali za ním a jejich meče, kyje a sekery sráželi lidi, kteří se zoufale snažili udržet řady.

Prudký déšť dopadal na zem a na hlavy bojujících, ale úlevu rozpáleným bojovníkům nepřinášel. Dopadal na krvavou zem a vytvářel řídké, krvavé bahno ve kterém klouzali i nohy v těžkých botách.

Od Ubě-ricovy zbroje vykované dávným kovářem a očarované nejmočnějším šamanem v dějinách se odrážely všechny rány, ať byli vedeny sebevětší silou a obrovský Ork se vůbec nekryl. Těžký palcát opsal další ze svých smrtonosných oblouků a další z lidských vojáků se zhroutil s rozraženou hlavou. Zpětným úderem rozbil Ork štít dalšímu bojovníkovi a dalším úderem překonal člověkovu obranu a ozubená zbraň prorazila kroužkovou brň.

Jeden za druhým umírali lidští vojáci. Učedník mistra Fari-ze, mladý mág Ere-nic, poklekl, rozmáchlý sek jej minul a vzápětí čaroděj prořízl hrdlo vojáka v barvách Kharmu. Mladý mág ze sebe vydral hrozivý řev podobný řevu rozzuřeného horského lva a v čele dvacíti Orků se probíjel dále.

Lidé neměli šanci proti dvojnásobné přesile a i přes veškerou snahu se nad krvavým polem nesl vítězný skřek Orků.

Ubě-ric pozvedl svůj zakrvácený palcát nad hlavu.

„Je to už několik stovek let co jsme měli zprávy z východu“ prohodil na konci vyprávění Wizin Horikov a prstem ukázal na mapu rozloženou na stole královských komnat. Trvalo několik hodin, než Galepas vyložil jejich příběh. Ale nejvíc elfy, kteří si říkali Schkatske, ve Staré elfštině- poslední, přesvědčila mapa Cimburku a okolních zemí, včetně Kharmu.

„Těžko věřit, že byste si takové historky vymysleli“ poprvé za celou dobu se ozval Miroslav, který poslouchal s zřejmým zaujetím. Mimo něj, čaroděje a Kharmské tu byli další tři elfové, dva vůdcové Restaku - jezdeckých jednotek a Miroslavova dcera Měnka.

„Bojujeme s Orky stovky let“ řekl zvolna král. Oni na naše město nezaútočí, nikdy se nedokáže dát dohromady dostatek klanů, aby nás přemohly. Ale neustále nás obtěžují. Přepadají vesnice a zemědělské usedlosti. Moře a hory nás odřízly od lidí i našich bratranců. Nesmíme dopustit, aby se klany orků, skřetů, goblinů a ostatních spojily. To by nebyl jen konec vás, ale i nás. A proto jsem se rozhodl takhle: pomůžeme vám získat Hadí hůl. Pomohli bychom i Kharmu, ale naše jednotky neproniknou na východ. Průsmyky, které jste nám ukázali budou obsazeny.“ Král se odmlčel.

Všichni čekali na jeho další slova, ale byl to černě oděný mág, kdo promluvil. „Myslím Miroslave, že v tomhle bych pomoci mohl. Zním kouzlo které otevře bránu až k jejich městu. Ale potřebuji někoho, kdo to tam zná. Ten někdo projede Branou první a nasměruje ji.“

Kharmští byli překvapeni. Nikdo doopravdy nečekal nějakou pomoc, kterou by jim mohli Schkatske poskytnout. A toto byla šance, která se nedá promarnit.

„Pomůže ti Kern“ řekl Galepas a jeho tón byl ostrý. „My ostatní pojedeme dále. Podle vědmy“ pokynul k Deede, „máme před sebou cestu horami. Vyrazil bych ihned za svítání.“

Murdoc seděl na lavičce krytý porostem tisů. Seděl a hleděl do dálky. Před jeho očima se rozkládala část města a za ní velké lány. Ještě dále byly hluboké lesy a v dálce se zdvihaly hory. Odpolední slunce jasně plálo a dopadalo na Murdocovu bledou tvář. Poslední dva dny byli těžké, hlavně pro Neysu. Ponořila se do intrik, navštěvovala význačné šlechty a handrkovala s nimi, jako koňský handlíř. Sliby a sliby.

Všude kde se tato bojovnice objevila, vynořil se i jednoruký čaroděj v tmavém oblečení a dlouhým tesákem u pasu. Byl jako stín, stále poblíž. Mimo něj Neysu obklopovala i garda, která jí přísahala věrnost poté, co se stala hlavou jejich Domu. Díky návratu Neysy bylo odsunuto i hlasování. A dnes, již od rozbřesku probíhalo. A Murdoc čekal.

Uslyšel tiché kroky, slabý šelest pláště a ucítil její parfém. Žena si sedla vedle něj, až příliš blízko. Murdoc se malinko odsunul a potlačil emoce. Chvilí seděli tiše. Za nimi se nesly hlasy šlechticů opouštějících palác.

„Vršava zachová neutralitu“ řekla Neysa.

„Scheckeltonovi dík“ řekl tiše Murdoc.

„Co ti je čaroději?“ zeptala se. Murdoc rád poslouchal její hlas, měl zvláštní přízvuk, který jejímu hlasu dodával jakousi tajemnost.

„Su nějakéj zničenej“ řekl jednoruký. „Víš, nejsou věštec. Nejsu vědmák ani zařikávač. Neumím putovat po stezkách astrálních rovin. Ale jedno vím, než tohle skončí, mnoho těch, co znám, zemře.“

„A ty možná taky Murdocu“ ozval se hlas, který jednoruký neslyšel osm let. Vstal z lavice a obrátil se čelem k příchozím.

„Oroniel“ radostně se usmála na dávnou přítelkyni Neysa. Elfčina nádherná tvář se uvolnila v úsměvu. Murdoc ji zachytil jen koutkem oka. Jeho pozornost byla upřena jinam.

Štíhlý elf v modré tunice a kalhotách stejné barvy se zastavil dva metry od něj.

„Taky tě rád vidím Smejko ze Zpívajícího lesa“ řekl Murdoc a tón jeho hlasu byl stejně ledový, jako elfův.

„Slyšel jsem, že jsi to byl ty, kdo má podíl na tom, že Vršava zůstane neutrální.“

„Tobě to dycky páliło elfe. Na blondáka seš fakt chytřej.“

„A ty jsi se vždycky dostal tam, kde tě nikdo nepotřebuje Murdocu.“

„Takže ty jsi ten slavnej Halas? Ten diplomat co projíždí země a intrikuje? Jsi to ty, kdo rozeštvává země? U Scheckeltona Smejko, jsi čaroděj! Zapomněl na mágskej Kodex? Nepíše se v něm něco vo tom, že žádněj mág neudělá nic pro to, aby vyvolal válku či rozeštvál dva národy? Kdo si tě koupil?“

„Co ty víš o Kodexu“ Smejkův hlas zněl stále klidně, ale bylo v něm skryté ostří. „Tvůj učitel byl vesnický ožrala a ty sám jako čaroděj nestojíš za nic.“

„A stejně vím vo cti třikrát víc, než ty se kdy naučíš!“ Murdoc zvyšoval hlas. Mísa jeho trpělivosti byla naplněna po okraj a hrozilo, že nádoba přeteče.

„O tom pochybuji. Já pomáhám své zemi. Svému domovu. A ty jsi jen člověk. Ty domov neznáš co? Vlastně, vždyť ty neznáš ani svého otce.“ Smejko mluvil oním tónem, kterým dokáže mluvit jen ten, kdo si je jist svou nadřazeností a mluví s někým, kdo je níž než on sám.

„Vo mím fotrovi nemluv“ zasyčel Murdoc. „To si do huby neber. Su hrdej na to, že su člověk. Zapadni do toho svýho zasranýho lesíku. Voni si tě prostě koupili mágu. Neješ nic víc, než vobyčejnej sluha!“ Pohrdání z Murdocových slov jen čišelo, stejně jako čirá zloba.

„Sluha?“ zopakoval tiše Smejko a jeho prsty reflexivně složili znamení Vody. Nepřeslechl zuřivost. Znal Murdoca a věděl, že i přes jedinou ruku je smrtelně nebezpečný. „Ty bohy prokletý mrzáku, ty ani nevíš, co jsi způsobil. Tato země bude na řadě hned po Cimburku!“

„Já jsem mrzák fyzicky, ale ty duševně. Seš omezeněj a zahleděnej do sebe jako celá ta špičatouchá rasa!“

Smejko se s pohrdáním podíval na Neysu. „Tak ty jsi tu taky“ prohodil a hlas se mu zachvěl potlačovanou zuřivostí. „Co ti Murdocu slíbila za to, že ji sem dovedeš a budeš pro ni zabíjet? Roztahuje pro tebe nohy? Pícháš tu.....“

Nedopověděl. Murdoc přikročil, Smejko pozvedl ruku aby přivolal magii, ale Murdoc udeřil.

Kopem.

Přešlápl a kopl z boku elfa do obličeje. Čaroděj Vody se zapotácel, brutální kop mu přerazil lícní kost. Druhý kop byl veden s děsivou přesností na Smejko břícho. Elf se v pase zlomil, Murdoc přistoupil a vrazil elfovi do obličeje koleno. Ozvalo se prasknutí kosti. Smejko se prudce narovnal a síla kopu jej odhodila do okrasného keře.

„Uražej si mě jak chceš elfe“ zachrčel. „Ale ještě jednou uráž ji a já tě zabiju.“ Murdoc vykročil k elfovi bezmocně ležícímu v keři. Něco jej zadrželo, štíhlá, ale silná ruka.

„Murdocu, uklidni se.“

Neysa poklekla vedle Smejka, stejně jako Oraniel, která si Murdoca změřila pohledem plným pohrdání. Neysina modlitba zabrala a rány se zatáhly. Elf se zvedl a upřel své modré oči na Murdoca. Snad nekonečně dlouho se tihle dva měřili pohledy a Murdoc uhnul pohledem první.

Otočil se a odešel.

Lilienna v podobě malého, veselého ptáčka, čížka proletěla mezi větvemi a usadila se na vrcholku vysokého stromu. Opatrně se rozhlédla, jestli se někde nepotlouká nějaký dravec. Ranní slunce stoupalo na obloze. Poté se zaměřila na velký Orčí tábor. Dvacet plátěných stanů a půl sta Orků a Skřetů. Deset z nich se zrovna ohánělo krumpáči a lopatami. Půda byla kamenitá a tvrdá. Od pracujících se nesly sprosté nadávky. Byli ale silní a vytrvalí. Lilienn je sledovala ostrým zrakem, jáma se stále prohlubovala.

Popoledni ze sebe vyrazila překvapené cvrlikání a zamávala křídélky. Od kopáčů zazněl vítězný řev a z jámy kdosi vyhodil dlouhou, pokovanou truhlicí. Lilienna zariskovala a přeletěla na jeden ze stanů. Šaman sklánějící se nad truhlicí ji mohl odhalit, ale ten měl jak se zdálo jiné starosti. Jeho šeptaná litanie byla nemelodická. Šaman se neustále dotýkal svých fetišů a opřádal truhlicí svojí magií. Druidka byla lehce překvapena tím, kolik magie dokázal v kůžích oděný šaman vyvolat. Po dobré hodině šaman truhlicí otevřel. Druidka ucítila temnou sílu meče, sílu, podle které je Ptery vedl. Lilienna přeletěla nad truhlicí. V ní ležel dlouhý meč s nezdobeným, černým jílcem. Čepel vidět nebyla, byla ukryta v černé, odřené pochvě. Lilienna nabrala rychlost a vydala se na místo, kde čekali ostatní.

Ptery se plížil tmou. Jeho kroky nebyly téměř slyšet. Neměl meč, jen by mu překážel. Sunul se k plátěným stanům a plížení mu usnadňoval řev linoucí se od ohňů. Zpoza jednoho stanu se vynořil ork a Ptery zareagoval instinktivně. Skočil kupředu a dýkou, kterou držel čepelí vzhůru, krytou předloktím, kruhovým sekem ťal Orkovy přes krk. Mohutný válečník se pokusil vykřiknout, ale z hrdla se mu valila rudá krev. Ptery strnul. Dobré, nikdo nic neslyšel. Překročil mrtvolu a vyrazil ke stanu, kde cítil zlo.

Na okamžik jej napadlo, jestli nemá požádat o pomoc Scheckeltona, ale okamžitě to zamítl. Při jeho smyslu pro humor, by se musel on, Ptery asi rvát se všema orkama co tam jen byli. Ptery vyklouzl ze tmy a na okamžik se objevil v záři plamenů z ohně. Rázně vstoupil do stanu, dýku v pravé ruce připravenou k vrhu a v levačce druhou dýku v reverzovém držení. Na okamžik byl oslepen plamínkem svíce, v dalším okamžiku šaman pozvedl hlavu.....

Dýka mu zajela do hrdla a Ptery se vlčím skokem dostal k němu a jílcem dýky umírajícího udeřil do spánku. Kost praskla a vyhublí Ork se skácel k zemi. Ptery skryl dýku a z truhlice vzal meč. Alassea jej varovala, že jej nesmí vytasit a Ptery to ani neměl v úmyslu. Surová magie zakovaná ve zbrani zaútočila na jeho smysly. Ptery nevědomky udělal znamení Scheckeltonova kultu a vyslal modlitbu na posílení své vůle vůči vlivu artefaktu. Pochvu s mečem si připnul do zádového závěsu, ujistil se, že meč dobře sedí a vystoupil ze stanu.

Mohutný Ork, do kterého téměř vrazil, na něj zíral. Ptery Orka udeřil pěstí do hrdla a kopem mu prokopl koleno. Mohutný Ork zachrptěl a Ptery se rozběhl. Táborem se vzápětí rozlehl ryk z mnoha

hrdel. Před knězem se objevil Skřet s šavlí, Ptery viděl jen lesk zbraně. Levou dýkou srazil šavli k zemi a pravou bodl skřeta do hrudi.

Kroky za ním.

Kněz se otočil na patě a hodil pravou dýku, ork klopýtl a klesl k zemi. Nocí se nesl řev a ve slabém světle hvězd se leskly čepele zbraní. Ptery zvedl skřeti šavli a vrhl se dál, ke spásnému lesu. Z boku po něm sekl ork s těžkým mečem, Ptery sebou hodil na zem, převalil se a z kleku hodil druhou dýku.

Nad ním se vztyčil velký skřet.

Ze tmy se vynořil štíhlý stín, Tomus vystřelil z levé kuše a šipka prorazila Skřetovy lebku. Druhou šipkou složil polotrolla s bradaticí. „Pohyb Ptery!“ zazněl jeho hlas. Šipka z pravé kuše zasáhla Orka, druhou šipkou minul. Zasadil kuše do pouzder a vytáhl dlouhý, zahnutý meč s dlouhým jílcem. Vrh se proti orkům. Hladce uhnul seku, dostal se za nepřítele a rozsekl mu záda. Obrátkou se vyhnul sekeře a proťal dalšímu hrdlo. Zavířil katanou kolem hlavy a rozběhl se s Pterem k lesu. Vyjící horda orků a skřetů se hnala za nimi. Tomus za běhu natáhl obě ramena jedné kuše.

Náhle se objevila Alassea a mezi orky vybuchla ohnivá koule. Čtyři zemřeli okamžitě, další vyli, bolestí a zlobou. Ve vzduchu zapáchlo pálené maso. Z elfčiny rukou vyšlehl další plamen a zasáhl dva skřety.

„Rychle!“ zazněl hlas Lilienny. Tomus se otočil a napálil obě šipky do hrudi popáleného Orka, který se na ně hnál s mohutným kyjem. Vběhli do lesa, Lilienna je vedla po jasné cestičce. Tomus se otočil s nabitou kuší a k úžasu zjistil, že se cestička za nimi zavírá.

„Pojďte ke mně“ vydechla Alassea a vyňala ze své brašny pouzdro, z kterého vytáhla svitek. Řev orků se opět blížil, asi utvořili rojnici.

„Ať chceš udělat cokoli, udělej to hned“ vydechl Ptery.

Na palouček vběhli dva orkové. Jednoho dostal Tomus kuší, po druhém hodila druidka tesák. Alasseina slova zazněla paloukem, na kterém se objevili další stvůry.

„Dělej!“

Deset orků se na skupinku vrhlo, když elfka dokončila zaklínadlo.

Zmizeli.

Jednoruký čaroděj seděl v nevelké nálevně. Byl skrytý v rohu, v temnotě a bílém dýmu. Nedosahovalo sem světlo z krbu, ani z čadících pochodní. Venku vyl vítr a silný déšť bubnoval na střechu hospody. Murdoc pil třetí pivo a přemýšlel, jestli má přespat tady pod stolem, či se vrátit do Neysina domu. Zatím vyhrávala hospoda a čaroděj mávl na holku co roznášela pivo, ať mu donese další škopek. Zaposlouchal se do balady, kterou přes hluk hostů slyšel jen slabě. Měl náladu zlít se jak skřet. Věděl, že udělal chybu. Neměl Smejka praštit.

Měl ho zabít.

„Ahoj Murdocu“ ozval se vedle něj ženský hlas.

Jednoruký zvedl hlavu a spatřil černovlasou Siriiel. Dnes na sobě neměla přiléhavé šaty barvy mořské modři, které jí nechávali holé paže. Dnes byla oblečena v černé blůze a kalhotách. Navrch měla černý plášť.

„Černá ti sluší holka“ prohodil Murdoc a sáhl jedinou rukou po korbenu. Siriiel byla rychlejší, zdvihla jeho korbenu a zhluboka se napila. Murdoc se slabě usmál. Siriiel se mu líbila, byla v ní zvláštní tajemnost a její aura byla silná. *Ta byla zabrat aj Zappovy*, napadlo jednorukého.

„Zaslechla jsem, že tě Smejko chce zabít“ řekla s úsměvem na plných rtech.

„Mě chce zabít hodně lidí, ale ještě tady su. Zatím většina nepřátel dejchá do hlíny.“

„Na Kharmu bude prý veselo.“

„Proč myslíš, že tam jedu?“

„Pojede Neysa s tebou?“

„Ne“ zavrtěl Murdoc hlavou. „Zůstane tady. Má povinnosti k trůnu a podobný blbiny. Ta vaše královna by ju odpráskla, kdyby zase na pár let zmizela. A já nebojoval s jakým si frajerem jen proto, aby tady všeho nechala a šla riskovat život na místo, který beztak prohraje.“

„Takže ty nevěříš, že má Kharm naději?“

„Podívej se někdy na noční oblohu děvče. Uvidíš tam fajn kometu. Určitě cejtíš pohyb v magickém poli. Ta prokletá věc symbolizuje vzestup orků. Dokud se jejich kmeny rubaly mezi sebou, bylo to fajn. Ale teď se spojily. Do měsíce se na Kharm vrhne víc jak dvacet tisíc potvor. A co dělají lidi a elfouni? Chystají se mordovat mezi sebou. Na Kharmu se orkům postaví možná pět tisíc chlapů, z toho víc jak půlka sedláků. Posily čekat nemůžou, elfici sou na lidi nasraný, Cimburk se na ty elfiky chystá, Vršavě na Kharmu hovno záleží a trpoši se tam nedostanou včas. A Reptíci? Ještěrky pár stovek zabijáků pošlou, ale to je jak plivnutí do moře. A co víc, orčáci budou mít aspoň tři mocný mágy a navrch minimálně dvacítku šamanů. A proti nim se postaví Pišta a Zappo. A já s Alaseou, když to stihneme.“

„A Smejko“ dodala Sิริel.

„Jo? A co ho tam tak táhne?“

„To co tebe. Svým způsobem je to pro něj domov. I on vidí kometu a tuší co to znamená. Pojede tam, i když to možná ještě sám neví.“

Murdoc se napil z nového korbela a neobratně si chtěl nacpat dýmku. Jemné prsty mu ji vzaly a Sิริel mu ji podala nacpanou.“

„Díky“ zamumlal Murdoc. „Zejtra vyrážím. Jo, nechtěla by ses taky kouknout do Kharmu? V tuto roční dobu je tam nádherně.“

Čarodějka se rozesmála zvonivým smíchem. „To věřím. Ale má královna mě bude potřebovat. Však víš, elfové.“

„Na troskách lidských království se utkají elfové s orky“ temně pronesl Murdoc. „A pak nastane konec.“

Tu noc se Murdoc i Sิริel totálně ožrali.

„Já jízdu na koni prostě nenávidím“ zabručel Rufus. „Sedím na tý čtyřnohý potvoře skoro tři zatracený měsíce a pořád si nemůžu zvyknout.“

Deede se usmála, i když jí do smíchu nebylo. Už dva týdny putovali s patrolou Schkatsche a ona cítila přítomnost Hadí hole čím dál silněji. Bylo chladno a suchu. Prašná prerie dělala čest svému jménu a oblaka prachu se zdvíhala do výše. Blížili se k pahorkům.

„Kde jsou zvědi?“ Zeptal se Galepas Pawla, který jel vedle něj.

„Budou v pořádku“ uklidnil jej vůdce patroly. „Ta vaše vědma je nějaká bílá“ všiml si.

„To je v normální“ zašklebil se šermíř, když náhle Deede vykřikla a málem se zhroutila.

„Pozor!“ vykřikl Parchantě. „Něco se děje!“

Elfové se okamžitě roztáhli do dlouhé řady a několik lučištníků natáhl si připraveno luky. Z blízkých pahorků se náhle vynořila početná smečka Skřetů a odpadlých lidí na koních.

„Mají tu Hůl!“ vykřikl šaman a ukázal na Orka v rudě zbarvených kůžích, který se držel za smečkou jezdců.

„Musíme ji dostat“ rozhodl Galepas. Elfů bylo dvacet, proti zhruba padesáti, ale šermíř se rozhodl zariskovat.

„Breann, vem si lučištníky, jed'te na stranu! Pawle, utvoříme klín a prorazíme!“

Parchantě seskočil z koně, zavřel oči a soustředil se na zvířata nepřátel. Vysílal jim do mysli strach. Několik koní zastavilo, jiní se začali plašit. Šaman poklekl, vzal do dlaně hrst hlíny a zašeptal zaklínadlo. Před Skřety se objevilo několik děr a tři s koní se zřítily se zlomenýma nohama. Zaznělo bolestivé ržání, bojový křik i křik vzteku.

Breann a pět lučištníků vystřelili první šípy a pět Skřetů spadlo ze sedel. Další šípy zasvištěli chladným vzduchem.

Elfové a Kharmští se střetli s lidmi a skřety. Jeden z elfů zarazil svůj těžký meč do hrudi skřeta a srazil jej s koně. Přišel tím o zbraň, zoufale sáhl po dýkách, když u řemtech rozdrtil hlavu.

Elfové, lidé a skřeti padali do prachu. Pawel srazil sekerou ječícího skřeta, zpětným obloukem usekl hlavu žoldákovy, který se nouzově kryl mečem. Galepas se prohnul, nechal nad sebou proletět skřeti šavli a máchl za sebe. Zasáhl jen koně, ten se vzepl a shodil skřeta pod kopyta dalších zvířat.

Jeden ze skřetích šípů zabil pod Breann koně, ta obratně sklouzla ze sedla, byla sama, ostatní lučištníci se ztratili v oblacích prachu. S krvavé skrumáže vyjel vysoký člověk s kopím, Breann natáhla luk a sestřelila jezdce tři metry od sebe. Další jezdec se na ni vrhl a ona jej zasáhla. Zezadu zaútočil opěšalý skřet, těsně před tím, než dopadla rána šavlí, se Breann otočila a z jediného metru skřetovi prostřelila hrud'. Náraz skřeta odmrštil, téměř celý šíp mu vyjel ze zad. Přes prach jen nezřetelně zahlédla obrys šamana a na téměř sto metrů vystřelila.

Parchantě se střetl s šamanem v němém, mentálním boji. Oči obou šamanů se žlutě leskly a aniž si to uvědomovali, vrčeli jak vlci a mimoděk cenili zuby. Šíp, který přilétl zdánlivě odnikud, orčímu šamanovi probodl rameno. Parchantě prorazil šamanovu mentální obranu a zabil jej.

Rufus se probil až téměř k padlému šamanovi. Z pahorků se řítily další banda, tentokrát pěšáci. Všude zněl řev, bojový, vztekly a bolestný. Řinčení zbraní se mísilo s ržáním koní. Rufus byl zakrvácený, jak svou krví, tak krví nepřátel. Do zad se mu zabodl oštěp. Řítil se na něj skřet, Rufus po něm mrštil drahocennou katanou. Zezadu jej sekl další skřet a Rufus padl k zemi.

Mezi Galepase, který viděl Rufuse zemřít, a Hůl se dostala snad dvacítkou opěšalých skřetů. Šermíř se zoufale rozhlédl. Moc živých Elfů neviděl. Zhlédl Breann, jak kráčí k neznámému cíli.

Breann vystřelila další šíp a opět zasáhla. Ohlédla se, z oblaku prachu vystoupil vysoký muž s dlouhým lukem v ruce. Poznala jej okamžitě, ten který ji trefil při posledním boji. Vykročila k němu, jejich pohledy se střetly. Oba sáhli současně po šípů a současně natáhli tětivy. Tětiva se dotkla Breann koutku úst a okamžitě pustila šíp. Stejně jako nepřítel.

Oba šípy se střetly v půli dráhy a dotkly se. Breannin šíp vyletěl do výše a mužův šíp se zabodl půlelfce pod nohy. Než se šíp dotkl země, oba natahovali tětivy podruhé. Do dráhy šípů se dostal nějaký kůň a vzápětí oba lučištníky rozdělil prach a bojující.

„Sem ke mně!“ zaburácel Galepasův hlas a Breann se k němu rozběhla. Nekonečně dlouhou vteřinu bylo ticho a prach se usazoval. Z něj se vynořili Galepas, Deede, Parchantě a dva z elfů. Deede svírala v ruce svitek a neuvěřitelné ticho bylo prolomeno vytím dalších skřetů.

„Musí jich být ještě tak padesát!“

„Kde se tady vzali?!“

„Deede pohni!“

Zvláštní slova plynula vědmě z úst a okolí zmizelo.

Murdoc pohlédl na oblohu a zachvěl se. Ne zimou ani strachem. Byl to záchvěv..... vlastně ani nevěděl proč se zachvěl. Kometa se blížila. Byla mnohem větší, než před několika měsíci, když začínal svou pout' ve městě Caredis. Začínal podzim, ale mnohé noci byli jasné. Kometa vnášela do Murdocova srdce zvláštní strach. A ne jen do jeho srdce. Čaroděj seděl osamoceně, kolem něj se chystalo k spánku sto vojáků z Vršavy. Královna je poslala do Kharmu pod vedením Neysi. Mezi čarodějem a kněžkou padla mnohá ostrá slova ve chvíli, kdy se Neysa objevila i se stovkou jezdců v Murdocově osamoceném tábořišti.

Byli na cestě dvacet pět dní a za dalších pět by měli být v Kharmu. Čaroděj se obával Podhůrských elfů a tak jezdci hnali koně na hranicích možností.

Od odjezdu z Vršavy s ním Neysa nepromluvila. Až dnešní noc.

„Má moc slabne“ prohodila tiše. „Vyléčila jsem toho muže se zlomenou nohou, ale stálo mě to mnoho sil. Více než obvykle.“

„Kometa oslabuje pouto mezi bohy a kněžími“ kývl na souhlas Murdoc a snažil se odolat touze pohlédnout jí do sličného obličje. Náhle strnul.

„Poplach!“ zaznělo táborem a muži se chápali zbraní.

„Přicházíme v míru“ ozval se ženský hlas a Neysa sebou trhla. Murdoc vykročil, pronesl krátké slovo a nad tábor se vznesla zářící koule světla.

„Iljo“ vydechl. „Co tady děláš?“

„Já vedu na Kharm pár přátel“ řekla a zvolala slovo v elfím jazyce. Do kruhu magického světla a záře ohňů vstoupili tři stovky elfů s luky.

Obloha byla jasná. Stříbrná záře měsíce se mísila s rudým světlem Komety. Starosta Hagen stál na hradbě nad mohutnou bránou a upíral oči na severozápad. Odtamtud přijdou orkové. Vedle něj stál Kostěj a jeho zasmušilá tvář byla ještě temnější, než obvykle.

„Máme tak pět dní“ zamumlal.

„Věděli jsme, že to musí přijít“ řekl tiše Hagen.

Jeho slova přehlušil klapot kopyt.

„Máme někoho venku?“ zeptal se Kostěje starosta.

„Ne“ zněla odpověď a několik strážných napjalo tětivy luků. Náhle zazářilo světlo a dopadlo na tváře poutníků. „Ahoj Kharme!“ zvolal jeden poutník.

„Ptery“ vydechl Hagen a srdce se mu rozbušilo. „Máte ten meč?“

„Jo. Ten prokletej kus kovu mám na zádech. Se mnou je tady Alasea, Tomus a Lilienna. Můžeme vstoupit?“

„Otevřete brány!“

„No a pak nás Alasea dostala do Cimburku. A odtamtud valíme koňmo. Jo, zapomněl bych, dorazili moji muži?“ Zakončil povídání. Lilienna dávno zmizela v lázních, Alasea ve Věži a Tomus seděl u baru.

„Jestli myslíš dvě stovky barbarů ze severu, tak ti tady jsou“ usmál se Hagen.

„Zklamal jsi Smejko“ zazněl hluboký hlas stárnoucího elfa v přepychových šatech. Král elfů ze Zpívajícího lesa hleděl vyčítavě na elementarika, který byl několik let nejlepším diplomatem, kterého měl. Král upíral své světlé oči do tváře Smejka, který stál na louce obklopen desítkami elfy s meči a tesáky.

Vítr slabě foukal a v korunách prastarých stromů pěl svou uklidňující píseň, které Smejko naslouchal. Na jeho obličejích již nebyly znát rány, které mu Murdoc zasadil, ale i tak se příběh o nakládačce, kterou mu mág Ohně dal, roznesl rychle.

Vedle mága stála Oraniel a ve své bledé a krásné tváři měla lhostejný výraz.

Smejko před vladařem nepoklekl, byl mág a ti nikdy před nikým neklečí. „Podcenil jsem Neysu králi“ uznal plavovlasí mág. „Nevěřil jsem, že se tam objeví a i kdyby... Kdo mohl tušit, že dokáže za dva dny to, co já dělal dva měsíce?“

„Podcenil jsi lidi, všechny lidi a nejen Neysu. A ke všemu jsi nechal žít toho, jež tě urazil. Nemám v úmyslu tě potrestat mágu, protože jsi měl v minulých letech úspěchy a proto ti odpouštím. I tobě vznešená Oraniel. Ale slyšel jsem zvěsti, že chceš vytáhnout k městu Kharm.“

„Ano králi.“

„Řekni mi proč? Nejsme snad s lidmi ve válce?“

„Ne s lidmi z Kharmu“ řekl rázně Smejko. „Jen pohraniční země oddělují Orčí Kaganát od našich jižních provincií. Jestliže Kharm padne, orkové se provalí nížinami a do půl roku stanou před Zpívajícím lesem.“

„Nemohu ti to povolit čaroději. Budu tvé služby potřebovat nadále....“

„Pak tedy uplatňuji zákon Alquiene“ skočil mu do řeči Smejko a Oraniel vedle něj prudce vydechla. Zákon Alquiene nebyl uplatněn alespoň pětset let. Zákon umožňoval čaroději vzít si dvěstě bojovníků dočasně do svých služeb. Mezi shromážděnými elfy to zašumělo překvapením.

„Víš co žádáš?“ zeptal se král.

„Samozřejmě.“

Král pokynul jednomu ze svých rádců, šedovlasému Doliganovy. Prastarý elf, sám schopný čaroděj, povstal.

„Znáš všechny důsledky spojené s tvou volbou?“ Zeptal se důstojně.

„Ano mistře.“

Doligan kývl a opět se posadil. Král zvolal „tímto je shromáždění rozpuštěno!“

„Žádáme o povolení vstoupit!“ zvolal Murdoc na Hagen. Ten nevěřicně zamrkal. Vedle Murdoca na koních seděli Neysa, Ilja, Galepas, Deede, Kern a Parchantě. A za nimi..... Sto obrněných jezdců sedělo uvolněně v sedlech. Za nimi byli dobré dvě stovky jezdců v kožených zbrojích s luky a těžkými meči. A ještě za nimi stáli tři řady elfů.

Svítilo podzimní slunce a obloha na západě se barvila do krvava. Z města na několika místech stoupal černý kouř. Malá armáda stála tiše a jen frkání koní rušilo klid.

„Povolení dát nemůžu“ odpověděl Hagen. „Ve městě řádí mor a ani kněží Nanty Kranty nedokáží pomoci.“

„Já jsem velekněžkou Asterionovou“ zvolala Neysa.

„A já jsem léčitelka“ řekla Deede a její tvář byla strhaná námahou. „Hůl jsme nezískali“ dodala rozpačitě. „Ale pomoci můžeme.“

Hagen se dlouho nerozmýšlel. „Neysa a Deede můžou vstoupit. Galepasy, vy ostatní se utábořte v lese. Jestli mor pomine, zavoláme vás.“

Galepas kývl a vydal pokyny. Šest stovek válečníků a otočilo. Jezdci pobídlí koně a elfové se rozběhli.

„Scheckelton tě opatruj“ zašeptal Murdoc, když Neysa projížděla kolem něj. Letmo se dotkl jejího ramene a jeho tvář se zachmuřila. „Scheckelton vopatruj všechny.“

Po třech dnech morová rána pominula, ale počet jejích obětí byl nesmírný. Mrtví byli spalováni po desítkách a káry tažené akolyty Nanty Kranty nacházely mrtvé ještě další den. Kometa byla stále blíž, stejně jako orkové.

Když se Murdoc s Galepasem a jejich malá armáda vraceli do města, přišli Repttilioni.

„Vládce náš ssspojencům sssvým pomoci chce“ zasyčel Syrix, První z válečníků. Dlouhá řada ještěrkám podobných lidí vcházela hlavní branou do města. Syrix byl typickým představitelem svého druhu, vysoký, ale nahrbený, tělo pokryto velice pevnými zelenými šupinami a potetovaným obličejem, kterému dominovala krátká tlama planá ostrých zubů. Tři stovky v pláštích zahalených tvorů měli na zádech dvojici krátkých šavlí a bandalír vrhacích nožů. Dalších sedm set mělo dvojici dlouhých, zubatých dýk a několik vrhacích nožů.

„Vítáme vás v našem městě. Doufám, že naše město bude moci našim spojencům oplatit stejnou mincí“ řekl mírně Hagen a v duchu jásal.

„My rádi v bojích pomáháme. Orkové naši nepřátelé jssou. Zzzemřit musssejí.“

Murdoc a Ptery se setkali náhodou. Čaroděj mířil do Věže a Ptery do Elnerovy hospody na poradě. „Tak ty žiješ šarlatáne“ s úlevou vydechl Ptery.

„Vidím, že ani tebe Nanta nechce. Je jí jasný, že bys tam udělal pěkněj chlejev.“

„Jo. Asi bych se tam poblil. Promiň, musím valit.“

Oba muži si stiskli ruce. Znali se skoro patnáct let a prošli spolu spoustou nebezpečí. Spojovalo je pouto prolité krve. Byl to Ptery, kdo Murdocovy usekl ruku.....

Kněz Pteromysl z Tundru se bolestně zašklebil a podíval se na černou oblohu. „Bude prolita spousta krve“ zašeptal a rázně vstoupil do hospody, kde býval svého času častým hostem. Tři ze stolů byly sraženy k sobě a u nich seděla slušná řádka lidí. Jinak prázdnou hospodu osvětlovaly pochodně a oheň z krbu. Elner postavil na stůl další džbány piva a vína. Ptery se posadil na volnou židli a pohlédl na ostatní. Okamžitě poznal, že tu vládne chladná atmosféra.

Naproti dveřím seděl Kostěj, jako vždy v černé zbroji. Vedle něj nalevo seděl Hagen. Vedle něj Galepas, Syrix, Ilja a Neysa. Ta byla od Kostěje nejdále jak mohla a Ptery viděl, že její ruka spočívá na jílci rapíru. Lehce se dotkl jejího ramene a usmál se. Neznámý elf, který přijel s Galepasem, Ptery tušil, že se jmenuje Pawel, hleděl na Repttiliona s otevřenou nedůvěrou. Byla tu i Deede, bledá a unavená. Byla tu Lilienna. Seděl tu Izmael.

Promluvil Hagen. „Kostěji, seznam nás s plánem obrany.“

Kostěj se pohnul na židli. Pak ukázal na mapu města a blízkého okolí. „Orčáci můžou přijít jen jedním směrem, od východu. Jih nám kryje moře a záliv je plný pastí, takže lodí se k nám nedostanou. Na severu je to horší, máme tam pole, tak tři sta metrů. Na mezním dostřelu luku. Takže jestli budou chtít zaútočit ze severu, budou muset útočit z lesa. Ale les je plný pastí a jsou tam dva druidové, tři šamani a padesát lovců a elfů. A pro západ platí to co pro sever. Takže pole před hlavní, východní bránou, je plné děr. Díry blízko hradeb naplníme zítra olejem. Víme, že mají obléhací věže a tak jim to stížíme. Oleje máme dost a máme i dost soudků s alchymistickou břečkou. Werig navíc očaroval hromadu kamenů, které mají vybuchnout. Snad bouchnou na správné straně zdi.“

„Co jídlo?“ zeptal se Ptery.

„Většinu obilí jsme sklidili, sýpky jsou plné. Masa je taky dost, nauzenýho, sušenýho a nasolenýho. Plus pár koz a krav. Když přejdeme hned na vojenský přiděl, tak zimu vydržíme. V nejhorsím porazíme koně. A nějaký hladový krky stejně ubudou..... Máme ve městě tři artézské studně, takže o vodu nouze nebude.“

Jinak, do pole můžeme postavit dva tisíce vojáků a Šabráků. Tři tisíce jsou dobrovolníci a domobrana. To znamená skoro všichni bojeschopní muži ve městě. Reptilioni nás posílili o další tisícovku. Tundr a Vršava poslali tři stovky chlapů. Galepas dovedl dvě sta bojovníků, Smejko sto elfů a Ilja tři stovky. Takže, když připočteme měšťáky který ještě povoláme, máme něco přes sedm tisíc chlapů.“

„To je o dost lepší než posledně“ prohodil Ptery.

„A orčáků skoro třicet tisíc“ dodal Kostěj.

„To je o dost horší než posledně“ ušklíbala se Neysa.

„Mýlíte se. Orků je spíš ke čtyřiceti tisícům“ ozval se unavený hlas ode dveří. Silný muž v hnědém kabátě a s holí v ruce vypadal vyčerpaně a sedl si na nejbližší lavici.

„Gundar“ vydechla Lilienna.

„Ano“ usmál se arcidruid.

„Kde jsi se tady vzal?“

„Přišel jsem vám malinko pomoci.“ Odpověděl arcidruid a jeho odpověď zněla unaveně.“

„Přijdou i mágové? A vojáci?“ Kostějova otázka zasáhla do černého a Gundar se zamračil.

„Nepřijde nikdo“ řekl. „Mágové si sice uvědomili svou chybu, ale není v jejich silách dostat se sem včas. A vojáci? Ti jsou potřeba na hranicích s elfy.“

„Co magie?“ nadhodil Hagen. „Nemůžou ji použít?“

„Ne. Ta kometa má velmi silné magické pole a velice silně emanuje.“

„Cože dělá?“ nechtěl svým uším věřit Ptery.

Gundar se bolestně zašklebil. „Vysílá chvění, magické pole komety se může prolnout s kouzlem a deformovat je. To znamená, že kouzlo změní a naruší“ dodal rychle, když zahlédl několik nechápavých pohledů. „Prostě by se mohl teleportovat do středu Jižního moře. Nebo se tady objevit jako hromádka rozlámaných kostí. A to riskovat nebudou. I mě kouzlo stálo mnohem více sil a soustředění. Jo, a kde máte mágy? Rád bych si s nimi promluvil.“

Hagen naznačil směr k Věži. „Radí se. Teď bych je nerušil, mohlo by to bolet.“

QQ

Murdoc kráčel spoře osvětlenou chodbou. Jeho kroky se rozléhaly a on mířil do studovny. Ještě před tím se stavil do svého starého pokoje a vybavil se věcmi, které tu zanechal před mnoha lety. Na sobě měl černou koženou vestu zpevněnou kovovými plátky. Na jedinou paži si připevnil chránič předloktí a na krk pověsil několik amuletů. Černý plášť s kápí mu spadl z ramen, při chůzi odkrýval jílec runami zdobeného krátkého meče. Na plášti měl stříbřité nátepníky. Cítil se skvěle. Téměř bytostně cítil úlevu a věděl, že jestli mohl kdy nějakému místu říkat domov, je to Kharm. Za chůze se dotkl kamenné zdi. Studený kámen mu připomněl staré časy, kdy mágové seděli v dřevěném srubu a přemýšleli, jak pomoci malému městu v područí orků.

Su doma, pomyslel si jednoruký čaroděj a s úšklebkem na tváři vstoupil do studovny.

Nic se v ní nezměnilo. Černý stůl, police plné knih, na stropě planoucí křišťál, tmavý koberec na podlaze, židle i pohodlná křesla.

První jej uviděl Zappo. „Zdravím tě Murdocu“ řekl klidně. Alasea jednorukého muže vřele objala. Werig, kterého Murdoc neznal kývl na pozdrav.

Smejko vyskočil ze židle, která se převrhla. Pravou rukou nahmátl jílec dýky. „Ty! Co tady děláš?“

„Tohle je můj domov elfe“ řekl Murdoc chladně.

„Neřekl jsi mě, že přijede mrzák“ obrátil se elf na Zappa. „Buď tady bude on, nebo já.“

„Smejko klid“ řekl Zappo. „Potřebujeme tě, stejně jako potřebujeme Murdoca.“ Arcimág všem vyložil vize, které měl Hagen. Murdoc se zatím posadil do svého oblíbeného křesla a spokojeně poslouchal. Jeho oči se ve světle krystalu leskly. Zappo si během hovoru všiml, že se Murdoc změnil. On sám žil dlouhá léta v klidu, obklopen silnými hradbami. Jen občas se musel vložit do nějakých problémů. Smejko a Alasea byli elfové a ti se téměř nemění. Pro ně není osm let téměř nic. Zato život Murdoca byl černý jako rubáš. V očích měl zapsány desítky bojů a šarvátek. Boje proti mágům, lidem, elfům, či různým bestiím.

Domluvil a ve studovně se rozhostilo ticho. „Musíme spolupracovat“ řekl tiše. „Musíme držet pospolu, jinak zemřeme.“

„Jak se zelenáčům postavíme?“ chtěla vědět Alasea.

„Tak jako posledně“ navrhl Smejko a jeho pohled vždy vynechal Murdoca.

„Vy budete stát na Věži a já to vodedru?“ Jednoruký se pobaveně zasmál. „Proč ne, minule to fungovalo.“

„Hradby jsem posílil magií“ vložil se Werig, hlavně pro Murdoca.

„Jestli má někdo nějaký dobrý svitky navíc, myslím, že je čas si je nějak pozvyměňovat“ navrhl Alasea.

„To je dobrý nápad“ klepl se do čela Zappo a položil na stůl několik zapečetěných svitků. Murdoc se dychtivě po jednom natáhl a přečetl si signaturu na vosku. „Manipulační“ pokývl spokojeně a skryl jej do pouzdra u pasu. Smejko s výrazem nechuti rozložil svou brašnu. „Hlavně léčivý“ prohodil.

Murdoc hodil Werigovi a Smejkovi čtyři svitky. „Plamenná stěna a Ohnivý kladivo.“

I Alasea se přidala a její svitky byly o něco mocnější než Murdocovi.

„Sejdeme se zítra“ řekl Zappo. „A promyslíme, jak se ubránit Hadí holi.“

Malý hostinec, kde se Murdoc ubytoval, byl na druhém konci města. Když vystoupal do schodů, pocítil mírný neklid. V mysli si vybavil Křečovou kletbu a rozrazil dveře. Vzápětí se mu o hrdlo opřel hrot rapíru.

„Klid Murdocu, já nejsem nájemný vrah“ řekla Neysa a skryla svou vražednou zbraň. „Přišla jsem ti něco darovat.“

Murdoc přimhouřil oči. „A co by to mělo být?“

Neysa přistoupila blíže k němu a mávla mu před očima rukou. Murdoc se pokusil reflexivně kouzlo odrazit, ale nestihl to a zhroutil se.

„Jsme nějak populární“ prohodil Ptery, když se před branami města shromáždil neuspořádaný houf mužů v kožených zbrojích a v plédech. Na zádech těchto bojovníků, jejichž vlasy byly spleteny do desítek copánků, visely těžké claymory. Drsné a ošlehané obličeje pohlížely k bráně, ve které stál Hagen s jejich vůdcem.

„Já méno mít Hallek a já náčelník klanu Rysů. Šaman Pišta, Vztekly vlk, nám říkat, že nebezpečí a boj.“ Prohlásil těžce zrzavý obr. Mluvil špatně Severním dialektem užívaným v Cimburku. Hagen se jen usmál a promluvil na horala jeho vlastní řečí. Hallek se usmál a pokračoval plynule ve své mateřštině.

„Orkové prý přichází a přijdou i do hor. Více lidí jsem neshromáždil, ale my bojujeme ještě lépe, než hladoví vlci.“

„Vítáme statečné bojovníky“ řekl Hagen a potřásl si se zrzkem rukou.

Město Kharm bylo připraveno k boji. Ač srdce mnohých se sevřelo při spatření mohutné armády, veteráni z mnoha bojů povzbuzovali ostatní svým příkladem a donekonečna vyprávěli historky o tom, jak před lety odrazili jiný velký útok.

Starosta Hagen naslouchal řečem vojáků s pochopením. I on se bál. Kharm se za poslední léta rozrostl a jeho obyvatelé získali mnoho sebedůvěry. Nejjižnější cíp lidské rasy na tomto kontinentě. Kdo zde žil byl tvrdý a nebezpečný. Musel, jinak by brzy zemřel. A tak rolníci i měšťané svírali své zbraně s ponurou rozhodností a ve tvářích se jim zračila houževnatost a zloba.

Velký Vont, který vzhledl k silným hradbám věděl, že nebude lehké toto město dobýt. Ale věděl také, že je dobije. I kdyby měl osobně vylézt po žebříku a ty mizerné lidi jednoho po druhém zabít holýma rukama.

„Upalte jej!“ řvala početná skupina vesničanů svírajících v ruce kosa, cepy a tesáky. Mladý muž připoutaný očazeným řetězem u kůlu se zoufale zazmítal a pokusil se rozkopnout hromadu dřeva kolem svých nohou. Tlustý kněz se potěšeně šklebil když přiložil ke dřevu svou pochodeň. Murdoc se zhluboka nadechl, zemře důstojně a nedopřeje těm hnojařům jejich díl zábavy. Zapadající slunce se zbarvilo do ruda a vítr od západu byl svěží. Dřevo začalo hořet a čaroděj sledoval své katy přes clonu plamenů. Jeho rty se pohybovaly, jak mumlal zaklínadlo.

Mezi lidmi se náhle mihla postava v hnědé kutně. Černovlasý útočník jednoho drába udeřil do obličejů jílce meče a dráb se zhroutil. Druhý se pokusil zaútočit, muž se vyhnul halapartně a kopl jej do kolena, které prasklo.

Murdoc začal cítit, že jeho kouzlo povoluje. Oblečení začalo doutnat.

Muž, asi elf, jak si čaroděj všiml se rozmáchl těžkou zbraní a ťal. Řetěz jen zařinčel a na meči se vyštípl zub. Další úder, zase nic.

Ten řetěz je magický, uvědomil se Murdoc. Půlelf vypadal bezradně. Čaroději začala hořet tunika a dav se pohnul kupředu. Plameny začaly olizovat i půlelfa.

„Ruku!“ zařval Murdoc. „Usekni mě tu zasranou ruku!“

Půlelf se na něj bezradně podíval, ale vzápětí mávl mečem. Z rány vystříkl proud krve, Murdoc, omdlévající bolestí strčil pahýl ruky do plamenů.....

Murdoc plul ohněm. Bolest byla nesnesitelná a strašlivá. *Už nemůžu! Kde je klerik!* Řval v duchu a bál se že z bolesti zešílí. Milosrdná temnota jej opět pohltila.

Město bylo obležené. Tisíce orků, skřetů, goblinů, trollů, polotrollů i obrů se utábořili před městem. Velekněžka Asterionova, Neysa, stála na hradbě opřená o cimbuří. Její černý plášť téměř splýval s šedivým kamenem. Její pohled přitahovaly stovky ohňů zářících v temnotě jako hvězdy na noční obloze. Rudá kometa zalévala pláň před městem svým zlověstným rudým světlem které se intenzitou téměř rovnalo stříbrnému svitu měsíce. Měla obavy a v nitru se jí skrýval strach.

„Kdy jsem se dostala do této bezvýhodné situace?“ Zeptala se sama sebe. V duchu ale znala odpověď. Nebylo to před měsíci v Tundru, když se tam objevil zraněný Murdoc. Kdepak. Všechno pro ni začalo už ve chvíli, kdy se zde objevila před desíti lety.

„Copak tady děláš sestřičko?“ ozval se za ní známý hlas a ona se prudce otočila. Leváčkou nahmátla jílec dýky. Zappo k ní kráčel rozvázným krokem a jeho bílá tunika byla jasně viditelná ve světle ohňů v železných koších.

„Přemýšlím, jestli tě nemám zabít“ řekla chladně. „Zradil jsi mě.“

„Příliš mnoho času trávíš ve společnosti zatrpklého Murdoca“ usmál se její bratr. „Mluvíš stejně jako on. Možná tě to uklidní, Murdoc mě už vyzval na souboj, tedy, až to tady skončí.“

„Divím se, že tě už nezabil. Asi měkne.“

„To ne. Ale chápe závažnost naší situace. Ví, že jsem jediný, kdo má moc a vědomosti abych je mohl vést v boji proti šamanům.“

„Jen si moc nevěř“ ušklíbla se Neysa.

„Ano, věřím si, ale mám na to právo. Jsem jeden z nejmocnějších mágů v těchto zemích. Mám pro svou sebedůvěru důvod. No, slyšel jsem, že jsi byla doma? Co je tam nového?“

„Pro tebe nic. Sám jsi se vzdal svých práv. Vzdal jsi se i občanství ve Vršavě. Vzdal jsi se i mé náklonnosti.“ Neysa se prudce otočila a odcházela z ochozu.

Zappo ještě chvíli stál sám. Kolem něj byli vojáci, ale přesto byl sám. Byl to úděl všech čarodějů. Samota. Nedůvěra ostatních. Opovržení. *Ale až to vypukne, každý by byl naším přítelem*, pomyslel si s hořkostí.

Hubený kupec Lorgan také nemohl spát. Jeho pravá dlaň spočívala na jílci těžkého meče a oheň z kovového koše se zaleskl na kožených pouzdrech s vrhacími noži. Vedle hubeného kupce stál mohutný Lorán, jenž se silou téměř vyrovnal Kostějovi. Voják pohlédl do kupcovy pobledlé tváře a slabě se usmál.

„To půjde“ prohodil. Na Loránovi byla znát únava, i on bojoval s orky během jejich postupu a byl to on, kdo se svou jednotkou zachránil Lorganovu karavanu.

„Tys tady nebyl před desíti lety“ řekl tiše, tenhle nenápadný muž, který to s noži uměl lépe než kdokoli jiný. „Tehdy to bylo děsivé“ pokračoval. „Málem jsme tu všichni zemřeli. Stáli proti nám nejen orkové, ale i šamani a jejich vůdce, Gal-gal. Byl jsem to já, kdo zabil druhého mága, za boha si nevzpomenu, jak se jmenoval.... Tuším, že tentokrát to nezvládneme.“

„Uklidni se“ řekl Lorán. „Už jsme vězeli v jinačích kaších. A pořád žijeme.“

Za oběma muži se ozvaly těžké kroky a k nim mířil mohutný Kostěj. Jeho bledá a únavou strhaná tvář se zdála být přízračnou.

„Jak může to napětí snášet?“ šeptnul Lorán.

„Pěkně pohled co?“ zeptal se velebně. „Ty dáme.“

„Chtěl bych mít tvou důvěru“ zavrčel Lorgan.

Všichni tři zírali do tmy, na stovky planoucích ohňů. Zdálo se, že k nim znělo bubnování orčích bubnů a jejich posměšný křik.

Murdoc se probudil. Levá paže jej nesnesitelně bolela.....

Levá paže? Blesklo mu hlavou. *Levá.....*

Ležel polonahý na široké posteli. Nevěřicně zamrkal, když jeho oči spatřily zdravou, svalnatou paži tam, kde neměl ještě nedávno nic. Pokusil se sevřít dlaň v pěst. Šlo to ztěžka. Zahýbal prsty a složil znamení Ohně. Šlo to.

Ta čubka, napadlo ho.

Kostěj, Ptery a Hagen stáli na hradbě nad bránou. Brána byla v jakémsi záseku v hradbě a než se k ní nepřítel dokázal dostat, byl ostřelován i z obou stran. Byl to Kostějův nápad a zdálo se, že cesta k bráně bude stát orky mnoho životů.

„Půjdou do toho už dnes“ prohodil Hagen.

„Proč si to myslíš?“ zeptal se Ptery.

„Protože dnes je Kometa asi nejbližší naší planetě“ ozval se za nimi chraptavý, udýchaný hlas. Po schodech na ohoz vystupoval Murdoc. Ve tváři byl bledý a pohyboval se trochu strnule.

„Kde ses flákal?“ otočil se na něj Ptery. „Zmizels na čtyři dny....“

Vítr zavál a čarodějův plášť se rozevřel. Kněz Scheckeltonův nevěřicně zíral na Murdocovu levou ruku.

„Co se....“ Zakoktal se. I Hagen nadzvedl v údivu obočí.

„Neysa“ zachraptěl mág. „Její dar“ uchechtl se.

Vojska pod hradbami se začala rozmisťovat a přeskupovat. Muži a ženy na hradbách zpozorněli. Vedle starosty se objevili i další čarodějové Kharmského Konkláve.

Orčí čaroděj Fa-riz neposlouchal svého vůdce. Věděl, co bude obráncům říkat a věděl také co se stane. Vezmou si čas na rozmyšlenou a potom odmítnou se vzdát. Vycházející podzimní slunce páliło a nad armádou se vznášel zviřený prach. Dokonce i za dne byla Kometa slabě vidět. Fa-rizovim mystické smysly cítily pohyb v magickém poli obklopujícím jejich planetu. Nebál se negativních projevů na jeho kouzlech. Byl natolik mocný, aby dokázal pronést své kouzlo navzdory téměř čemukoli.

Orkský mág jednoduchým kouzlem ohnul vzduch a vytvořil čočku, kterou si přiblížil vysoké hradby. Východní zeď byla dlouhá tisíc kroků, po dvoustech krocích byli v hradbě bašty a na jejich vrcholech katapulty či balisty.

Pohybem ruky si čaroděj přivolal poblíž stojícího Büc-ker. Tento poměrně nenápadný, štíhlý ork s neskutečnou silou se držel rád raději v pozadí. Ale přesto byl uznávaným vůdcem mocného klanu. Byl to on kdo několikrát vedl výpravy proti Kharmským a byl i při obléhání města před desíti lety.

„Jsou tam všichni vůdci?“ zeptal se bojovníka čaroděj. Büc-ker si prohlížel hradby a potom kývl.

„Ano. Je tam jejich vůdce, Kejklíř. I Černý meč. Děsivý bojovník, jednou jsem se s ním střetl. Málem mě zabil. Je tam i ten Šedý kněz. Je tam Bílý vítr, Ohnivá kočka, Déšť i Polo..... To není možné“ zachrčel.

„Co?“

„Polomuž má obě ruce“ zamumlal Büc-ker.

Fa-riz přimhouřil oči. „Popiš mi i ty ostatní“ poručil.

„Kam jdeš?“ zeptal se Hagen Murdoca, který se vydal po schodech z hradby.

„Stejně jejich nabídku odmítnem“ prohodil čaroděj. „A rvačka začne za dvě hodiny. Musím si procvíčit levačku“ naznačil zvedání korbele.

„To je dobrý plán“ mlaskl Ptery a přidal se k Murdocovi.

6

Věž Živlů byla nejvyšší stavba města. Stála téměř přesně ve středu a tyčila se do úctyhodné výše. Její stavba byla z části dílem kouzel a z části prací kameníků. Její čtyři stěny symbolizovaly čtyři živly, jejichž barvy a znaky se proplétaly na celé její výšce. Na vrcholu Věže byla plošina. Ze čtyř rohů se tyčily čtyři šikmé sloupy, které se střetávaly přesně nad středem Věže. I ony byly různě zbarveny. Nyní u bílého sloupu stál Zappo a jeho oči sledovaly mohutné vojsko, které se přeskupovalo k útoku. Bíle oděný mág držel v ruce dlouhou, rovnou hůl a vítr mu cuchal vlasy.

U modrého sloupu stál Smejko. Jako elf neměl rád boje a násilí. Voda vždy léčila a chránila a on se musel naučit, jak ji užít v útoku. I on svíral hůl a její vršek slabě zářil.

Černý sloup patřil Zemi a opíral se o něj Werig. Jeho opálená tvář nedávala najevo žádné emoce. Vypadal uvolněně a klidně. Jeho zrak se upíral ke stanu orčích velitelů.

Alassea se mimoděk dotknula posledního sloupu-oranžového. I když byla elfka, boj ji nikdy neděsil a byla zvědavá, jestli je Hadí hůl tak nebezpečná jak se říkalo.

Uprostřed plošiny stál Hagen a cítil se mezi mágy a v takové výšce trochu nespůj. Ale musel tu být, někdo musel velet celé obraně a mít přehled. Pod Věží stála skupina poslů a Zappo zajistil kouzly, aby slyšeli každý Hagenův rozkaz.

Starosta přelétl pohledem východní hradbu. Levý úsek tisíc kroků dlouhé zdi měl pod velením Ptery. Velel svým mužům a dalším šesti stovkám mužům Kharmské domobrany. Střed držel Kostěj s téměř tisícovkou vojáků. A pravou část měl pod palcem Galepas. I severní hradba byla hlídána, hlavně v místě spoje s východní. Tam stáli Reptilioni.

„No a je to tady“ prohodil Kostěj a se zařinčením vytasil svůj meč a podržel jej ve vzduchu. Paprsky slunce se odrazily na lesklé čepeli.

Z linií orků se ozval řev, řinčení zbraní a mlácení kyji do štítů. První řady se rozběhly, nejdříve zvolna a potom stále rychleji. Další se přidaly a v okamžiku se proti hradbám hnaly tisíce skřetů, orků a goblinů, podobni mořskému přílivu.

„Připravit!“ zahřimal Kostěj a tisíc luků elfů a Kharmských lučištníků se natáhlo.

První nepřátelé dosáhli hlubokých, zakrytých jam a s jekem se do nich zřítily a nabodli se na zahrocené kůly. Další se hnali přes ně, šlapali po méně šťastných družích a pokoušeli se dostat k hradbě co nejrychleji. Další a další stvůry padali za obět' chytře vykopaným pastem.

„Ty měli být na ty zatracený věže“ zavrčel znechuceně Kostěj. „Katapulty..... pal!“

Mohutná ramena obléhacích strojů se s skřipěním narovнала a vymrštila do vzduchu desítky kamenů. Nijak těžké kameny, které ale byly vymrštny do velké výše, při dopadu drtily lebky a lámaly kosti. Obsluhy šesti strojů rychle sklápěly ramena a sypaly další munici.

„Lučištníci.....Pal!!“ Kostěj mávl na znamení i mečem a do vzduchu se vzneslo tisíc šípů. Ty zakryly na okamžik slunce a vzápětí skosili první řadu. Další šípy vylétly v okamžiku dopadu první salvy. Bojový řev nepřátel byl zabarven bolestí a bezbřehou nenávistí k lidem. Několik šamanů začalo zaklínat a pátá salva byla zastavena ve vzduchu.

„Lučištníci pryč!“ zazněl Kostějův hlas ve chvíli, kdy se první skřeti dostali pod hradbu. Vypálily čtyři balisty, ale ne mohutné šípy. Nejnovější vynález gnómů střílel olovené kuličky s neuvěřitelným rozptylem. Desítky útočníků se zhroutily, ale další se nahruly do vodního příkopu, kde se musely nutně utopit, zašlapání pod hladinu svými dychtivými druhy. Vzápětí se o hradbu opřel první hrubý žebřík.

Zasyčely tasené meče. Mohutný žoldák se o žebř opřel a po straně jej strčil dolů. Další a další žebříky se opíraly o hradbu. Bylo jich příliš mnoho, než aby je obránci všechny odstrčili dlouhými bidly či kopími. Zarachotily také první kotvy a napnuly se lana.

„Bojujte!“ zazněl ve vřavě Kostějův hlas a vzápětí dopadly první zbraně na hlavy orků, kteří se dostávali na hradbu. Murdoc se vrhl kupředu, kryl se krátkým mečem a dýkou přeřízl jedno lano. Odměnou mu bylo skřetí zaječení. Nad ním se vztyčil ork, ale vzápětí zemřel, když mu Ptery prosekl krk. Orkové šplhali po desítkách, několik žebříků pod jejich vahou prasklo, ale další se drápali dál. Nad hradbami města se vznášel řev, řinčení zbraní a těžký pach krve.

V Galepasově úseku se jeden ork vymrštil a skočil na překvapeného žoldnéře. Meč projel orkovi břichem, svou vahou jej však ork odtlačil o krok dále. Za ním se vrhl další ork a sám skočil na hrot kopí a strhl jej k zemi. Jiný ork uťal odzbrojenému kopiníkovi hlavu a vrhl se kupředu. Okamžitě zemřel, ale dal čas dalším dvěma druhům, ti se vrhli na různé strany, zemřeli, ale i oni dali čas dalším.

„Sejmete je!“ zařval Galepas.

Další orkové se dostali na hradbu. Tři z nich byli berserkři, od úst jim létala pěna a i přes těžká zranění se oháněli sekerami. Hbitý sek připravil jednoho o ruku, ten však na šermíře skočil a zaťal mu své žluté zuby do hrdla. Dalšímu se zapletly nohy do vlastních vnitřností, přesto ječel a bojoval.

Orkové prorazili.

„Kostěji, napravo!“ zařval kdosi. Kostěj vzhlédl a vzápětí se začal probíjet k průlomů. Na hradbě bylo snad třicet orků a skřetů. Další se dostávali se schodům z ochozu. Dlouhé šípy elfů zazpívaly vzduchem a útočníci klesali. Ale orkové se na hradbě drželi. Vzápětí mezi ně vpadl Kostěj, rozháněl se svou strašlivou zbraní a roztínal brnění a těla. Na tváři jej škrábl meč a do hrudi udeřil palcát. Velekněz zuřivým sekem vyřídil orka s mečem a jílcem své zbraně rozdrtil obličej dalšího. Vedle něj se dostal trpaslík Mustang a s nadávkami na rtech zabíjel svou těžkou sekerou. Další obránci se vrhli za Kostějem. Z druhé strany do průlomů udeřil Galepas. Byl rychlý a nezasažitelný. Jeho šavle se míhaly se smrtící přesností. Vedle něj se otáčela a zabíjela Ilja. Černovlasý Kern se k nim přidal, stejně jako Zombí a další.

Poslední z orků na hradbě padl, ale o pár set kroků dál se otevřel další průlom.

Pteryho na okamžik oslepila krev, která vystříkla ze skřetího krku. Reflexivně mávl mečem a srazil úder vedený s děsivou silou. Ork přistoupil a úderem pěsti Pteryho odmrštil k okraji ochozu. Okamžitě na orka zaútočili další muži, ale za nazelenalým bojovníkem se sáпали další. Obránci bojovali o každou píd' hradby, kámen pod jejich nohama byl pokryt krví, vnitřnostmi a kusy těl. Mohutný polotroll prorazil řadu obránců. Proti němu se postavil Tomus, v každé ruce kuši. Vystřelil všechny čtyři šipky

současně, dvě do hlavy a dvě do hrudi. Obr se s řevem zapotácel a jeho mohutná bradatič opsala působivý oblouk. Tomus se sehnul před pŕlměsíčním ostřím a hladce se dostal z jeho dráhy. Zablesklo se, Murdoc vyslal na mohutného polotrolla černý blesk. Pancíř polovičního trolla se roztavil a velikán zařval. Umíral, ale i tak zabil jediným máchnutím sekery dva muže.

Skřeti prošli skrz. Tři dostal Tomus, další dva Murdoc ohnivou koulí. Ptery, stejně jako Kostěj před několika okamžiky, se vrhl do nejprudší vřavy. Uklouzl na vnitřnostech a zubatá šavle jej zasáhla přes hrud'. Ptery šel k zemi.

Murdoc zařval vztekem a mezi orky explodoval rudý oheň. Mezi překvapené orky a skřety se dostali další vojáci. Ptery se vztyčil, v obou rukách dýky, kutnu od krve a tvář pořezanou. Roztržená kutna odhalila kroužkovou košili. Prŕlom byl uzavřen, ale nepřátelé se sáпали stále dál.

Soumrak byl pro obránce vysvobozením. Chladivý větrík nahradil nepřirozené horko dne a milosrdné mraky překryly odporně rudou kometu. Vítr též odvál steny raněných, stejně jako jejich téměř nesnesitelné prosby o pomoc. Velekněžka Asteriona, Neysa, se opřela o chladný mramor Asterionova chrámu. Položila na chladnou stěnu rozpálené čelo a tiše se modlila, aby měla sílu na další den. Tento byl pro ni jako noční můra. Byla bojovnice, ale ještě nikdy se nesetkala s masakrem takového rozsahu. Její černý plášť byl roztrhaný a bílá blůza zmáčená krví. Ona sama nebyla zraněná, ale věděla, že to byla zásluha trojice Tunderských mužů, kteří ji i přes její počáteční odpor chránili.

Dnes odrazili dva útoky. Celé hodiny orkové šplhali vzhůru, jen aby se střetli s meči zoufalých obránců. I přes veškerou snahu se brzy jednotlivé úseky promíchali a v jednu chvíli bojoval Kostěj vedle Pteryho, někde na pravé straně bojiště.

I Reptilioni se dostali do boje, když museli nahradit plnou polovičku mužů na levé straně hradby. Léčitelka neměla ponětí, kolik lidí ztratili. Ona sama vyléčila snad deset mužů a už neměla ani sílu dostat se do své cely. Natož se vykoupat v teplé vodě, která na ni určitě čekala. Vyčerpaně se ohlédla směrem k Elnerově hospodě, kde se velitelé radili. Měla by tam být také, ale nohy ji zradili a ona s hrůzou zjistila, že není schopna udělat jediný krok.

„Pomůžu ti“ ozval se známý, hrubý hlas v její blízkosti a vzápětí ji Murdoc objal pravou rukou a pomohl jí k chůzi.

„Bylas skvělá děvče“ zabručel čaroděj.

„Zajímalo by mě, s čím vyrukují zítra“ prohodil Ptery a unaveně se opřel o zeď za lavicí. Oči se mu klížily a ruce bolely. Byl plný škrábanců a modřin, ale ještě vyvázl dobře.

„Tohle byl jen zkusný výpad“ poznamenal Kostěj. „Asi bojechtivé, méně poslušné klany či mladíci toužící po uznání. Očekával bych něco jiného.“

„Viděli jste ty obličací věže? Ty přijdou zítra.“ Ozval se Hagen, který do dnešních bojů nezasáhl.

„Ne. Měli jsme dost práce“ odsekl Ptery.

„A taky tam jsou ti lidští odpadlíci“ pokračoval starosta.

„Byl to dobrý boj. Mocc sssrdccí“ zasyčel Sryx. „Zzítra bude lepší.“

„Udržíme se?“ zeptala se Deede. Byl to věcný dotaz, který nijak neukazoval její strach a pocit bezmoci.

„Zítra určitě“ kývl Kostěj. „Ale jak to bude dál.... Vědmo, kolik jsme ztratili lidí?“

„Tři sta osmdesát dva mrtvých“ řekla tiše Deede. „A dalších třista raněných, z toho půlku z nich postavíme za dva dny na nohy.“

„A jejich ztráty?“ zajímal se Galepas.

„Zasraně velký“ vydechl Ptery. „Aspoň tisícovka, možná dvě. Já nevím.“

„Co vaši mágové?“ ozval se poprvé za celou dobu Pawel.

„Ti se postaví až magii“ řekl Hagen. „Nechtějí odhalit orkům svou skutečnou sílu. Alespoň zatím.“

„Takže, jaký jsou plány na zítřek?“ zeptal se Pawel.

„To vedro není přirozený“ prohodil jeden z vojáků stojících na hradbě. Už od samého rána slunce pálilo. Orkové zjevně nikam nespěchali. Stovky nepřátel se řadili do téměř pravidelných útvarů. V prvních řadách byli orkové s velkými štíty. Za nimi stáli bojovníci, mnozí měli kroužkové zbroje a alespoň dřevěný štít. A potom tam byli stovky goblinů a skřetů lučištníků. Strach v srdcích obránců však vzbuzovala desítka mohutných obléhacích věží, jejichž skřípající kola se dala do pohybu. Mohutné věže drtili těla padlých ve včerejší bitvě a pomalu se sunuly vpřed. Jejich široká základna tvořila krytí těch, kteří je tlačili. Z linií orků se ozýval bojechtivý řev.

Murdoc dnes měl u pasu dva krátké meče a stál ve středu hradby vedle Kostěje.

„Nemůžeš s tím něco udělat čaroději?“ zeptal se generál. Vzápětí zařval. „Katapulty palte! A soustřeďte se na ty prokletý věže!“

„Možná“ zamumlal Murdoc a bedlivě sledoval blížící se věže. Jeho pěsti se rytmicky svíraly, když čerpal svoji energii. Náhle rozpažil a vzápětí namířil obě ruce na jednu věž. Chvilí se nic nedělo, Murdocovi se na čele objevili kapky potu a věže se blížily. Náhle jedna z nich doslova explodovala v žlutém ohni. Vzduchem proletěly hořící třísky a zkroucený kov.

Z hradeb se ozval jásot a Murdoc poklesl v kolenou. Vrhhl pohled na Věž Živlů, kde se na něj nesouhlasně zašklebil Zappo. *Alassea by zvládla aj čtyry*, podrážděně si pomyslel čaroděj. *A Zapík by jich taky pár sfouk*.

Kameny katapultů sejmuly také jednu věž, ale ostatních osm se dostalo až k hradbě. Orkové nesoucí štíty vyšli nepravidelným krokem. Goblinové za nimi natáhly tětivy.....

„Kryjte se!“ zaburácel Hagenův hlas a stovky šípů překryly slunce. Jak smrtelně nebezpečné kroupy, zabubnovaly šípy s obsidiánovými hroty o cimbuří. Mnohé z nich ale zasáhly cíle.

Ti z obránců, kteří se nestačili sklonit klesli na hradby mrtví či poranění. Zazněli první výkřiky bolesti, kterým odpověděl jásot pomalovaných zabijáků. Lučištníci orků kryli postup věží i pěšáků.

Na hradbu dopadl první můstek z věže a vzápětí se obráncům vstříc vyhrnuly orkové. Tihle útočníci měli dobré zbroje i zbraně. Čepele zazpívaly svou smrtící píseň. Sekery protínaly pancíře i kosti. Vzápětí zarachotili první kotvy a boj na hradbách se rozhořel. Jako dravý příboj se orkové valili a hrozili smést tenkou linii lidí. Kharmši se bili jako rozrušení lvy a orkové umírali.

Kostěj srazil těžkým mečem dalšího z orků a švihl zbraní po dalším. Mohutný orčí válečník v krvavě rudé zbroji odrazil ledabylou ránu a s děsivým vrčením se na generála vrhl. Ten mu skočil vstříc a bodl. Meč projel zbrojí a zajel orkovi do břicha. Ork pustil svoji zbraň a mohutnými rukama chytil Kostěje za hlavu. Z mohutných čelistí mu kanula krev, jak mu meč páral vnitřnosti. Kostěj zoufale otáčel mečem, ork jej držel pevně a generálův vaz hrozil prasknout. Do orka se zabořili další meče a mohutný zabiják konečně zemřel.

Na Pteryho úseku se otevřel průlom. Tři z věží byly příliš blízko sebe a lidští válečníci nedokázali odolat brutálnímu útoku. Pteromysl kolem sebe bil těžkým mečem, ale byl zatlačován. Uklouzl na krvi, vzápětí se vzhopil a proklál dalšího skřeta. Kapitán Tunderských válečníků, Jernan, skočil mezi orky, v sebevražedném protiútku. Po jeho boku se do vřavy vrhnul Tomus a svou katanou zabíjel a mrzačil. Tunderští bojovníci se bili se sebevražednou odvahou a odmítali ustoupit byť o píd'. Ale orků bylo příliš mnoho a již jejich pouhá váha stačila k tomu, aby i nejstatečnější z bojovníků museli ustoupit.

Sryx na severní hradbě srazil dalšího goblina a všiml si, že lidé mají problémy. Zařval na své válečníky a rozběhl se ke spojnicí. Proklouzl mezi dvěma muži a napadl orka ze sekerou. Ohnul se pod jeho výpadem a krátkou šavlí jej ťal přes koleno. Za Sryxem se vrhnuli další ještěří bojovníci s dýkami, ty se pro osobní souboje hodily více. Jak dravý proud se hnali Repttilioni po hradbě a zabíjeli. Padlo jich dvacet, třicet, ale další a další šupinatí válečníci se probíjeli za statečným vůdcem, který byl zkropen krví.

Hagen odvelel část zálohy na severní hradbu aby podpořili Repttiliony kteří tam zůstali a s úctou sledoval neuvěřitelný postup Sryxe.

„Ty ještěrky válí“ prohodil Smejko.

Další průlom se vytvořil v levé části, tam se orkové pevně uchytili a odrazili Galepasův soustředěný proti útok. Stále více orků bylo na hradbách. Pod nimi napnuli elfové luky, vědic, že budou tvořit poslední překážku.

Náhle se na Věži pohnula Alassea a uprostřed orků vybuchl mystický oheň. Na hradbě se rozlehl bolestný řev. Vzápětí mezi orky a skřety vrazil Pawel se svými muži. Mezi nimi se propletl i Murdoc, který se vzápětí střetl s vyjícím šamanem, na jehož koženém oblečení cinkali desítky fetišů a amuletů.

Murdoc se včas shýbl pod úderem solidně vypadající sukovice a sekl orkovi po nohách. Šaman ustoupil, ale vrazil zády do dalšího orka. Murdoc bleskovým výpadem zabořil meč do šamanovi hrudi. Ten však vykřikl jediné slovo, jeho húl vzplála a bílý žár dopadl na Murdocův bok. Čaroděj zařval bolestí a s hořícím pláštěm se zhroutil.

Ptery se probíjel přes střední úsek hradby a hnal se k průlomů. Boj jej zanesl daleko od jeho úseku, ale Tunderský panovník se nesnažil vrátit. Zahlédl Murdocův boj s šamanem a také jej viděl padnout pod nohy postupujících orků.

Přes všechna hořká slova, přes mnohé posměšky i nadávky, které si spolu za posledních patnáct let vyměnili, byli kamarádi, skoro bratři, které nikdy neměli. Murdoc byl jediný člověk, kterému by Ptery svěřil svůj život a věděl, že čaroděj mu důvěřuje stejně.

Z hrdla půlelfa se vydral strašlivý řev a rudá mu zhoustla před očima. Surově se prodral mezi lidskými a elfími válečníky a s zuřivým pokřikem skočil mezi orky.

Ptery se proměnil v berserka!

Zuřivý řev se změnil v děsuplný smích, když jediným úderem těžké zbraně téměř uťal orkovi ve zbroji hlavu. Vyrval kácejícímu se nepříteli sekeru a mávaje oběmi zbraněmi zaútočil. Strašlivá zuřivost dodávala půlelfovi netušené síly a jeho reflexi a štěstí byly neuvěřitelné. Obě zbraně se proměnily v smrt roznášející noční můry orků.

Po jeho levém boku se objevila Neysa a kryla jej. Obvyklý rapír vyměnila za štíhlou, ale pevnější šavli a dýku nahradila puklěrem. Hrot její šavle se míhal rychle jak hadí jazyk a žena neomylně útočila na nechráněná místa mohutných orků. Nechala sjet zubatý meč skřeta k zemi a přes ruku jej sekla přes krk. Uhnula úderu sekerou a prosekla útočnickovy předloktí. Horká krev s tepen ji zasáhla do obličeje.

Pteryho pravý bok se pokoušel krýt Lorán se sekerou, ale běsnícímu půlelfovi nemohl stačit.

Hlavice Pteryho sekery prosekávala brnění a štíty a meč bezchybně dopadal na odkrytá místa. Meč zasáhl Pteryho do hrudi a zařinčel o kroužkovici, kterou proťal. Půlelf se smíchem prosekl skřetovi břicho a sekerou prorazil štít dalšího. Hrnul se kupředu a orkové před ním couvali. Dostal další zásah, palcát mu ochromil rameno a Ptery pustil meč. Do stehna se mu zabořil oštěp a šipka z kuše mu málem probila hlavu. Neviděl, že Neysa odklonila puklěrem další ránu oštěpem a vrhla na orka.

Pteromysl krvácel z více jak desíti ran, když se probil k Murdocovi. Ve svém šílenství jej jen přeskočil a hnal se dále. Za ním, v brázdě kterou vytvořil se hnaly další lidští bojovníci v čele s Loránem. Do prsou půlelfa zasáhl vržený oštěp a on se zhroutil vedle Murdoca.

Strašlivý boj trval opět do večera, do doby, než strašlivou scénu ozářila kometa, stejně rudá, jako krev zabitých. Ani dnes mágové nezasáhli a jen pozorovali, jak desítky udatných válečníků ztrácí své životy v lité řeži. Mnohokrát se mohlo zdát, že orkové prorazí, ale vždy se nějakým způsobem podařilo Kharmským vzchopit. Jak padl soumrak, poznali, že získali další den.

Ale kolik jich ještě mají?

Breann, Oraniel a Ilja seděli v Elnerově hospodě a popíjeli slabé víno mísené s vodou. Chyběla zde klasická zvuková kulisa, tvořená cinkáním korbělů, řevu hostů a praskáním dřeva v krbu. Tři ženy seděly mlčky, i když si našly čas aby si mohly popovídat, žádná k tomu najednou neměla energii.

Seděly mlčky a unaveně poslouchaly hovor u vedlejšího stolu. Parta drsných žoldnářů, kteří původně provázeli Lorganovu karavanu, zrovna probírali problematiku mágů.

„Vidíš ho“ zašeptal nevysoký pořizek ke svému druhovi s nehezkou jizvou přes čelo. Ukázal nenápadně do tmavého kouta kde seděl Werig. „Popíjí tady a ani se nezapotil. Schválně sem se tam navrch podíval. Málem nás dostali a voni se ani nehli.“

„Nech je bejt“ varoval ho zjizvený. „Místní je maj v oblíbě.“

Požer se jen pohrdavě zašklebil a pohlédl na své druhy. „My tady chcípáme a mágové chlastaj“ pronesl zřetelně. Těch několik lidí se po nich podívalo a Werig se jen slabě usmál, ale nevěnoval žoldákům pozornost.

„Jo. Čarodějům se nedá věřit“ přidal se další muž, hubený, snědý chlápek s dvojicí scimicardů.

„A co ten oheň na hradbě dneska“ řekla klidně Oroniel. „Mám pocit, že ten průlom uzavřela Alassea.“

„A co ten čaroděj co bojuje celé dva dny na hradbě?“ Přidala se Ilja.

Žoldáci se po ženách ohlédli. „Kočičky, vy přece o tom nic nevíte“ zašklebil se Pořez. Oroniel položila Ilje ruku na rameno, když půlelfka sáhla po meči.

„Víme o tom hodně. My na hradbě dnes byly, ale vás sem tam neviděla“ řekla klidně Breann a mimoděk se dotknula luku vedle sebe. Věděla, že jednoho by dostat stihla.....

Tři z žoldáků se zvedli.

„Prosím, nepřátelé jsou venku“ prohodil ze svého kouta Werig. „Myslím, že zítra bude boje dost.“

„Ty se zase budeš flákat všiváku co?!“ vykřikl vyzývavě Pořez.

„Možná“ usmál se Werig a prošel kolem něj ven.

„Zdrháš?“

Werig byl unavený. Nestál o hádku s žoldáky. Jeho tiché kroky nebyly slyšet, když procházel temnotou, kterou tak miloval. Z oken domů zářilo světlo a on si stáhl kápy hlouběji do čela.

Už před lety si tady, na Kharmu, uvědomil, proč má tohle město tak rád. Čarodějů si tady vážili a jedini, kteří proti nim mluvili, pocházeli z řad žoldáků a obchodníků. Mágové tu měli velké slovo a moc. A snad i přátelství. Přátelství byl pro mágy zvláštní pojem, neboť oni byli ti pronásledovaní. Nikdo jim nevěřil, ale všichni chtěli jejich pomoc.

„Já pro vás zemřu hlupáci“ zavrčel tiše.

„Ty seš prostě blbej“ prohodil Murdoc na malém lůžku v Asterionově chrámu. Pteromysl ležící o kousek dál jen zachrčel. Magie Neysi a akolytů jim hodně pomohla. Ale i tak bude mít Murdoc už navždy nové spáleniny na obličejích. Hůl mu zlomila tři žebra a málem spálila vnitřnosti. Jak padl, zlomily mu nohy nepřátel ruku a další žebra. Ptery na tom byl hůř, probodena plíce, polámaná žebra, klíční kost, rozbitá hlava a další zranění, o kterých mu Neysa ani neřekla.

„Ale stejně díky. Nejvíce mě sere, že mě ten hajzl zničil kazajku.“

Poprvé za dobu obléhání stál čaroděj Murdoc na Věži Živlů. Hlavu měl holou, plameny šamanova ohně mu spálily vlasy. Vyhlížel ještě tvrději než jindy.

„Dneska to zkusí ten čaroděj“ zaprorokovala si Alassea, když pětice mágů shlížela dolů, kde se před městem formovali orkové k dalšímu útoku na nenáviděné město. I dnes pálilo slunce a nad tisíci mrtvými se vznášeli mraka much. Ránem zaznělo bušení zbraní do štítů.

„Půjdu dolů“ oznámil Murdoc a ukázal na hradbu.

„Ještě nemůžeš bojovat“ namítl Zappo a mávnul na Hagena, který převzal střední úsek. Kostěj se posunul na pravo místo Pteryho, který dnes nemohl bojovat.

„Pomůžu na levý straně Pawlovi“ dodal.

„Jak je Galepasovi?“ zeptala se ze zájmem Alassea. Jeho úsek přebral Lorán.

„Přežije to“ řekl Smejko. „Ale pěkných pár dní se na nohy nepostaví.“

„Tolik mrtvých“ povzdechl si Zappo. „Pišta mi vzkázal, že dostali Quiky. A Connyho.“

„Ubývá nás“ kývl Smejko.

„Včera zemřel Elner“ připomněl Murdoc.

„A Myšák, Mustang a Skřet'ák.“

„Ten taky?“

„Jo.“

Kostěj pomalu vydechl, když sledoval pohledem mohutného orka v černožlaté zbroji, jak řadí své bojovníky. Pozdravil jej vytaseným mečem a ork odpověděl hrozivým řevem.

Jeden z nás zemře, ponuře si pomyslel Kostěj. Malinko se zachvěl, když si vzpomněl na jednu věštbu, kterou mu Deede dala před mnoha lety. *Černé zlato bude tvá smrt*, zazněl mu v mysli její hlas.

Kostěj si prohlédl čepel, kterou držel v ruce. Astorechon, temný meč vykováný před stovkami let. Velekněz ze zbraně cítil zvláštní, temnou moc a dobře si pamatoval Zappův obličej, když mu včera v noci tuto zbraň předával.

„Proč já?“ zeptal se Kostěj.

„Jsi jediný, kdo s ním může vládnout. Je to nejděsivější zbraň co jsem kdy viděl.“

A tak Kostěj stál na hradbě s Astorechonem v ruce. Porozhlédl se po mužích a ženách na hradbě. Byli unavení, ale stále odhodlaní. Zdálo se, že orků nebylo..... Kostějovy myšlenky přerušili čtyři orkové. Ten, který kráčet první byl v rudém šatu, říkalo se, že byl učedníkem Gal-gala. Ti z a ním, byli asi jeho učňové. Rudě oděný Fa-riz svíral v ruce pokroucenou černou hůl.

Orčí mág se zastavil mezi mrtvými a pozvedl hůl.

„K zemi!“ zařval Murdoc a sám se skrčil za zub cimbuří. Jedovatě zelený plamen zahučel a proletěl nad hradbou. Ti, kteří se nestačili skrýt, padli k zemi, jejich těla byla trávena ohněm.

„Ty sračko!“ zazněl jasný hlas Murdoca a jeho tělo obklopila zlatavá záře. Smejko na Věži souhlasně přitakal. „Tak tohle ten šašek nepřekoná“ mlaskl.

Na Murdoca zamířil jasný proud ohně a vybuchl kolem něj. Zář pominula, Murdoc stál hrdě dál a mírný vítr mu povlával pláštěm. Fa-riz vyslal další oheň a Světelný štít zase vydržel.

Náhle pominul a Murdoc vztáhl levou ruku.

Bílý blesk zmizel těsně před Fa-rizem a ten opět zvedl hůl. Kouzlo se roztránilo o zub na cimbuří, za který se Murdoc skryl. Vzápětí čaroděj Ohně opět vystoupil a vyslal Křečovou kletbu. I ta se minula účinkem.

Mágové na hradbě pozorně sledovali zvláštní souboj. Murdoc se kryl za kameny, občas kouzlo odrazil vlastní magií a sesílal svá slabá kouzla.

Vojáci na hradbě začali Murdocovy fandit a tím nevědomky napomáhali plánu, který Zappo včera vymyslel.

Fa-riz ztrácel rozvahu a jeho kouzla byla stále bezohlednější. Murdoc opět vytvořil Světelný štít a ukázal na orka sprosté gesto. „Tvá magie by nepřemohla ani elfí dítě!“ zazněl Murdocův hlas a v té chvíli Fa-riz, povolal prvně moc Hole.

Murdocovo ochranné kouzlo bylo v momentě zničeno a děsivý žár mága málem zabil. Ale Murdoc byl mágem Ohně.

Přežil.

Werig vymrštil paže vzhůru a pod Fa-rizem vybuchla země. Orčí čaroděj byl vymrštěn do výše a kolem něj přšely kameny. Alassea pozvedla ruce a Fa-rize obalily plameny rudého ohně. Murdoc se vyškrábal na nohy a seslal Taran. Otřesený, zraněný a dezorientovaný ork pustil Hadí Hůl pod Murdocovým brutálním kouzlem. Alassea pokračovala v útoku. Ork zkrížil paže a nasměroval elfčín oheň bokem.

„Tu hůl“ zaječel Zappo, jenže elfka se dala strhnout soubojem.

Učedníci Fa-rize se rozhodli Mistrovi pomoci a na Věž zamířili plameny. Werig zařikával a jedna z mrtvol, probodaná šípy, se otřásla a zvedla. Ohnula se a v ruce sevřela Hadí hůl.

Fa-riz vyslal na Alasseu svazek blesků, které elfku donutil couvnout. Murdoc se pustil do boje s jedním učedníkem a Zappo bojoval s oběma dalšíma. Smejko se připojil v útoku na Fa-rize.

Mezi mágy šlehaly plameny a barevné blesky prořezávaly vzduch. Orkové i lidé si zakrývali oči....

„Útok!“ zazněl Kostějův hlas. Tisíce orků se hnali k hradbě a využili toho, že Kharmští obránci byli zaujati soubojem.

„Ne!“ zařval vztekle Werig, když proud orků sejmul v běhu jeho mrtvolu, která si to rázovala s holí k hradbě. Zmizela pod stovkami ztvrdlých chodidel.

I orčí mágové se ztratili mezi útočníky a souboj byl přerušen.

„Do zasraný prdele. Ať ta podělaná Nanta sežere vaše duše“ vrčel vztekle Zappo. Poprvé v životě mluvil sprostě.

Alasea klečela a opírala se o sloup. Smejko si tiskl ránu na rameni a Werig mrkal, aby se zbavil slabosti.

„Chápete, že jsme nahaní?“ zeptal se klidně Zappo. „Alaseo, je tak složité dostat kus klacku sem? Viděl jsem tě už pohybovat většími věcmi. Co sis doprdele myslela? Že ho dostaneš? I Gal-gala jsme zabili čtyři současně. A tenhle je ještě silnější.“

„Nech ji Zappo“ přerušil jej Smejko unaveným hlasem. „Ještě žijeme.“

„A do pekel“ prohodil Werig. „Sledujte toho velkého zmetka“ ukázal na orka v černožlatém brnění, který se bezohledně prosekával vpřed. Jeho děsivý palcát zabil každého, koho zasáhl a zbroj odrážela všechny rány.

Alasea se sípavě nadechla, když se klubkem bojujících propletl Kostěj.

Ubě-ric se skvěle bavil. *Bum a další mrtvej*, pomyslel si radostně a vzápětí rozkřápl lebku dalšímu člověku. *A hop, další člověk ztratil hlavu. A další.* Rozdrtil jinému štít a vzápětí levou rukou mu zlomil vaz. Mezi nepřáteli se mihla černovlasá žena s dvěma meči. Hbitě uhnula jeho úderu a pravým mečem jej sekla na stehno. Vyhnul se ráně s výsměšnou jednoduchostí. Žena se dokázala ubránit dalšímu útoku a její pravý meč jej škrábl na bradě. Při odskoku udělala chybu, podcenila jeho dosah.

Chytil ji za ruku, zaplatil za do hlubokou ranou, ale vychýlil ji na několik okamžiků, které potřeboval. Brutální úder ze spodu, do břicha nepřežila a její tělo bylo mohutnou silou mrštěno do výše. Ubě-ric sekl po dalším obránci, mohutném chlapovi v černé zbroji. Muž jeho úder zadržel obouruč drženým mečem. Obě zbraně o sebe udeřily se zvláštním zaduněním. Odskočili od sebe a vzápětí se střetli v brutálním souboji.

Zatímco ve středu hradby boj utichal a bojovníci sledovali souboj dvou skvělých bojovníků, na obou dalších úsecích zuřila krutá řež.

Kostěj donutil rozmáchlým sekem Ubě-rica couvnout. Ork se naučil dost rychle mít z jeho meče respekt. Rána, která mu prosekla zbroj na levém boku mu jako lekce Kostějovy nebezpečnosti stačila.

Kostěj prudce potřásl hlavou, aby se zbavil potu, který mu stékal po čele. Síly mu rychle docházely a i přes svou úžasnou fyzickou sílu, byl unaven. Celý měsíc byl v sedle a bojoval. A celé tři dny stál na hradbě. A v noci pomáhal léčit těžce zraněné a plánoval další tahy.

Ork vycítil svou šanci a prudce se vrhl kupředu, jeho palcát opisoval prudké oblouky. Murdoc nechápal, jak se Kostěj mohl té brutální síle ubránit. Zdálo se, že Kostějův meč je všude a se svou obrovskou silou kryl děsivé rány. Nechal prosvištět palcát, reverzem jej postrčil v jeho dráze a sekl orkovi na stehno. Meč zařinčel o zbroj a prosekl ji. Ork zavyl, jak pokračoval v pohybu, otočil se kolem své osy a udeřil ze shora. Kostěj uskočil, hlavice zbraně jej minula a udeřila do hradby. Kusy kamene vylétly do výše a další praskly. Kostěj pustil meč pravačkou, natočil se bokem a v širokém oblouku prořal Ubě-ricovy přilbici. Lebku minul jen těsně a vzápětí se na něj ork vrhnul, jak divoké zvíře. A Kostěj poznal, že nemůže vyhrát. Byl vyčerpaný a jeho modlitby byli čím dál úpěnlivější.

Černé zlato bude tvá smrt, blesklo mu hlavou.

Jsi jediný, kdo touhle zbraní může vládnout.

„Jsi bojovník“ zašeptal mu v mysli tak známý hlas.

Palcát udeřil a Kostějovi rozdrtil žebra. Velekněz s děsivým výkřikem mávl mečem ve smrtonosném oblouku. Kov Astarechnu zakvílel při nárazu do palcátu a praskl. Kostěj pokračoval v pohybu a zabořil třicet coulů zbývající čepele do Ubě-ricovy hrudi. Mysl Kostějovy signalizovala, že jeho tělo dlouho strašlivou bolest nevydrží, ale on se ke svému cíli upnul celou svou ocelovou vůlí.

Vyrval zbytek meče z těla orka, který pustil palcát a skočil kupředu s dýkou. Kostěj ťal ve stejnou chvíli, kdy mu čepel dýky prošla zbrojí, rozbitými žebry a srdcem. Zbytek meče roztal orkovu magickou zbroj těsně vedle hlavy, projel klíční kosti, prosekl plíce a srdce.

Oba stáli neuvěřitelnou vteřinu, spojeni jen zbraněmi.

První se zhroutil Ubě-ric.

Kostěj pozvedl ruce ve vítězném gestu, z úst mu tekla krev a jeho ocelová vůle jej zradila.

Na pláni před městem plála Ubě-ricova pohřební hranice a uvnitř města Kostějova.

Po smrti obou šampionů se orkové stáhli a mnoho hodin byl klid. Na Hagenův pokyn bylo Ubě-ricovo tělo spuštěno z hradby a toto gesto bylo oceněno klidem po celý den.

Rudá kometa zalévala město i krvavá pole svou září.

Bylo zmařeno mnoho životů.

Jinak nic nového.

V nevelkém parku uvnitř městských hradeb seděli Smejko a Alassea. Rudá záře padala do temně rudých vlasů elfky.

„Kde jsi vlastně byla tak dlouho?“ zeptal se elf ženy, kterou po mnoho let neviděl.

„Ve Vevenském Jataganátu“ řekla tiše Alassea. „Učila jsem na tamější Univerzitě.“ Vykládala tiše a opřela se o Smejka.

„Jejich Univerzita je skvělá. Nejsou tam omezováni a mají velké finanční zdroje. Velké budovy, kvalitní učitelé..... jsou tam filozofové, básníci, mudrci, kněží a mágové. Elementarici i čarodějové. Je to tam pěkné.“

„A co jsi tam učila?“

„Bojovou magii“ usmála se slabě elfka. Její úsměv na sličné tváři strnul a posléze zmizel úplně.

„Opravdu chceš Murdoca zabít?“ zeptala se.

„Ano“ řekl tvrdě elf. V jeho hlase nebyla ani stopa soucitu.

„Myslíš si, že na to máš?“ zeptala se tiše a pohladila Smejka po tváři.

„Ano. Dokážu. Před lety bych na to asi neměl, ale on nebyl jedinný, kdo studoval dále. Má magie je mocnější a já mu to brzy ukážu.“

V elfových slovech byla skrytá tak silná nenávisť, že Alassea sebou trhla. Změnil se, uvědomila si. Elfové se prý nezmění, ale Smejko se změnil. Cítila to.

Náhle strnula a přestala vnímat ruku svého bývalého milence, jak ji hladí po boku. Něco se blížilo.....

Zappo přemýšlel. Na tom nebylo nic podivného, jeho mozek nikdy nezahálel. Napil se vody, hladina v hrnku se třásla, stejně jako jeho ruka. Odhodil další knihu na zem. Jeho myšlenky byli neveselé.

To na co přišel bylo hořké.

Už věděl, kdo vyrobil ty čtyři artefakty a také věděl, kdo je Fa-riz.

„Jednou tě dostaneme Gal-gale“ zašeptal.

Murdoc kráčel ulicí a rudý svit komety prodlužoval jeho stín. Po jeho boku kráčela Neysa a její tvář byla bledá únavou. Opírala se o rameno silného čaroděje. Zdálo se jí podivné, že Murdoc, i přes to, že stále, den za dnem bojuje, má více sil než ona.

Z oken domů nesvítila světla a jediný zářivý bod před nimi byla otevřená vrata do Asterionova chrámu. Murdoc zastavil a jeho bledá, spálená tvář vypadala přízračně.

„Brzy zemřu“ řekl tiše.

„Nesmíš zemřít“ šeptla stejně tiše Neysa. „Zemřel i Elner. A moji Vivien vzal mor.....“ její šepot přešel do tlumeného vzlyku a čaroději před očima proletěly ty vzácné chvíle, kdy Neysu objímal tak, jako nyní. Bylo jich tak málo.....

Murdoc otevřel ústa, aby řekl Neyse to, na co sbíral odvahu po celou dobu, co s ní cestoval na Vršavu i Kharm. Jeho rty se slabě dotkly její tváře a Neysa se k němu přitiskla pevněji.....

Napravo se v rudém světle zaleskla ocel a cvakala spoušť kuše.

Pro Murdoca další okamžiky splynuly v jakýsi kaleidoskop událostí.

Neysa jej odstrčila bokem a protočila se v divoké piruetě. Kolem ní zavířil její černý plášť. Hrot jejího rapíru prosekl hrdlo muže v černém oblečení. Zaleskla se vržená dýka, bojovnice se shýbla a v půlotáče mrštila vlastní zbraň. Zabiják zvedl nataženou kuši, když jej zasáhl černý blesk a rozdrtil mu hrud'

Neysa dokončila obrátku, klopýtla a vpadla do Murdocovi náruče. Ten ji jen sotva stačil zachytit a sevřel ji v náručí. Její rty byly tak blízko jeho a ona sama natáhla krk a lačně jej políbila.

Murdoc v jejích ústech ucítil slanou příchuť.

Neysa se mu v náručí zhroutila. Murdoc ji položil na ulici a zoufale se vyhýbal nevidomému pohledu. V jejích zádech trčela šipka. Šipka, která měla zasáhnout jeho.

„Né!“ zařval Murdoc a sáhl do kapes v kabátu. Tam, kde míval léčivé svitky bylo prázdné. Vždyť je použil na hradbě během dne.....

Vzápětí ženu zvedl do náruče a klopýtavě se rozběhl ke chrámu. Jediný klerik, který tam stál se na něj udiveně podíval. Čaroděj položil ženu na oltář.

„Uzdrav ji!“ štěkl na kněze. Ten přistoupil k mrtvé ženě.

„Je mrtvá pane čaroději“ řekl unaveně.

„Uzdrav ji, nebo zemřeš s ní!“

„Nemůžu vzkřísit mrtvou.“

Murdocovi do ruky skočil krátký meč. „Uzdrav jinak přísahám.....“

Nad Kharmským parkem náhle vybuchl oheň.

Smejkovy nevidomé oči hleděli vyčítavě na modré nebe. Werig ležel na márách vedle něj a střela z těžké kuše mu téměř utrhla hlavu. Hagen sklopil hlavu, tenhle obraz už jednou viděl. Ve snu.

„Co Alassea?“ zeptal se unaveně starosta.

„Alespoň dva dny se do boje nezapojí“ odvětila Deede.

„Tak to už nám může bejt jedno“ štěkl Murdoc. „Prohráli jsme!“

„Takhle nemluv“ řekl klidně Hagen. „Udržíme se.“

„Hovno!“ vykřikl Murdoc a otočil se k mrtvým zády.

7

V krbu praskal oheň, který Murdoc zapálil jediným gestem.

Zappo seděl u okna a jeho bledá tvář byla strhaná únavou. Dýka, která mu měla proklát srdce se svezla po platinovém talismanu a způsobila mu jen krvácející ránu. Rudá barva komety dodávala jeho pohublému obličejí zvláštní výraz.

Murdoc seděl u stolu a před sebou měl džbán piva, které upíjel. Uzamčel svůj žal hluboko do svého nitra, tak jak to dělal vždy. Byla to dovednost, která z něj, pro vnějšího pozorovatele, dělala bezcitného člověka.

Oba muži mlčeli a přemýšleli. Jejich mozky probírali možnost za možností a okamžitě je opět zavrhovali.

„Co zkusit to samí?“ nadhodil Murdoc. „Pořád tady máme pár zabijáků, kteří by na to měli.“

„Nemají na to.“

„Bojovali jsme s ním snad pětkrát a furt žije. Co zaútočit a toho hajzla prostě smést?“

„Na to je nás příliš málo.“

„Zabít magii Velkého Vonta.“

„Není jak, Gal-gal si jej chrání.“

„Zkusit transformační kouzlo, dostat se do tábora a oddělat Gala.“

„Ucítí kouzlo.“

„Zkusit druhý kolo souboje.“

„Nemáme dost sil. Uvažuj Murdocu. Co odolá magii Hole?“

„Světelněj štít?“

„Ne. Málem tě zabil, i když jsi ho měl.“

„Nějaká zbroj?“

Zappo k němu prudce obrátil hlavu a pohledy obou elementariků se střetli. Jeden z nich byl vysoce inteligentní a velice nadaný. Druhý byl prudký a odvážný.

Na Zappových rtech se objevil slabý úsměv.

„Mám to“ řekl.

Rukojeť meče trčela Zappovi nad levým ramenem a on vypadal s nezvyklou zbraní zvláštně.

Za branou, nalomenou neustálými útoky beranidel, se seřadilo čtyřista jezdců. Stovku tvořili obrnění válečníci z Vršavy a zbytek Schatecs a Kharmští. V čele jednotky seděl na mohutném vraníkovi Hagen a po jeho boku oba zbývající čarodějové, kteří byli opět ponořeni do hádky.

Slunce vycházelo jen zvolna a stejně jako předcházející dny dávalo tušit, že bude nehezky pálit.

„Já su bojovník, ne ty“ zopakoval Murdoc svůj argument již asi po sté.

„Ale má vůle je mnohem silnější Murdocu. A jestli tě napadne mě praštit a vzít si meč sám, na to zapomeň.“

Další slova zanikla v rachotu otírané brány.

Hagen zařval povel a čtyři stovky jezdců se vyhrnulo jak dravá řeka. Dunění kopyt a křik útočících jezdců orky překvapil. Podle Hagenova plánu se jezdci za jízdy přeskupili. Vršavští rytíři vytvořili jakýsi klín a ostatní se rozprostřeli za nimi.

Srážka byla děsivá.

Koně ržáli a říčeli bolestí, když se nabodli na orčí zbraně. Desítky orků a skřetů skončili pod okovanými kopyt. Meče, sekery a bijáky dopadali na ohromené orky a klín jezdců se nezadržitelně valil ke stanu Gal-gala.

Kůň který nesl Hageny se zhroutil. Starosta se dostal mimo zónu nebezpečí a zběsile se oháněl mečem. Několik jezdců si jej všimlo a probíjelo se k němu.

Bojová scéna byla zahalena prachem.

Mezi jezdci vybuchly plameny, ze stanu vyšel Gal-gal a Hůl v jeho ruce plála zlověstnou červení. Další jezdci padali k zemi. Vřavou projel Murdoc a vyslal na Gal-gala proud ohně. Ork jej s přehledem kryl.

Zappo svíral v ruce hladkou rukojeť prokletého meče. Meče, který našli před desíti lety. Meč odolával veškeré magii, ale okamžitě posedl majitele. Jen vůle mága mu dokázala vzdorovat.

Ale jen na chvíli.

Kůň šel k zemi pod přesně vrženým oštěpem a Zappo slétl do prachu. Nemohl použít magii, veškerá jeho silná vůle se upírala k ovládnutí meče.

Gal-gal Zappa nebral na vědomí, Murdoc se svíjel bolestí pod jeho útoky a místo kolem dvou mágů bylo prázdně. „Ty jsi měl kdysi odvalu vyzvat mě na souboj!“ řval ork a z jeho dlaně vycházel tenký proud světla, který Murdocovi způsoboval děsivou bolest. Pokusil se spodem hodit dýku, ale ork jí jen s úšklebkem uhnul.

Ptery, zahalený kouzlem neviditelnosti si našel dobrou střeleckou pozici a natáhl svůj dlouhý luk. Letka šípu se dotkla jeho pravé tváře.

Zappo skočil jako tygr a ač držel meč neohrabaně, vrazil jej Gal-galovy do hrudi.

Kolem Zappa vybuchly plameny, když ork vyslal smrtící kouzlo. Moc meče Zappa ochránila. Murdoc vyslal bílý plamen, který orka zasáhl do hlavy. Zappo bezohledně vyrval meč z orkova těla a stál mu hlavu. Děsivá magie prastaré zbraně téměř mrtvolu vysála a na zem se zhroutil jen hromada kostí.

S divokým řevem se Zappo vrhl na jednoho z Kharmských, který mu chtěl pomoci.

Meč jej ovládl.

Ptery zašeptal molitbu k Scheckeltonovy a pustil šíp.

Dlouhý šíp probodl Zappovy záda. Přerušil páteř a proklál srdce. Zappo zemřel ještě dřív, než dopadl na zem.

Mohutný žoldnér s těžkou palicí se dostal k prokletému meči a podle instrukcí jej jediným úderem rozlomil na několik kusů, které rozkopřil mezi bojující. Jen jílec si zastrčil za opasek..

Murdoc si jediným gestem přivolal Hůl a naskočil na koně, kterého mu přivedl Kern. Kharmští se vraceli tryskem k městským hradbám. Murdoc se rozhlédl, byla jich sotva třetina.

Vzpomněl si na svůj hovor se Zappem.

„Musíš tu Hůl vzít, ale nesmíš ji použít. Je vyrobená orkem pro orky. Jen Alasea bude mít dost sil, aby ji použila. Když ji použiješ ty, zničí tě.“

„Ale co ty? Ten meč se nedá prostě zahodit. Pamatuješ, že jsme toho žoldáka museli zabít?“

„Já vím Murdocu.“

„Ty chceš zemřít?“

„Nikdo nechce zemřít. Ale někdy nic jiného nezbyvá.“

Brána se za jezdci zavřela. „Kde je Hagen?“ zařval Murdoc, který potřeboval se starostou mluvit.

Šaman Parchantě stál na okraji lesa. Přes žebra se mu táhla nezhojená rána a jeho tvář byla nezdravě vychrtlá. Sledoval orčí útok na severní hradbu. Orkové rozzuřeni smrtí svého čaroděje se hnali znovu a znovu proti hradbě a tenčící se linii obránců.

Parchantě si oddechl, že se už nepokouší projít lesem. On, Pišta, Quiki, cimburští drudi a elfi lovci zabili více jak tisíc orků a pět šamanů. Ale draze zaplatili.

Šaman sledoval poslední obléhací věž jak hoří. Orkové, kterým chytlo oblečení pláli jako pochodně a vrhali se z výšky dolů, kde hynuli pod nohama svých druhů. Jekot útočnicků a obránců musel být vždy slyšet až hluboko do lesů a dnes nebyl o nic slabší. Ostrý zrak vlčího šamana se upřel na jednoho z orčích generálů, který neustále posílal své muže v útoku a sám byl v čele prudkých bojů. Parchantě se usmál, když se ork utkal s Pterem, ale proud bojujících je od sebe oderval.

Bitva trvala až do západu slunce.

Rudá kometa svítila Pteromyslovi z Tundru na cestu do Elnorovy hospody. Zde to vypadalo téměř stejně jako vždy. Planoucí krb, svícen u velkého stolu a pochodeň na stěně.

Půlelf se smutně usmál, když se podíval na tváře velitelů. Mnoho tváří zde chybělo. Byl zde Murdoc, Deede, Pawel a Sryx. Chyběl zde Hagen, při nájezdu jej skřet sekl přes obě nohy a nyní byl v péči akolytů Asteriona. Galepas ležel v lazaretu a měl slušnou šanci na přežití. Izmael přišel o ruku a oko. Už si nezabouje, alespoň ne v téhle bitvě. Ilja, Neysa a Kostěj byli mrtví.

„Plán na zítřek je jednoduchý“ začal Ptery. „Máme už málo lidí na to, abychom nějak kombinovali. Prvně musíme určit oddíl k bráně. Ta praskne. Musí tam být někdo, kdo neustoupí ani o coul, jinak jsme ztraceni.“

Muži se po sobě podívali. Všichni věděli, že pozice za branou je nejnebezpečnější a jen málokdo přežije.

„Já a mí mužžži veliteli“ zasyčel Sryx. „Nechej nám tu česst.“

„Mnozí zemřou“ řekl vážně Ptery. „Nesmíte ustoupit. Už se tam tvoří barikády, ale...“

„My ji udržžžime veliteli. My neussstupujeme.“

„Dobrá. Já si vezmu na starosti hradbu a ty Pawle budeš velet zálohám.“

„Raději bych byl na hradbě“ namítl Pawel. „Koho si tam vezmeš?“

„Já půjdu“ řekl Murdoc.

„Ne“ rozhodl Ptery. „Ty budeš na Věži. Budeš dávat pozor na šamany a mágy. Jsi poslední magik který nám zůstal. Na hradbě se mnou budou velet Kern a Rugnor. Pawele, ty si k sobě vezmeš Breann a dáš jí velení nad lučištníky.“

Učedník Gal-gala, mág Rü-bec se probral z meditačního tranzu. Něco zaslechl. Byl tu sám, vzdálený od orčího tábora, ale přesto bezpečný. Nikdo nedokáže proniknout řetězem hlídek. Pronesl krátké zařikávadlo a tma jako by opadla. Po jeho pravé ruce se mihla nějaká postava.

„Nemá to smysl vrahu“ řekl tiše ork. „Mě nedokážeš zabít.“

Náhle jej za vlasy chytla silná ruka a pod bradou ucítil čepel. „Za Smejka“ zasyčel hlas a břit Rü-becovy prořal hrdlo.

Tomus pustil mága ne zem a zatáhl jej do keřů. Strnul, něco se pohnulo..... Byl to jen Tasha. „Zabil jsem toho druhého“ zašeptal malí zabiják. „Kouknem se aj po třetím?“

Tomus kývl a oba zabijáci se vnořili do tmy.

Tomus a Tasha nebyli jediní lovci v noční temnotě. Začerněná čepel nože neomylně našla hrdlo hlídky a temný stín kolem mrtvého prošel bez povšimnutí. Šaman Pišta splýval s lesem a za ním spočívala desítky mrtvých orků. Cílem šamana ale nebylo jen vraždění hlídek. Jeho čepel ještě dvakrát našla svůj cíl, než Pišta došel tam kam chtěl. Les kolem něj byl tichý a uklidňující. Cítil touhu hvozdu mu pomoci. Pišta byl sám, neboť to co dělal, bylo osobní. I když neměl Quiki nijak zvlášť v lásce, byla šaman, stejně jako on. Srdce šamanovy krvácelo, když sledoval den za dnem brutální bitvu u zdí města. To, že zabili, druidi, šamani a elfové, skoro tisíc orků a čtyři šamany, mu nestačilo. Pišta se nadechl a povolal sílu Vzduchu. Jen slabě, a jen tak, aby vítr malinko změnil směr, přímo na tábor orků. Z váčku vytáhl šaman hrst drcených bylin a rozhodil je do vzduchu. Jak letěli, zdálo se, že jich přibývá.

Bylinky dosáhli polouhaslých ohnišť a ve vteřině se strhlo peklo. Ohně ve vteřině vzpláli děsivou silou a oheň se šířil po drobečcích rostlin. Na tohle znamení zareagoval Parchantě z druhé strany a na rozespálí tábor zaútočila smečka mohutných vlků. Oheň vybuchoval všude a vlčí útok mezi orky vnesl děs.

Ale to už se probudili i orčí šamani a oheň uhasínal. Moc šamanů obracela vlky zpět. Pišta povolal moc lesa a podobou lesnímu duchu vklouzl do orčího tábora. Jeho dvě dýky nacházeli hrdla a břicha orků. Za zabíjejícím šamanem zůstávali umírající.

Uprostřed tábora Tomus a Tasha zjistili, že jim plán nevyjde. Bezohledně se probili ven s tábora a zmizeli v lese. Pišta se střetnul s orčím šamanem a bezohledně jej zabil. Proměnil se ve vlka a zmizel.

Poprvé za celé obléhání stál Murdoc na Věži Živlů během boje. Polední slunce vysílalo své horké paprsky do davu bojujících. Stejně jako jiné dny, orkové útočili beze strachu ze smrti a jejich řady se valily znovu a znovu proti hradbám, kde jim vzdorovalo stále míň lidí, rapptilionů a elfů. Brána se roztříštila pod náparem mohutného beranidla a početná banda polotrollů a orků se vrhla do otvoru. Okamžitě se srazili se syčícími Repptiliony, kteří je zabíjeli neuvěřitelnou rychlostí. Jak Sryx slíbil, šupinatí zabijáci neustoupili ani o jediný krok, ba naopak, zdálo se, že orky zatlačují.

Zombí a Kern kolem sebe shromáždili dvacet bojovníků a přesouvali se po hradbě tam, kde bylo třeba.

Mnohokrát se orkové probili přes hradbu i přes elfy. Seběhli z ochozů k ulicím města, jen aby se střetli s Pawlem a posledními Schatze. Zatímco zoufale bojovali proti nim, na hradbě vybuchl oheň a Kharmští průlom uzavřeli. Orkové umírali obklíčení a rozsekaní na kusy.

Mohutný Obr svým kyjem dostal snad pět Kharmských bojovníků a otevřel další průlom. Před ním se objevil zakrvácený Tomus s kušemi a všechny jeho šipky si našli cíl. Obr zařval bolestí, Tomus zavěsil kuše k opasku a jediným pohybem uhnul. Tal z tasení proti mohutnému stehnu a do vzduchu vystříkla nahnědlá krev. Tomus dokončil piruetu a přešlápl. V proti pohybu šikmým sekem prořal Obrovi bok.

Trpaslík Cornysson přechytil obouruční sekeru do pravice a mrštil skraju. Vrhací sekera se zasekla Obrovi do hrudi a vzápětí se do velikána zabořil vržený oštěp jiného vojáka. Do průlomu se vrhl Ptery a bezohledně bil kolem sebe těžkým mečem

Na levé straně hradby se do čela útočníků postavil sám Velký Vont. Měl by být ve své těžké zbroji neohrabaný, ale opak byl pravdou. Neměl meč, nepotřeboval jej. Jeho chrániče předloktí byli protaženy do dlouhých, zahnutých čepelí, kterými zabíjel každého, kdo se mu dostal na dosah. Runy na jeho zbroji zaplanuly, když na něj Murdoc z Věže seslal oheň. Orkova zroj byla pokryta lidskou krví, když se mohutný vůdce probíjel po hradbě. Do cesty mu skočila Zombí, těžkým mečem udeřila po jeho předloktí a vzápětí uskočila před čepelími. Zleva zaútočil Tomus a jeho katana prosekla pancíř na orkových zádech. Vont se ohnal za sebe, Tomus unikl záklonem, dal tím šanci Zombí. Její meč se svezl po pancíři na stehně.

Zprava zaútočil Lorgan, Vont kryl smrtící sek levými břity a nechal kupcovu čepel sjet dolů. Pravou rukou po něm sekl. Lorgan unikl, hvízdal meč Zombí a prorazil pancíř na rameni. Orkové se pokoušeli probít se ke svému vůdci, ale toho zanesla jeho touha po krvi hluboko do linie lidí.

Zasyčela sekera mohutného žoldněře a poničila orkovo okruží. Tomus zasadil orkovy další ránu na nohu a to už Vont ustupoval. Zombí na něj dotírala, ale orkové ji brzy odřízly od její kořisti.

Lorgan mrštil po Vontovy dva nože, jeden minul orkovo oko jen o palec a druhý se odrazil od jeho přilbice.

Boj pokračoval..

Znovu a znovu se orkové dostávali na hradby, jen aby je zahnali zbraně zoufalých obránců, kteří bojovali nejlepší boj svého života. Mrtví se vršili pod hradbou i na ní.

Reptiliony uváděli orky k šílenství. Nehledě na to, kolik ještěrek padlo, ostatní drželi své pozice s neochvějnou pevností. Sryx, zraněný snad dvacetkrát stál stále v čele svých zabíjáků.

Tomus kráčet po hradbě sem a tam a svou děsivou katanou roznášel smrt. Když to jen trošku šlo, nezabíjel, jen mrzčil a způsoboval co nejhorší rány. Několik horalů v čele s Hallekem se k němu přidalo a jejich bestiální kousky děsili orky více než samotná smrt.

Padl soumrak a na baště stále vlála Kharmská vlajka. Během, boje byla stržena a orkové chtěli tuto trofej odnést do svého tábora, ale sebevražedný výpad který vedl Lorán ji získal zpět.

Každý z obránců byl zraněn a poslední z kleriků byli vyčerpaní. Murdoc poslední hodinu bojoval po Pteryho boku a jeho plášť byl na cáry. Těsně před soumrakem orkové opět prorazili, přešli přes Pawla, napadli z boku Reptiliony a chtěli dobít bránu. Breann a Orniel vedli protiútok elfů, kteří jen s noži a tesáky napadli své těžce vyzbrojené protivníky a v ukrutné řeži bránu ubránili.

Čaroděj Murdoc kráčet chrámem k pokoji, ve kterém ležela Alasea. Své překrásné rudé vlasy měla rozhozeny kolem obličeje a působila na bílém povlečení tak bezbranně. Murdoc sáhl do její brašny a vytáhl svítky, které tam měla. Pečlivě si je zastrkal do poutek v plášti a lehce se dotknul elfčina ramene. Se smutným úsměvem, ale bez zaváhání, uchopil pokroucenou Hadí hůl do levé ruky.

„Sbohem elfko“ zašeptal čaroděj a jeho kroky zaduněly chrámem, když odcházel.

„Kde je Murdoc?“ zeptal se Hagen Pteryho. Starosta byl bledý a vyčerpaný. Ale chtěl stát na hradbě a čelit poslednímu útoku. Muži a ženy kteří přežili předcházející dny mlčeli a jejich bledé tváře odráželi strach, který cítili v nitru.

Ptery sledoval dvacet jedna šamanů, jak tvoří řadu za dostřelem luku.

„Chystají nějakou lumpárnu“ nadhodil půlelf. „Kde je sakra ten čaroděj?“

„Je pryč!“ vykřikla Alasea, která se opírala o rameno černě oděného kněze Nanty Kranty a šla ke starostovi.

„Kdo je pryč? Murdoc?“

„Ne! Hůl!“

„A doprdele“ hlesl Tomus. Všichni pohlédli dolů. Jako by z ničeho, se objevila osamělá postava blížící se ke shromážděným šamanům.

„Murdocu! Vrat' se!“ vykřikl Ptery na svého dlouholetého kamaráda.

Nevrátím se Pteromysle. Každý musí udělat to, co je třeba. Ozval se tichý hlas přímo v Pteryho hlavě.

Murdoc se opět smutně usmál. Měl na sobě svůj nejlepší plášť, oranžový, s vyšitými runami. U pasu mu visely jeho dva meče, tři dýky a v ruce svíral Hadí hůl.

Oči šamanů se na něj upřeli, když se k nim pomalu blížil. Mág Ohně zabořil hůl do krví prosáklé země.

„Tak se ukažte“ řekl tiše.

„Proč to děláš?“ zeptal se slabě Ptery.

„Ztratil všechno co kdy měl“ odpověděla stejně tiše Alasea.

„Cože?“

„Slyšel jsi někdy o muži jménem Taton Jednoruký?“

„Ne. Co to má s tímhle společného?“

„Před jedenácti lety žil Taton na hranicích Zpívajícího lesa a Cimburku s nějakou půlelfkou. V té době tam řádili ti elfí bandité a Cimburský generál si najal Tatona jako zvěda. Zvěd vystopoval bandity do jedné vesnice a velící důstojník ji srovnal se zemí. Zabil všechny, i ty nevinné. Elfy z dalších, okolních vesnic vzal jako rukojmí a požadoval, vydání banditů, jinak ty elfy popraví. A Taton je jednu noc osvobodil a druhý den nalákal všech tisíc lidských vojáků do pasti. Jen několik jich to přežilo a říkali, že je do pasti Taton úmyslně zavedl. Neudělal to úmyslně, to vím.

A Cimburk na něj vydal zatykač.“

„No a co?“ pořád nechápal Ptery. „V tu dobu jsme mířili na jih.....“ Půlelf se zarazil.

„Kdy jsi tehdy viděl Murdoca naposledy?“

„Rok před tím..... co? On je ten Taton?“

„Taton tehdy na více jak rok zmizel. Jeho manželka i dítě byli popraveni za jeho zradu. Taton se objevil pak jen jednou a zabil její vrahy. A říkalo se, že používá ohnivou magii.....“

„To není možný“ vydechl Hagen.

„Ale je. A teď, po mnoha letech našel někoho, koho miloval. A ten někdo zemřel. On už nechce žít.“

„Počkej, Murdoc miloval Neysu?“

„A je to tak podivné? Byl jsi snad slepý? Samozřejmě, nikdy by to nikomu neřekl, ale....“ Alasea zmlkla, neboť pod hradbou začalo drama.

Kolem Murdoca vzplál ohnivý prsteneček a žluté plameny stravovaly mrtvoly z předchozích bojů.

„Pojďte!“ zařval Murdoc a vytasil pravý meč. Několik šamanů se proměnilo ve zvířata a vrhli se plamennou stěnou.

Na Murdoca zaútočil mohutný vlk a chňapl mu po stehně. Čaroděj ukročil. Protočil se v piruetě a při obrátce vbodl meč vlkovi za levou lopatku. Vlk zemřel okamžitě a ve chvíli smrti se změnil zpět v orka s pomalovanou tváří a vlčí kůží na zádech.

Ze shora zaútočil s děsivým skřekem mohutný jestřáb. Krví zbrocený meč se mihnul, drápy černého ptáka minuli o vlas mágovu hlavu. Čepel meče neminula a napůl proměněný šaman dopadl těžce na zem.

Plamennou clonou se prodral obří medvěd.

Murdoc levačkou složil znamení Ohně a do široké hrudi zvířete uhodil černý blesk. Medvěd zařval bolestí, srst mu plála jasným plamenem. Murdoc mrštil krátký meč a ten se zabořil proměněnému šamanovi do krku.

Drápy orla rozervaly Murdocovy kůži na čele a těsně minuly oko. Čaroděj ani nehlesl, levou rukou zlomil sponu na plášti. Orel zaútočil znovu, Murdoc mávl pláštěm a ten šamana v orlí podobě ovinul. Murdoc pláštěm mrštil o zem a vzápětí na orla dupl.

Zprava zaútočil vlk a z leva rys.

Murdoc zabil vlka ohnivou koulí. Na pravém rameni se mu sevřely zuby rysa a drápy čaroději rozervalý bok. Levačkou Murdoc sevřel rysův krk a v dlani mu explodoval oheň. Planoucí lidské tělo dopadlo na krvi pokrytou zem.

„Murdoc! Murdoc!“ zněl řev z hradby. Lidští, i nelidští obránci fascinovaně sledovali, jak Murdoc zabil šestého šamana. Stěnou z ohně právě proskočil ork s planoucí holí. Murdoc vytasil levačkou meč a v pravé ruce neohrabaně sevřel jílec dýky. Krátký meč vzplál stejně jasným ohněm jak hůl. Čaroděj tál orkovi po boku. Ten zavířil holí, vykryl úder a málem Murdoca zasáhl hořícím klackem. Murdoc se odpoutal, skočil stranou a mávl mečem. Z planoucí čepele se plamen oddělil a zasáhl orka do hrudi.

„Za tebou!“ zařval Ptery, když se přes plameny dostal šaman dýkou.

Murdocovi se do rozedraného ramene zabořila čepel nože, otočil se na patě a mrštil po šamanovi levý meč. Náraz zbraně mrštil orka do plamenů.

„Osmý!“ zadunělo z hradeb.

Murdoc nemohl. Po těle mu stékala drahocenná krev a jeho mysl byla zvláště prázdná. Na ničem nezáleželo, jen na vítězství. Murdoc nebyl schopen snést hanbu porážky.

Plamenný prstenec uhasnul a Murdoc uchopil Hadí hůl. V pravé ruce neměl téměř žádnou sílu. Ale mysl byla stejně silná jako vždy.

„Nedělej to!“ zavyl zoufale Ptery. Marně, Murdoca obalily plameny kouzel.

Spojené síly třinácti šamanů udeřili do osamělého muže. Ani Světelný štít by tu moc asi neudržel.

Murdoc mávl holí a hlava prvního šamana vybuchla. Vzápětí zemřel druhý, i třetí. Do štítu kolem čaroděje udeřila strašlivá magická síla. Šamani měli tvář zbrocenou potem a všechny své síly dávali do útoku.

Další kouzlo a zemřel další šaman.

Murdoc věděl, že nemá šanci. Mozek měl jak v jednom plameni. Probudit hůl nebylo těžké. Těžší bylo udržet její moc nasměrovanou na orky. Odpor jeho mysli slábnul.

Ptery viděl, že Murdoc již neútočí. Jen stál v děsivém žáru magie. Vzápětí Alassea sevřela jeho rameno. Murdoc se obrátil směrem k hradbě a výraz jeho obličeje musel být strašlivý.

Murdoc se obrátil proti hradbě města. Znič je, šeptala mu hůl do mozku a on se chystal uposlechnout.

Zabij je všechny, šeptala hůl.

„Zabiju“ drtil mezi zuby Murdoc a vzepjal poslední zbytky svých mentálních sil. Pozdě hůl poznala, co chce udělat. Murdoc zdvihl hůl nad hlavu, v obou rukou a namířil ji na hradby.

Vzápětí, s zoufalým výkřikem ruce spustil a švihl kolenem do výše.

Murdoc zemřel první.

Šamani zemřeli jen o okamžik později.

Strašlivý žár se provalil ležením orků a skřetů. Zemřel Velký Vont a tisíce orků. Žár zničil mrtvá těla na pláni, rozmetal barikádu která byla místo brány a téměř roztavila kameny hradby.

Zemřeli ti, kdo se nestihli skrčit, ale i těm, kteří se skrčit stihli žár vyhnal vzduch z plic.

Ere-nic užasle zíral na tu spoušť.

Jeho kouzlo jej zachránilo na poslední chvíli a zachránilo jej také to, že byl dostatečně vzdálen od epicentra výbuchu. Štíhlý a šlachovitý Büc-ker se zvedl z prachu a pohlédl k přístřešku velitelů.

„Zdá se, že náčelník vytuch“ prohodil hrdelním jazykem orků.

„Ti už nezaútočí“ řekl Hagen. Přeživší stáli na hradbě a sledovali orčí tábor. Stovky, ne, tisíce orků, skřetů, polotrollů a trollů odcházeli. Klan za klanem opouštěl spálenou pláň před nedobytým městem.

Nikdo se je nepokoušel zastavit.

„Sleduj támhle toho orčáka“ řekl Ptery a ukázal na jednoho z generálů, snad jediného který žil. Štíhlý ork zabil asi třetího soukmenovce a po jeho boku stál mág, jeden z učedníků Gal-gala, v době, kdy se vydával za Fa-rize.

„To je Brü-ker“ prozradil jeden ze Šabráků. „Jednu dobu vedl několik nájezdů na naše území.“

Obránci celé hodiny sledovali, jak se Brü-ker pokouší udělat v táboře pořádek. Když padlo poledne, tábor vypadal téměř stejně jako před výbuchem. Jediný rozdíl byl v tom, že byl o polovinu menší.

„Co myslíš, zkusí to?“ zeptala se vyčerpaná Deede.

„Přinejmenším máme větší šanci než ráno“ prohodil Hagen se smutným úsměvem.

Brü-ker hleděl na město Kharm. *Tak ono opět odolalo*, pomyslel si klidně. Lidé odolali strašlivé přesile, i přes to, že vlastně neztvrdili. Kometa se opět začne vzdalovat od planety a sny o vpadu na lidská území budou zase jen sny. Možná za dalších osm set let.

„Chci si s nimi promluvit“ řekl Büc-ker poslednímu mágovi.

„Hele“ zvolal Ptery, když k městu zamířili dvě postavy. Onen orčí velitel a ten mladý mág.

„Jestli jdou hodit řeč, můžeme jim posloužit“ rozhodl se okamžitě Hagen. „Alaseo, Ptery. Jdete se mnou.“

Brü-ker sledoval trojici lidí, jak jim kráčí naproti. Znal a i přes to, že je znal pět dní, zdálo se mu, že je zná celé roky. Ten kulhající v rudém hávu, to je Kejklíř, ten, jehož vůle udržela lidské bojovníky na hradbách, ten, jenž jim dodával odvalu vlastním příkladem.

Nalevo krácel Šedý kněz a i dnes jeho chůze připomínala útočícího pantera. Jeho sebevražedné výpady mnohokrát zabránili orkům dobití předmostí na hradbě.

A samozřejmě, Ohnivá kočka, poslední z Kharmských mágů. Nechtíc ji musel obdivovat, na ženu se držela obdivuhodně.

Dva orkové, člověk, půlelf a elfka se zastavili těsně na hranici dosahu meče.

„Co po nás chcete?“ zeptal se rázně Hagen a jeho silný hlas byl v protikladu se s bledým obličejem a únavou zračící se mu v očích.

Než stačil nový orčí vůdce odpovědět, Ere-nic naznačil Alasee, že s ní chce mluvit o samotě. Elfka přimhouřila oči, ale kývla.

Hagen nechal elfku poodejít stranou a poté upřel oči na Brü-kera. „Co chceš orku?“ vybafl na něj.

„Prohráli jsme“ začal zvolna ork.

„To bych řekl“ ušklíbl se Ptery.

„Já nemluvím s tebou Šedý knězi, ale s Kejklířem“ opáčil ork a obrátil se přímo na Hagen. „My odtáhneme“ začal zvolna. „Ale vrátím se. Nebude to příští léto, ani další a ani to další. Ale vrátím se.“

„Budeme čekat Brü-kere“ řekl chladně Hagen.

„Jednou přijdu a stanu před vaším městem. A ty už mě nezadržíš Kejklíři. Smeteme vaše město tak snadno, jak smečka vlků strhne jelena.“

„Kharm není jelen orku. Vaše řady se rozbijí o hradby stejně jako nyní. Zaženeme vás zpět do vašich hor a plání. Dokud bude Kharm stát, neprojdete.“

„Silná slova Kejklíři. Co jsou vaše tisíce proti našim stovkám tisíc? Já shromáždím kmeny a klany. Smetu ty poslední z elfů na pláních Ogrie. Vycvičím mohutné vojsko a přijdu si pro tebe. Přežij do té doby Kejklíři, přežij, abych tě mohl zabít já.“

„Těch tvých pár orků se nelekne“ zavrčel Ptery.

„Nepřivedu jen patnáct klanů Knězi. Přivedu všechny. Kharm bude srovnán se zemí.“

„Příště nám pomohou elfové, Cimburk i Vršava. Říkám ti orku, přitáhni sem a bude to konec tvých snů. Kharm nemůžeš zničit. Dokud zde budou žít lidé, nedokážeš to.“

Černé orkovi oči se upřeli do tmavých očí starosty. Ork si odplivl na spálenou půdu.

„Nemáte už mágy“ usklíbl se. „Nemáte Černého. Nemáte naději. Proto ti říkám člověče, přijdu.“ S tím se ork odmlčel a ustoupil o několik kroků, aby počkal, až Ere-nic domluví s Alasseou.

„Já nemluvit dobře lidská řeč“ řekl chraplavě mladý ork a opřel se o rovnou hůl, na jejímž vrchu byla přivázána černá pera.

„Co mi chceš orku?“ zeptala se tiše elfka.

„Já mluvit chci. Mluvit o těch, kteří nejsou už.“

„Tak tedy mluv.“

„Já cítím sílu tvou“ usklíbl se Ere-nic. „Já vím už, proč pán můj se bál.“

„Cože,“ užasle se zeptala elfka. „On se bál?“

„Ano. On bál se. Moc. On nikdy neřekl by jinému, ale já číst ve tvářích a duších umím. Já věděl celá doba, že on Gal-gal. On bál se Bílá vítr. Mistr vědět, že Bílí mít mohutná moc a odhodlání k boji. Vždyť on porazit Mistra a ne jednou. Bílí vyznavačem Asterion a ten propůjčit mu onu moc. On nebezpečný velice.“

Elfka se slabě usmála, když slyšela orka mluvit o Zappovi.

„On bál se elfa Děšť. Velice. Děšť umět obrátit léčivá magie na boj. On nejlepší ochranu co Mistr znát. Ano, on bál se Děšť.“

A on bál se tebe Ohnivá kočko. On cítit smrtící oheň co ty v duši. On bál se tvůj oheň. Velice moc. On vědět, že ty porazit jej schopná jsi. Ale...“ Ere-nic na elfku pohlédl přímým pohledem. „On udělat chybu a nebát se Polomuž. On vědět, že Polomuž nebezpečný. Ale nedbat a proto zemřít. Zabíla jej pýcha jeho.“

„A co Werig, toho se nebál?“

„Hnědý plášť, on nestřetnout se s ním. On o něm slyšet, ale nebát se. Neznat jej.“

„A ty se mě bojíš orku?“

„Moudrá muž se bál“ připustil ork. „Ano. Ty moc, velká moc. Ale já být ork. Já dokázat tě zabít. Ale ne nyní Ohnivá kočko. Já vrátit se s Brü-ker a pak se střetnout. Sbohem Ohnivá kočko.“

„Sbohem orku. Budu čekat.“

Pršelo. Spásný déšť smýval spálenou zemi a popel stékal do moře. Liják ochlazoval horké kameny hradby a zastřel výhled na prázdný tábor orků. Muži a ženy stojící na hradbě zhluboka vdechovali svěží vzduch. Jejich srdce tloukla jak splašená.

Přežili.

A tomuto pocitu se nevyrovná nic. Ten pocit, když člověk přežije to, co neměl, byl neskutečný.

„Já to pořád nechápu“ zachraptěl Galepas a opřel se zub v cimbuří. „Oni vážně odtáhli.“

„Už to tak vypadá“ prohodil Hagen. „Odrážili jsme je, ale platíme tvrdě.“

„Za všechno se platí starosto“ ozval se Ptery a přicházel k němu. Jeho kutna byla promočená vodou a ta mu stékala i po černých vlasech.

„Čeká nás ještě spousta práce“ kývl starosta. „Musíme pohřbít naše lidi a poklidit ten bordel venku. Znovu postavit okolní vesnice a spoustu dalších věcí.“

„A rozloučit se s těmi, kdož nám pomohli“ připomněla Deede.

První odešli Repttilioni, kteří vděčně využili deště, který na jejich šupinatou kůži měl blahodárný vliv, zvláště po týdnu děsivého vedra. „Jednou splatíme dluh“ řekl na rozloučenou Hagen Sryxovi.

„Vy žádný dluh nemáte“ zasyčel vůdce ještěrek. „My bojovali rádi pro vássss. Toto dobrý boj byl.“

Hagen jen kývl, nebyl téměř schopen slova. Ještěří válečníci obětovali mnoho a mnoho z nich zemřelo. Starosta tušil, že bez nich by to bylo mnohem horší.

Odcházeli všichni, elfové ze Zpívajícího lesa, i elfové z Pohůří.

Hrstka bojovníků z Vršavy, která nesla smutnou zvěst a Neysino tělo domů.

Pro Pawla a zbylé Schatze otevřela Alassea portál, hned jak to bylo možné. Pawel uzavřel s Hagenem dohodu o pomoci a provedl namodralým portálem otrhané zbytky statečných bojovníků.

Vše se vracelo do normálních kolejí, Kometa se vzdalovala a brzy byla vidět jen slabounká rudá skvrna daleko na nebi. Zvolna se blížila zima. Zvědové a šamani ujistili Hageny, že orkové se stáhly do své země a vše se zdálo být v nejlepším pořádku.

Alassea procházela podzemní kryptou, osvětlenou jen desítkou svíček. Bylo jí chladno a neměla tu příjemný pocit. Pět soch v životní velikosti se tyčilo na pěticí rakví a od kamene se odráželo světlo svící. Elfčiny kroky se rozléhaly podzemím a čarodějka se zastavila před první sochou a krátce pohlédla do asketických rysů prvního mága, který v Kharmu zemřel.

„Beleg Ponurý, syn Belegův“ zašeptala. Runy na podstavci byli jen těžce čitelné, ale on je znala i nazpaměť. „Zemřel jsi a díky tomu přežili jiní“ říkal lakonický nápis.

Elfka postoupila vedle. „Werig z Florie“ šeptnula. „Ze Země jsi vyšel, Zemi jsi vládl a do Země jsi se vrátil.“

Alassea postoupila o dalších pár kroků a až nyní si všimla postavy svalnatého muže v mnišské kutně. Pteromysl z Tundru.

„Tady by se mu nelíbilo“ řekl chraplavým hlasem Murdocův nejbližší kámoš. Alassea mlčela.

„Znal jsem ho patnáct, nebo šestnáct let“ pokračoval Ptery. „Zachránil mě desetkrát život, stejně jako já jemu. Prošli jsme stovky a stovky mil. Bojovali jsme bok po boku.....“ Náhle, jako by si uvědomil elfčinu přítomnost, ztichl. Odešel bez jediného slova, jeho kroky zaduněli podzemím. Alassea se zastavila před sochou svého bývalého milence. „Smejko ze Zpívajícího lesa“ četla šeptem. „Vládl jsi mocnou magí Vody a zachránil jsi stovky životů.“

Další kroky, Zappo Bílý. „Arcimág Vzduchu. Žil li někdy mocnější elementarista, nikdo jej nepotkal.“

U Murdocovy sochy proběhla mezi kameníky debata. Vytesat jej s jednou rukou či s oběma? Rohodl to Ptery. Jen s jednou rukou. „Murdoc Jednoruký. Žil jsi jako bojovník, zemřel jsi jako čaroděj“ zašeptala Alassea.

Tahle hrobka se jí zdála najednou ještě pochmurnější než duše její bohyně, Nanty Kranty. Rychlými kroky odešla z podzemí. Bude sem chodit často, neboť jednou zde bude i její tělo. Či alespoň socha.

Vrátila se do studovny. Zde bylo vše jako před měsícem. Murdocova oblíbená židle v rohu, Smejkův kalamář s modrým inkoustem.....

„Tak jsis na mě udělala konečně čas Alaseo“ ozval se unavený hlas Velmistra Croowa.

„Omlouvám se Mistře“ lehce se uklonila Alassea a vdechla známí pach knih a inkoustu. Usadila se do svého křesla u stolu, naproti arcimágovy. Ten si bezděky přivlastnil Zappovo křeslo a elfka se slabě zamračila.

„Uvažoval jsem o tom, co se stalo“ začal Croow. „A dospěl jsem k názoru, že Kharm může mít oficiální Konkláve. Elementarici budou uznáni za plnohodnotné mágy. A tobě připadne titul Velmistryně Ohně. Věž Živlů bude patřit tobě a jen na tobě bude záležet, koho sem přijmeš. Konkláve Cimburku dospalo k rozhodnutí, že i zde musí být jistá magická síla, aby se neopakovalo to, co nedávno.“

„Moudrá slova Croowe“ ušklíbala se Alassea. „Než jste dospěli k těmto rozhodnutí, museli zemřít čtyři skvělí muži. Mágové. Každý z nich zemřel za to, čemu věřil. Oni se nedohadovali Croowe. Oni jednali. Jednali a zemřeli.“ V elfčiných očích se zaleskli slzy. „Založím zde Konkláve Croowe. Konkláve elementariků.“

„I Cimburští mágové byli byli dobrodruzi elfko. Ale čas je neúprosný. I zde jednou budou rozmýšlet každý krok. Máte tu dobrou základnu. Zde mají mágy docela v oblídě a svou obětí Zappo zajistil, že se na ně bude vzpomínat v dobrém. Dobrá tedy, příští úplněk se dostav do Cimburku. Tvé jmenování proběhne tam. Sbohem.“ Croowe bez rozloučení odešel. Tahle rozmluva jej stála dosti trpělivosti.

Pišta byl v tranzu. Jeho mysl bloudila hvozdem a šaman zjišťoval škody, které byli v lese napáchány. Jeho myslí táhli obrazy krutých bojů. Opět se viděl v čele smečky vlků útočit na orky. Viděl medvědy, které ovládli orčí šamani. Stromy probuzené druidy s Kruhu kráčeli lesem a zabíjeli orky. Pod nohama orků se otvírali propasti. Stromi hořeli, neb orkové chodili lesem s pochodněmi. Mrtvoly pokrývali lesní prst jako odporný koberec. Elfí lučištníci stříleli své šipy se smrtící přesností a lidsí zálesáci nezůstávali pozadu.

Pišta se probral a pomaloučku uklidňoval svou mysl. Les byl hodně poškozený a vyléčit jej dá spoustu práce. Šaman se proměnil ve vlka a vyrazil.

Sníh pokrýl Kharm a okolí.

Starosta Hagen stál na hradbě a pohlížel na jihovýchod, ke strmím horám Orčího Kaganátu.

Krátce se usmál. Napadlo ho pár slov jedné písně, co před lety slyšel v Cimburku. Ohlédl se, nikdo v doslechu. Výborně. „Království Kharm je místo prokletý.....“ tiše zapěl.

Prokletý nebo ne, miloval je. Stejně jako všichni co zde žili. Dokud v těchto zdech budou žít lidé, orkové neprojdou.

